

The image is a vertical, abstract painting. It features a central stream or waterfall that flows from the top towards the bottom. The water is depicted with dynamic, swirling brushstrokes in shades of blue, teal, and green, giving it a sense of movement. On the left side, there are clusters of bright yellow flowers with green leaves. A small, colorful butterfly is visible near the bottom left. The background is a dense, textured composition of various colors including blues, greens, yellows, and purples, suggesting a forest scene with sunlight filtering through the trees. The overall style is expressive and painterly.

Sodrásban 2016

Sodrásban 2016

*Kortárs költők
antológiája
2016*

2016

Szerkesztő: Baranyai Attila

Borító: Dezső Ilona Anna

Tipográfia: Baranyai Attila

Nyelvi lektor: Sz. Gábor Ágnes
(<http://www.iropult.hu>)

ISSN 2060-565X

© Vizuális Pedagógiai Műhely Bt.

Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy a
részletek reprodukálásának jogát!

Megrendelési cím:

Baranyai Attila

8263 Badacsonytördemic, Római út 84.

E-mail: megrendeles@verslista.hu

Tartalomjegyzék

TARTALOMJEGYZÉK.....	3
ÍRÁSAINK.....	7
ANDRÁDI NOÉMI	9
ÁCS VIVIEN	10
ÁFRA PIROSKA.....	11
B. B. NALA	12
BALOGH VERONIKA	13
BENEDEK-NIKLI HUNOR	15
BODA ZSÓFIA BORBÁLA (BUKSI).....	17
BODÓ CSIBA GIZELLA	20
BORNEMISZA ATTILA	22
BORSOS IRÉN.....	26
BUBRIK ZSERALDINA	29
BUDAI ISTVÁN.....	31
CZÉGÉNY NAGY ERZSÉBET	32
CSETNEKI JUHÁSZ BALÁZS.....	34
CSORDÁS BARBARA	47
DÉL TAMÁS	52
DIANA SOTO.....	53
DOBROSI ANDREA	54
DÖMÖTÖR-NAGY NÓRA.....	56
GANI ZSUZSANNA	59
GOLÁN ANGÉLA GABRIELLA	61
GÓSI VALI.....	69
GYÖRKE SERES KLÁRA	70
GYŐRI NAGY ATTILA	73
HANYECZ ISTVÁN (Stefanicus Hungaricus Firkász)	75
HOLÉCZINÉ TÓTH ZSUZSANNA	80
INOKA PÉTER.....	88
JALCS IRÉN	90
JÓSZAY MAGDOLNA	94
KAMARÁS KLÁRA.....	96
KATZLER HILDA	98
KESZY-HARMATH DÁNIEL	103
KISS ANGÉLA (MIMANGI).....	106

KOVÁCS DANIELA	111
KOVÁCS LÁSZLÓ (KOVYCS59)	114
KUTASI HORVÁTH KATALIN	119
KÜHNE KATALIN.....	124
LÁM ETELKA	126
LÉNÁRT ANNA.....	131
LISZKA GYÖNGY	136
MAYER ZSÓ	138
MILBIK JÓZSEF	140
MOLNÁR JÓZSEF BÁLINT	144
MÓRICZ ESZTER	145
MUKLI ÁGNES	146
ORDAS ANDREA	147
PAP MÁRIA	150
PETRES KATALIN.....	154
RÓZSA MARGÓ	158
SKOLIK ÁGNES	163
SZELES GYÖRGY	165
SZTANCSIK ÉVA LAMBROZETT	169
TÁTOS GYÖNGYI.....	173
TÓTH-HEKKEL ARANY	174
VARGA KATALIN.....	176
VILCSEK ADRIENNE.....	177
<u>BEMUTATKOZUNK.....</u>	<u>181</u>

FOTÓINK/GRAFIKÁINK/FESTMÉNYEINK:

DEZSŐ ILONA ANNA: SODRÁSBAN	BORÍTÓ
VEHOFSICS ERZSÉBET: SIETSÉG	6
VEHOFSICS ERZSÉBET: CSÖRGEDEZŐ	8
VEHOFSICS ERZSÉBET: SODRÁSBAN	68
VEHOFSICS ERZSÉBET: KÓMOSÓ	125
VEHOFSICS ERZSÉBET: SELYEM	180
VEHOFSICS ERZSÉBET: VÁGTA	182

VEHOFSICS ERZSÉBET: SIETSÉG

Trásaink

VEHOFSICS ERZSÉBET: CSÖRGEDEZŐ

ANDRÁDI NOÉMI

Emlékek

Van pár emlék, mely szívet rabló,
némelyik rossz, de némelyik jó.
Van köztük szép, mely olyan, mint egy ének,
van pár olyan, ami bonyolult, mint egy lélek.

Van olyan emlék, amely csak egy látomás,
bár előfordul olyan is, ami egy szívdobbanás.
Legszebb az az emlék, ami szép, és megmarad,
talán csak egy érzés, mégis megragad.

Megragad és magával visz,
egy emlék, egy kép, mit bárki elhisz.
Felteszek egy kérdést én néked:
Neked mi a legszebb emléked?

Kavargó érzések

Sok érzés van, mi kavarg bennem,
ezek nem hagyják nyugodni a lelkem.
Álmatlan éjszakák, gondolkodó nappalok,
nem tudok mit tenni, csakis rád gondolok.

Soha nem felejttem szemeid csillogását,
mosolyod gyönyörű ragyogását.
Mély hangod álomszép csengését,
karjaid gyengéd ölelését.

Sok-sok kérdés, mire nincsen válasz,
a tehetetlenség eláraszt.
Ezt az érzést nem lehet leírni,
amit érzek, át kell élni.

ÁCS VIVIEN

Mondd, te emlékszel még?

Mondd, te emlékszel még
A napra, amikor először találkoztunk,
A nyárra, mikor a nap oly forró volt,
Hogy égette az arcunk.
A városra, melyben külön éltünk, de
Mégis oly sok közös az emlékünkhöz?
Mondd, érzed-e még
A találkozásunk izgalmanak hevét,
Az ősszel történt első csókunk ízét,
A Dunánál lévő padok hideg kövét,
A hosszú séták alatt a kezem melegét?
Mondd, emlékszel még
Az első közös utazásra, a hosszú vonatozásra,
Az ölelésekben elvesző álmodozásra,
A pillanatokra, mikor fáradtan is látni akartalak,
És a megkönnyebbülésre, mikor végre közösek lettek
A minket körülvevő falak?
Emlékszel,
Az első randinkon milyen szép is volt az ég?
Láttad a felhők fölött lévő boldogság ígéretét?
Ha kérdeznéd, én mire emlékszem,
Elmondanám, hogy a szavaidra, a bizsergető illatokra,
A tökéletes randikra, a közös főzésekre, a város felfedezésére,
De a legfontosabb, hogy emlékszem az időre,
Mert te pont jókor jöttél, kérdések nélkül is szeretted,
Megmutattad nekem, hogy van még igaz szerelem,
És a boldogságot most már nem keresem,
Mert minden reggel melletted lelem.

ÁFRA PIROSKA

Angyal

Ahol a völgy ölelésében a néma fák között
zöld selyemszalagként erdei út gurul,
az ég csillagszövetén át a hajnal éneke kicsordul.
Mennyi zöngé, mennyi jel, melyre békén figyelni kell...
Kérges karotok tűnődve bámulom... éigig értek, mégis
úgy érzem, köztetek van az otthonom...
Gyökeretek fonalán patak játszik, mint zongorák...
Megbújó ágaitokon fénysugár ível át,
mely csillogó ékszerként emel rátok gyémántkoronát.
Lásd meg az életet a fában, csodát a lét dallamában,
emléket a préselt ibolyában, szerelmet a szív dobbanásában!
Valami boldogságot érzek, valami bájoló zenét,
harmóniát a létben, a lélek szivárványünnepét!
A somvirág kelyhébe zárva őrzi a nyár dallamát,
ha harmatcsepp borul rá halkán, elejti féltett zálogát.
Mint anya és gyermek: a fa és a virág...
egymás éltét bearanyozva, hús folyamként sodródni tovább.
Sanzonok, most csendesen szóljatok, csak szívből, édesen!
Feldereng sok ifjú álom, nem marad rejtve semmi sem!
Egy angyalt látok: szárnya virágos ág, arca rózsáalom,
dalolja víg dalát. Hangja selymére táncra kel az erdő,
csendesen ringatóznak a fák.
Hajnali ködfátyol lebben, s a természet búvkörébe zár.
Várj, angyal, ne menj még, varázsolj csodát!
De ő már nem érthette az emberek szavát. Aranyport hullatva
szárnyából – messze, az égbe szállt!

A magyar irodalom gyöngyszemei
csoport a Facebookon:

<https://www.facebook.com/groups/104478816423860/>

B. B. NALA

Amikor a szívtükörbe nézek

Színarannyá változtatod az álmok szív formájú csodatükrét,
Egyesítve Holdat s Napot, halk, szerelmes vágyam örökkön ég.
Örök szerelem hangszerén dalomat az éjtündérek játsszák,
Hisz te vagy az én mesém, mely felcsendül az álmok húrján át.
Szerelmem megvallanám, átvirrasztott éj lobbanó tűzében,
Suttogva túl a csönd szaván, vágyam, hogy a gyönyör visszatérjen.
Elsuttogom, Szerelmem, hogy a csodatükörben téged látlak,
Dal kél a bűvöletben, áthatva a hajnali órákat.
Tűzként olvaszt el a vágy, amikor a szívtükörbe nézek,
Te jelented varázslatát a szenvedély lobbanó tűzének,
Mely színarany lesz éjszakán, hisz a csillagokhoz ér a lángja,
Szerelmem megvallanám, amikor szívem a gyönyört várja.

Álom könnye a Niagarában

Álmok dala hangzik a gyönyör hajnalában,
Csillaggá válik a könny a Niagarában.
A szélben szüntelen hallok lázas csendülését,
Az elvarázsolt perceket halk szavak kísérik,
Mit az álom egyesít az alvó csillagokkal,
Hajnalok meséje a lázas, felhangzó dal.
Hisz az álom gyönyör, mit a szív rejt magában,
A te arcod tükröződik a Niagarában.
Hajnalok meséje lesz a végtelenség,
Kelő Nap sugarain át a szélben dal lennék.
Az én örök szenvedélyem Niagara könnye,
Szüntelenül merengek benned gyönyörködve.
Akár a felhők a Nap tüzes aranyában,
Imádatom álom könnye a Niagarában.

A VERSLISTA honlapja: <http://portal.verslista.hu>.

BALOGH VERONIKA

Asszonyom, legyen erős...

Már semmi másra sem tudok gondolni, csak arra a szombat délelőttre, amikor a nővérszobában így szólt hozzám az ügyeletes ápolónő:

- Asszonyom, legyen erős...

Én csak néztem rá, nem értettem. Hiszen itt vagyok két szattyorral a kezemben, bennük kávé, tiszta ruha, köntös, meg minden... Mit mond? Miért legyenek erős? Csak néztem rá, mint egy látomásra.

- Adjak egy nyugtatót? - kérdezte.

- Minek az nekem, a férjemhez jöttem látogatóba! - csattantam fel ingerülten.

- De értse meg, asszonyom, valami történt... Valami szörnyűség: a férje meghalt.

Váratlan csend ült körém. A szavak nem jutottak el a tudatomig.

- Az nem lehet, nekem ne is mondja. Úgysem hiszem el. Még 40 éves sem volt a férjem - sikoltottam, és lerogytam egy székre. Ő motyogott valami vigasztalásfélét, és belém tukmált két Seduxent. Vízet adott és végigsimította a hajamat. De én csak ráztam a fejem, és egyre hajtogattam, mint egy eszelős:

- Ez nem igaz, ez nem lehet. Nem hiszem el, még negyvenéves sem volt... Értse meg: az nem lehet, hogy özvegy vagyok! Hiszen még nem is éltem, még csak most kerültünk össze, még előttünk az élet...

Aztán rájöttem, már sajnáltatom magam. Magam! És ezen sírtam! Hogy egyedül maradtam! Nem hiába mondta a férjem mindig, a nők azért sírnak, mert magukat sajnálják. S ekkor mindig úgy éreztem, igazságtalan hozzám. És lám, igaza volt, most is magamat sajnálom!

Amikor a nővér látta, hogy valamivel nyugodtabb vagyok, hívott egy taxit, hogy hazavigyen. Az utat végigbőgtem a kocsi-ban. Otthon rögtön átöltöztem. Ami kevés fekete holmim volt, mind magamra szedtem.

Aztán az első utam anyámhoz vezetett. Milyen is az ember?

Amikor bajban van, mindjárt az anyjához menekül... Nem mintha tudna segíteni rajtam, de hát valakinek el kell mondanom...

Később már rám szakadtak a hétköznapiak a gyászban. Mindent intézni, mindenkit értesíteni - mindez énrám hárult. Ki is csinálhatta volna helyettem? Még jó, hogy nem voltam egyedül.

Anyám bejött velem a kórházba, hogy elintézzük a formaságokat. Aztán elmentünk a hullaházba. Oda egyedül mentem be, és kértem a boncmestert, hadd nézzem meg a férjem. Nem akarta megmutatni, de addig kérleltem, hogy végül megszánt.

Bementünk a terembe. Háát... az valami szörnyű volt, amit ott láttam! Egy ágyon két hulla is. Egymás lábánál, férfi vagy nő, mindegy, meztelen bokájukon cédula. Csak az én Apukám volt felöltöztetve, mert előzőleg már leadtam a ruháját.

Odamentem hozzá, ott feküdt az ágyon - egyedül - olyan természetellenesen, hanyatt. Olyan idegen volt! Mintha nem is az én szerelmem, az én életem volna. Aztán, ahogy néztem, hirtelen szorítást éreztem a mellemben meg a torkomban. Azt hittem, nem kapok levegőt. Ott állt mellettem a boncmester. Belekapaszkodtam a karjába, úgy megszorítottam, hogy szinte nekem fájt. Csak annyit mondtam: menjünk, elég volt, köszönöm.

Kimentünk az előtérbe. Leültem kis időre egy székre, fojtogatott a sírás, majdnem megfulladtam. És nem tudtam sírni! Aztán kimentem a várakozó anyámhoz, és csak annyit mondtam: mehetünk. Ő csak nézett rám: sose hitte volna, hogy ilyen erős vagyok. Pedig nem voltam az. Egyszerűen tompa és fásult voltam. Most még a temetésen is alig sírtam. Csak remegtem, vacogott a fogam. Akkor borultam csak ki, amikor már elhantolták, és odajött hozzám a volt kollégánk kifejezni a részvétét. Hát hogyne! Amikor megláttam, minden kitört rajtam. Ő volt a násznagyom az esküvőnkön, ő volt a férjem legrégibb és legkedvesebb barátja, kollégája. Már legalább öt éve nem láttam. Ő volt tanúja összekerülésünknek, boldogságunk kezdetének, és akkor is itt van, amikor minden összeomlott körülöttem. S egyszerre fellobbant bennem egy fényes érzés, mintha újra visszatért volna a múlt egy pillanatra, mintha el sem hangzott volna az a szörnyű mondat: „Asszonyom, legyen erős...”

BENEDEK-NIKLI HUNOR

**Visszaszámlálás hétig,
avagy miért hét vezér foglalt új hazát?**

(Az alábbi vers csak az én képzeletemnek a szüleménye.
Bármilyen személy vagy helyszín egyezése a valósággal
vagy kitaláció, vagy véletlen, vagy igaz.)

Hosszú-hosszú vándorlás után
a vándorló népek letelepedtek a pusztán.
Tizenhárom törzs és vezére úgy döntöttek,
hogy véglegesen közösségre lépnek.

Ezen törzsekből lettek a magyarok,
de tudni illik, ők nagyon babonásak.
Mivel a tizenhárom szerencsétlen szám,
úgy döntöttek, hogy egy magyar törzs avarként utazik tovább.

Így esett az az eset,
hogy a tizenhárom vezérből tizenkettő lett.

Bízva, hogy útjukat már balszerencse a „13” miatt nem kíséri,
elindultak nyugat felé hegyet mászni.
Nyugat felé indulva, az Urálon átkelve
az egyik vezért, sajnos, megette egy medve.

Így esett az az eset,
hogy a tizenkét vezérből tizenegy lett.

Magna Hungariában sokat tanultak a különböző népektől,
igazán sokat átvettek az „ismeretlenektől”.
Megtanulták, hogy a tanulás nem volt ingyen,
ezért az egyik vezérrel lett fizetve minden.

Így esett az az eset,
hogy a tizenegy vezérből tíz lett.

A Kazár birodalomba érve szőlőt, bort termeltek őseink,
már itt megalapozták a magyar bor hírnevét hőseink.
A levédiai bor túl ütősnek bizonyult,
ettől az egyik vezér ott helyben kinyúlt.

Így esett az az eset,
hogy a tíz vezérből kilenc lett.

Etelközbe érve a magyarok még nem alkottak egységet,
hát ezért tartottak egy jó hosszú tréninget.
Összekovácsolódás közbe’
ráesett az üllő az egyik fejére.

Így esett az az eset,
hogy a kilenc vezérből nyolc lett.

Tollforgató vezérünkből anno avar lett,
ezért – ügyvéd hiányában – vérszerződés kötöttet.
A nyolcadik vezér vérszerződés közbe’
Elvérzett, és holtan esett össze.

Így esett az az eset,
hogy a nyolc vezérből hét lett.

Álmos, Előd, Ond, Kond, Tas, Huba, Töhötöm.

A vér hiányát az ütős borral pótolták,
kicsit ittasan az elfoglalandó helyet szavazásra bocsátották.
A hét vezér megegyezett végre,
így fejest ugrottak a Kárpát-medencébe.

BODA ZSÓFIA BORBÁLA (BUKSI)

Külsőségek

Lakkcipők,
Nyakkendők,
Valóban,
Kell-e ez nekünk?

Báli ruha,
Múmosollyal,
Ál-boldogan,
Ez hazugság?

Tipegők,
Pingvinek,
Szmokingban
Feszengnek.

Sok a kölni,
A pacsuli,
Furcsa, furi,
Illat-muri.

Játék – vígan,
Színlel – bálban,
Bőség – szóval,
Felálcáznak.

Pezsgők folynak,
Pohár sorban,
Ők kortyolnak,
Vígan isznak.

Itt csak kevesek
A kishercegek,
Kik látnak szívvel,
Szemmel s lélekkel.

Kell a külsőség?
Nem tudom, miért?
Szemet becsapva
Egy jó álarcért?

Szerető Anya

Szívébe
Zárva
Engem,
Rendületlen',
Egész
Testével
Óriz
A
Nyugodt
Anyukám.

Az én Apukám

Ő különleges,
Egy van belőle,
Áraszt szeretet,
Férfi erővel.

Bajusza alatt mosolyog,
Kedvében nagyon boldog,
Hangja: lágyan szép, karcos,
Nekem a legjobb bariton.

Tenyere vaskos és erős,
Simogatva vele derűs,
Szeretete lobogó tűz,
Gyermeke felé ki nem húl.

Sodrásban

Sodor
Ott, hol
Duzzad,
Rakparton,
Áradat,
Sajó,
Ború,
A víz 'hol
Nagy úr.

Magány

Egyedül, azt mondják, kemény,
Egyedül hidegebb, zordabb a tél,
Egyedül nem jó lenni, nehéz,
Egyedül néha viszont jó a lét,
Egyedül nem jó sokáig, örökké.

Furcsa érzést él át, ki érzi a magányt,
Ki nem látja sehol, senki két szemében társát,
Azonban mindez fizikai s nem lelki elhagyatottság,
Ha lelki is lenne, az borzadalmas, maga a szomorúság.

Valaki lehet nagycsaládban, egy házban egyedül,
Még akkor is, ha vele egy szobában gyakorol a hegedűn,
Ez nem jó érzés, rosszabb, mint a bűn,
Mindenki átérezheti, ha nem hall semmit a két fül.

A székben elképzelhető, hogy valaki ott ül.
Furcsa. Mit csak a képzeletem szül,
Talán azért is, hogy ne legyek oly egyedül,
De nincs ott senki, a székben csupán egy nagy úr.

BODÓ CSIBA GIZELLA

Mozdulatlant – mozgásba

Az ágak álltak mozdulatlan
Valami szellemkézre várva,
Egy mókus ugrált ágról-ágra,
A lombokat életre rázta.

A levegő állt rezzenetlen,
Síri csend figyelt e némaságra,
Megszólalt hegyről a harangszó,
Zenéjét szél mester himbálta.

És felröppentek a madarak,
A mozdulatlant felkavarták,
Százféle hangon, ritmusban,
Rímbe, köszöntőjüket dalolták.

A mindenség már sistergett, zúgott,
A betonon autók rohantak,
Darazsak illatok nyomán keresték,
Amire hódítókként lecsaptak.

A nap emelte koronás fejét, és
Rátekintett mindenre széles mosollyal,
Már foszlányokban sem volt sötét,
A képből szelíden kihátrált a hajnal.

Elsüllyedt világ (töredék)

A Hesperidák kertjében jártam,
Üldögéltem fehér liliomok alatt.
Illatok öleltek anyai békével,
Levelek között hozzám bújt a Nap.

Jönnek majd újra igazi Nap-királyok,
Véget ér bábok és bitorlók uralma,
Beteljesül a kezdetnek vége,
Összeáll százfelé szakadt karja.

S Héraklész oszlopai között
Kivonul a meggyötört Európa,
Az Édenkertig hajózik egy csendes kis sereg –
Ha Isten is úgy akarja!

Mi egyszer elsüllyedt, felszínre jön,
Már látható fényes csúcsa,
Megtisztultan százezer évektől
Újra kezdhet a pusztulás tanúja.

Sír az ég

Tartsd oda az arcodat,
Mert sír az ég – hallgatag.
A tér, a sétány kihalt,
Letakarták a holtakat.

Sír az ég, a szél tisztogat,
Folyók feszítik határukat,
Kiléphet medréből minden
Lélekbe épült, fojtott indulat.

Minden napra gyilkos sötét,
A lehajtott fej kávéba néz,
Résbe dugná lábát, hogy – elég!
Mindenhol veszteség, sír az ég!

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:
<http://poeta.hu/feketen-feheren/>

BORNEMISZA ATTILA

Apró kiáltozások a békéért

Zárjatok el minden készüléket.
Ne szűrődjön más hang, csak madárdal! –
Ezt mondom én, és kérem avégett,
hogy a lélek és a ház is nyugalomban...
Minek zúgjon a felderengő
napfényben mindenféle láрма?
A békességet, ha kéri a lélek,
visszakérném, s ha lehetne, már ma.
Minek tudjunk zavaros hírekről,
mikor az égnek üde kékje
nyugalmat fest, és madarat kelt,
hogy a Teremtőt dicsérje?
Miért nincs békés szózat, s csönd már,
ahogy a lélek egyre várja?
Miért van, hogy az ember,
aki az élet koronája,
ne szépen dúdolva dolgozhasson,
hogy egyre szebb legyen a lét is?
Miért nincs lelki békénk akkor, mikor
állandóan azért könnyörgünk?
Mily szép a tavaszi reggel,
mikor minden rügy kipattan,
játékos kedvű, szélhangú rigók,
zengik kis életük' a parkban!
S mindenütt, hol madarak élnek,
s életünket zengik a fákon,
jó volna velük dudorászni,
hadd legyen létünk is mákony.
Minek a sok szó, a rémület
s akik hazánkat bántják?
S nemzetközileg is nagy jó,
ha szavuk a létről dalolják.

Ki akarhat békétlenséget
és derűre borút a létben?
Összetteszem a két kezemet,
s ülök a gép előtt tétlen.
A nyugalmat mondom, a szép cselekvést.
Ellenségesek velem.
Alkotni kéne, s dolgozni szépen,
mikor a nap kél, s amikor lemegy.
Nem kéne egymással szemben
a szót, a mérget ontani:
maradjon köztünk édes béke,
ha rózsát megyünk oltani.
Ha kezünk gépeken szorong,
és csoda vár a kis szobán,
Legyen kenyér, bor és békedal
a világ napfényes ablakán...

Orpheusz levele Eurydikéhez

Eurydiké, nincs kímélet, bár
Hádésztől perellek vissza téged,
Hádésztől, aki könyörtelen,
s a föld ölébe estél, kedvesem,
Eurydikém, nyújtsd ki két karod,
felhozlak még, ha akarod,
tartson föl sötétség bokra,
visszahozlak, te lángszínű szoknya!
Eurydiké, már a pillanatban,
mikor kimondlak, halhatatlan
erő taszít le, hátranéztem,
erőtlen a férfi, s ez nem érdem.
Visszanéztem ma is, holnap is...
Mit keresnél itt te magad is,
Eurydiké itt minden asszony,
nem kell már tűz, hogy megmutasson,

hamvas szemed pillája rebben,
hogy mit nem szabad elfelednem.
Bocsánatot sem kérek, látod:
maradok – holtan is – barátod.
De ne feledd, csillaggá válva
nevünk ragyog az éjszakába'.
Szétválunk, hogy majd összeczárjon,
s ladikjában elvigyen Kháron.
Ne is figyeld gyors napok röptét:
lent és fent is – találkozunk még.

Az idő távlatában

Az idő távlatában nagy koszorúk nőnek
a föld ernyős arca fölé,
övé a láthatatlan világ,
fák kéredzkednek szívedhez és a jegenyék.
Ne még, ne indulj el az útra, oda,
ahol Léthe, a felejtés folyója ered.
S akik felülemelkednek az időn, ott
virágoznak e bátrak, a szépek –
az Élet nagy színpadán.
Talán ez is elég ok, hogy versemet rovom
e felhőtlen, csapodár júliusban, és látom;
az időben szalmakazlak nőnek, és befedi őket
a szőke idő, s nő, egyre nő halaszthatatlan
dolgod a Létben, hogy egészen kimunkáld, amit
nem, és megmutasd, amit tenni akarsz.
Te akarsz széppé válni, s megcsodálni azt,
ami szép. A dombok lágy ívét, a versek aranyát,
és a múltunk félrevágott sapkáját te viseld,
oh, képzelet, ne szánakozz az időben, hanem időtlen
szavaidból, a szentek crescendójából lépj ki bátran!
A hit, remény, a szeretet... hisz szeretlek tégedet.

A szél, a nap, az ég. Veled játszik, játszik a kék,
és te, a nagy lélegzetek vándora, nekidőlsz egy-egy fának.
Világnagy szíveden a Béke hona, te hús-palota,
szíved bársonya és véred, a rózsza. Kigyúlt.
Így kattogja a vonat:
itt marad, itt marad mind, aki bátor. Néma vándor a Hold,
fejedet simogatja, te, szeretet koldusleánya.
Köszöntelek! Úgy is, mint felszentelt szerelmemet,
úgy is, mint emlékek vigasztalóját.
Kezedbe adtam a verset, e rózsát.
Szeressen eső, szél, napsugár...

Időtlen időben itt a nyár, még itt a nyár.

Elképzelt ezüstös pillanat

Valami csodálatos szép, valami csodálatos új.
Tisztul az ég fölöttem, a valóság kihull,
s a mindennapok fölé tetőt ácsol a Perc.
Itt ülök Veled, s e kedves kötet ihletet ad.
Nem feladat, de végignézem költészeted'.
Ez is énem, elolvasom, mert szeretem pillantásod.
Múlt és jelen, s jövőt ígér az áthozat, s mindez
egy kósza pillanat, a szembe nézve látok
szeretet-ezüst-virágot, s Veled vagyok, míg olvasom,
s világos lesz:

IRODALOM.

Irodalom csoport a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/magyarirodalom/>

BORSOS IRÉN

Micsoda kor, ez az öregkor

Erzsi reggeltől estig – megállás nélkül – egy életen át egyetlen „nyomtatólova” egy taposómalomnak. A kiszemelt tévéműsort gyakran nem látta. Sebaj, rádióhallgatás mellett is lehet főzni, mosni, ábrándozni is, jobb napokról, jobb légkörről, kedvesebb társról.

Erzsi most is konyhai tevékenységgel „múlatta az időt”, és a kutyával beszélgetett...

A kutya soha nem mondta neki, hogy *csönd legyen*; azt se mondta, hogy *hallgass*. Panaszkodhatott, akár sírhatott is, a kutyus mindig megértően viselkedett.

Sanyiról élete folyamán minden lepergett, faragatlan, és közönséges. Napi szükséglet számára egy tévéműsor, melyben ordítózva szidják egymást. A sok közönséges beszéd, meg a tolakodó reklámok tömege mérgezi mindennapjaikat. Saját dolgaikat sem tudják megbeszélni. Vagy már nem is akarják.

Erzsi csendet, nyugalmat szeretett volna, beszélgetéseket...

Miért is van még benne mindig ebben a házasságban? A választ maga sem tudja. Ajtó kinyílik, Sanyi néz be:

– Teát akarok inni! Mit csináltál az elmúlt két órában? A fene látott még ilyen lusta némbert!

– Miért vagyok benne még mindig ebben a házasságban? Azért, hogy naponta háromszor felszolgáljam az ételt? Sanyi megköszönni is elfelejti, csak feláll, és megy tévézni. A kutya meghallgatja, figyel rá nagy szemével, s közben a fejét is fordítja utána... Ez a kis állat minden szót ért – gondolja Erzsi. – Valójában ő panaszkodhatna nekem...

A rosszindulatú emlődaganatot másfél éve diagnosztizálta nála az állatorvos. Gyógyító beszélgetések ezek mindkettejük számára.

– Vagy azért maradjak ebben a házasságban, hogy többre tart-
sanak, mint egy magányos öregasszonyt? No, igen. A magá-
nyos öregekre szokták rátörni az ajtót, néhány jól irányzott
ütés, azután már visznek is mindent. Itt nincs is érték! – gon-
dolja. – A tévéért nem kár, soha nem volt tökéletes képe. Ja,
hogy az *életemet* is vinnék? Éltem már eleget! Kapnék szép
feliratot: „*Itt nyugszik Erzsébet, Bözsi, Böbike.*” Csudát!
A gyerekek úgyis azt íratnák rá: „*Itt nyugszik Anyánk.*” Őket
sajnálom. Bármilyen messze is laknak, eljönnek időnként,
hogy lássák, megvagyunk-e, mi újság. Manapság meghalni
sem érdemes (kivéve az állami temetést). Sírhely, koporsó,
szertartás: csak a temetkezési cégnek jó üzlet, az itt hagyottak
meg bele is rokkannhatnak, mire kifizetnek mindent... Anyám
testvérének volt igaza, aki szóróparcellába kívánta magát. Sa-
nyi régebben sem volt egy született úriember, de kis kedves-
séggel még palástolta valódi jellemét. Mostanában meg már
nem is akarja.

– Menjünk ki a temetőbe! – mondja Erzszi. Erre azt kérdi:

– Minek?

Ha azt mondja: *kimegyek*, a válasz: *már megint?* A mostani
indulását is veszekedés előzte meg.

A buszállomáson galambok keresgélnek. Erzszi a kenyércso-
magból kivesz egy kis darabot, és szétszórja. Néhány öregasz-
zony néz megrovóan.

– Ezek csak betegséget terjesztenek! – így az egyik.

– Nem hiszem! – mondja ő. Erre a másik is megerősíti:

– Igen, csak betegséget terjesztenek!

Az adományra többen is jönnek. Feláldoz még egy darabot.

– És, ha nem adnék nekik, akkor nem terjesztenének? – kérdi.

Válasz nincsen.

– Ezek is csak élőlények! – mondja egy tündér, vagy inkább
angyal, aki mellé áll. Látszik, hogy az egész utazóközönség-
ből csak ennek az egynek van szíve.

Temetői kertészkedés... jövet-menet beszélgetés az emberekkel, nemcsak a négy fal. Sanyival már régen nem beszélgetnek. Már csak az *oltsd el*, meg a *kapcsold ki* az összes kommunikációjuk. – No, lám csak, a szidalmazó káromkodásokról megint elfeledkezett.

A magányos öregek minden tiszteletet megérdemelnek! Az élet sokféle gondjával birkóznak egyedül. Ki tudja, van-e mindig kenyérrelalójuk? Erzsi alaposan végiggondolta a dolgot, de megint csak a kutyával beszélgetett. A mindennapos becsmélő, megalázó beszéd és viselkedés felőrölte már a türelmét. Ez itt nem a katonaság, ahol szabadjára lehet engedni minden rosszindulatot és szadizmust. Ő nem egy rosszul dolgozó alkalmazott, hanem *társ*, aki megbecsülést érdemelne!

Élete folyamán, közel negyven évig dolgozott, miközben felnevelte gyermekeit. A házban és a telepen, meg a munkahelyeken is, a legnagyobb tisztelet és megbecsülés övezte.

Öregkorára viszont teljesen elment az esze, mert feleségül ment valakihez, ahelyett, hogy élt volna, *mint Marci Hevesen!* Ezért a súlyos baklövésért naponta hallgathatja, hogy becsmélilik, szidalmazzák:

– Mindent összetörök, mindent felgyújtok! – ordítzik Sanyi, maga sem tudja miért.

Higgadt beszélgetésben meg lehetne vitatni dolgokat. Hihetetlen, hogy bármiről is legyen szó, mindjárt ordítani kell...

– Micsoda kor ez az öregkor!

Megsimogatta, összeborzolta a kutya fűrtjeit:

– Fel a fejfel, öregem! Bátorság! El fogunk válni!

Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját is,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>

BUBRIK ZSERALDINA

Árnyék és fény

Sötét volt, féltem kicsit, de mivel semmi vész nem fenyegetett, nyugodt maradtam. Éreztem, amint a testem kezd egyre nagyobb lenni. Ahogy növekedett, nem akadt semmi az utamba. Kíváncsi voltam, ha a növekedésem véget ér, mi lesz velem? Hogyan fogok kinézni? Szép leszek vagy csúnya? Fognak engem szeretni? Tudok majd valakivel beszélni, vagy életem végéig egyedül leszek?

Rengeteg kérdést tettem fel, de senki nem válaszolt rá. Az időt sem tudom, meddig fog tartani? Mikor lesz vége?

Most is érzem, amint a testem kezd egyre szélesebb lenni. De jaj! Mi történt? A test a felső résznél kinyílt, és valami kezd kinőni belőle. A testem maradt abban az állapotban, nem fejlődött tovább. De az a valami, ami kijött, egyre gyorsabban kezdett nőni.

Egyik nap azon gondolkodtam, van nekem nevem? Hogy hívnak? Nem tudom, de lehet, egyszer majd elnevezem magam.

A sötét! Kezd elmúlni... valami fényt látok. Már vakít, de szeretem, élvezem nagyon.

A fény... tudtam, van valami, amire már olyan régen vágyom, most már tudom.

Kibújtam a föld alól. Szétnéztem. Gyönyörű helyen vagyok, és nem egyedül. Vannak társaim. Igaz, ők már nagyobbak tőlem. A fény kezd elhagyni... Megint sötétben leszek? Nem akarom!

– Ne félj, kicsim! Minden rendben van. Este sötétben vagyunk, de minden reggel jön a világosság. Most pihenj egy kicsit, majd holnap beszélünk – mondta egy kedves hang, de mire befejezte, olyan álmos lettem a lágyan szóló hangjától, hogy elaludtam.

Másnap korán keltem, mert mindenre kíváncsi voltam. Sok mindent megtudtam, de a fontos az volt, hogy társakkal vagyok. Egy fa vagyok. Egy nagyon szép fa, akit az emberek

szeretnek. Amikor majd nagy leszek, lesznek ágaim, amik a föld felé fognak lehajolni. Lesznek leveleim is, nagyon sok, amik, ha fúj a szél, nagyon szépen fognak lengedezni. Van nevem is. Szerintem nagyon szép... nekem nagyon tetszik. Sokáig fogok élni, sok ember fog meglátogatni, hisz egy pici tó partján állok. Ha majd nagyon süt a nap, az én árnyékomnak nagyon fognak örülni. Életemben elérkezett az az idő, amikor már nem izgulok, nem félek a jövőtől. Boldognak, elégedettségnek érzem magam. Én vagyok a szomorúfűz.

Olyan, mint Te

Olyan, mint Te,
soha nem lesz senki se.
Olyan, amilyen voltál,
mindig szépeket álmodtál.
Olyan akartál lenni,
minden rosszat jóvátenni.
Olyan álmaid voltak,
melyek nehézsúlyt birtokoltak.
Olyan képeket láttál,
amiket később megbántál.
Olyan ember legyél,
ki társat többé már nem cserél.

Szállnék...

Szállnék, mint egy pillangó,
de törött a szárnyam.
Nem sikerül, hiába is
akarnám, pedig belefognék bátran.
Húz valami vissza, mintha a
múlt lenne, de érzem már,
a jövő ajtaja tárva-nyitva vár.

BUDAI ISTVÁN

Fényben és homályban

Néha fényben, néha homályban
Élek e furcsa világban.
Vívom a mindennapok harcát.
Mindennap másik arcát
Mutatja a sors nekem,
S játszik velem szüntelen.

Ha már úgy érzem, hogy nyerek,
Mint vágató ló hátán a nyereg,
Félrecsúszik minden álom,
S önmagam sem találom.
Kapaszkodnék, de nincsen mibe,
Nem segít, sem pap, sem mise.

Máskor jönnek bús fellegek,
Eltakarva a kéklő eget.
De mögöttük már ragyog a nap,
Földre küldött sugarakat.
Az életkedvem kivirágzik,
Minden újra szépnek látszik.

Hol fényben, hol homályban
Élek e kifordult világban.
Utam végét még nem láthatom.
Túl kell lépnem az árnyakon.
S a fénysugárban megfürödve
Küzdenem kell mindörökre.

Irodalmi ajánló oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/irodalmi.reklam/>

CZÉGÉNY NAGY ERZSÉBET

Pipacs

Lángoló pipacsmezőbe' fekszem,
égeti, perzseli testem,
lehullnak bíboros álmaim.

Vagyok lebbenő láng-szirom,
méhecske, magamat porozom,
vajúdok sarjadó magokat.

Lágy eső permetezi arcomat,
könnyeim barázdát mardosnak,
fekete föld a nyoszolyám.

Boldogan szállnék suhanó szélbe',
vágynék csipkés, égi mezőkre,
virulnék Isten tenyerén.

De lángoló pipacsmezőbe' fekszem,
égeti, perzseli testem,
lehullnak bíboros álmaim.

Tavas-zengő

Vérvörös posztó az ég alja,
bomló férceiben hasad a ma,
rongyossá tépett tegnapokat
vált a felharsanó szimfónia.

Hallod? Hajnali madárdal ez,
bimbózó, tél-vedlett ágak között,
új napra hív, tavasz-keringő,
dallama szívembe költözött.

Éjjeli mese

Hanyatt dőlt, csillagokba ájult az éj,
Tó vizébe Hold áztatja lábát,
Szél sem húzta fel futótopánját,
Méla lombok között a tegnap mesél.

Üres szavak

Itt már nincs helye üres szavaknak,
túlsordultak a pohárból, pórusedből
párolognak, beleivódnak a csempe
fugaiba, s hiába súrolom, gúnyos
vigyorral ellenáll igyekezetemnek.
Éjszaka liánként tekeredik körém
minden be nem tartott ígéreted.
Repedt tükörként fénylenek már
reményeim, melyek még gyökeremből
hajtottak ki, mint friss hajtások, de
az idő vasfoga belemart zsenge
sejtjeibe, s nem engedte
szárba szökkenni őket.

Hinta-palinta

Egyszer fenn, egyszer lenn,
mindig a másik végén ülsz,
sosem egy oldalon velem,
te repülsz, én süllyedek,
majd váltunk, körülöttünk
mállik a vakolat, mit oly
gyengéden tapasztottunk
egymásra, pereg, mint
tovatűnő percek, s lehull
valami feneketlen mélységbe.

CSETNEKI JUHÁSZ BALÁZS

Rózsa Sándor a lovát ugratja

Sírom a sárga vár tövében,
Sok börtönév keserve, szemetje,
Süppedő idő méltatlan kegyelme.

Telihold mikor az égre feszül,
Magányos farkas a sírjához ül,
Fájdalmas vonítása,
Mint gyilkos nyíl, repül.

Riadtan ébred felnőtt és gyerek,
Nem tudják, honnan jön az üvöltés,
És merre megy.

Puszták királya,
Puszták népének álma,
Fáradt testekből, gyötört lelkekből
Száll fel, mint ősi pára.

Lódobogás hangját vélik hallani,
Ajtó és ablak megremeg,
Jön és múlik, mint a fergeteg,
Ha a félelem és a remény ül a szíveken
A pusztai éjjelen.

Nincs más út, nincs alku!
Betyárnak kell lenni,
Hogy szabadon tudj élni!
Ezért minden perc kincs
Amin rontás nincs,
Ha nem zörren a kézen
És a lábon a bilincs.

Vadvirágok illata,
Trágyázó ló szaga,
A végtelent elnyelő tüdő,
Naplemente, a nappalt temető,
Éjjel a hideg, rideg szerető.
Lidérces, strázsát álló álmok,
A félelem – még ha a halál
Nem is oly rettenet – csak terem,
Csak terem.

Riad a hajnal, a fűszálakon harmat remeg,
Felszáll a köd a nádasokból,
Pirkad a rónák felett,
Hűvös, borzongó szél menekül,
Felkél a nap,
És aranyhúrú lantjába csap.

Korog a gyomor, és szárad a száj,
Csaplárosné, van-e jó bora?
Barát, van-e békés tanya?
Van-e tüzes szerető?

Rózsa Sándor a becsületos nevem,
Sárga vár és szemétdomb tövében,
Süpped a sírom, ahol nem nyílik virág,
Csak idegen dudva terem.

Sok nehéz év tört szívemben,
Volt betyár, puszták hőse, álmodott király,
Puszták népe – ha vagytok –
Vagyok-e még fohászod, reményed?
Vagy vagyok, mint magányos kakasszó
Elhagyott tanyák romjai felett.

Káromkodás, mosatlan szó,
Istentagadó,
Áradó folyó, olvadó hó,
Lelkem nem eladó,
Testem a fakó nyergébe való,
Börtön falai közt nehezen haló.

Megáll az idő, a nyár hideg,
Jövőm, mint mosatlan
Gatya leng a börtön felett.
Az égen az éjben lángolnak
A csillagok, hol a karikás ostorom,
Hogy magamnak egyet lepattinthatok.

Ropog, ropog a feledés,
A magány tüze megvakít,
Magához ölel, és megcsókol
A halál, az utolsó szerető.

Sírom a sárga vár tövében,
Rozsdát könnyező bilincsben,
Rám szakadt anyaföld ölében,
Vérben ázó pusztákon,
Gázolok árvalányhaj gulyákon,
Gázolok éjfekete ménesen
Tűzet okádó éjjelen,
Őseim csontját ellopom,
Lótolvaj apámat csókolom,
Szeretőim szeretőit és
Ellenségeimet gyilkolom,
Zsivány lelkem
A pokol tűzében megmosom,
Szeretőim nevét elátkozom,
Ezüst patkós lovamon
A hold sugarán vágtatok,
Aranyszőrű lovamon
A nap felé ugratok.

A tó reggel

Vánkosát a csend a tóra tette le,
A vízfelület feszes, hullámtalan,
Mint a tükör – csak pillanat –,
Fut rajta az idő, felkél a szél,
Hideg borzongás fut végig
Az arcomon és a tó vizén.

Egy pap börtönelmélei Magyarországon a II. világháború után

Nagy Miklós papköltő emlékezetére

A magányos holdvilág egy felhőtlen nyári éjszakán
A börtöncellám ablakrácsai között,
Mint milliónyi ezüst cérnaszál, lassan kúszik át,
A nedves, málló vakolatú falra démonok árnyékát
A múltó idő tíz körömmel belévájta,
Körmei alatt vérmaszat, mint mikor
Jött a vallató, verőlegény, fogaimat kiverte durván,
Majdnem letépte fülem, s földön fekvé fejemet rúgta,
Káromkodott és üvöltött, s mindezt azért,
Mert nem voltam hajlandó hazudni,
Koholt vádakot igazolni, hogy szeretett hercegprímásomat
Tudják börtönbe zárni, meghurcolni, megalázni,
A világ felé felmutatni, mily hamis, áruló, mily galád.

Sok szenvedés után mégiscsak élek,
Látom a szabadon szárnyaló madarakat
A börtöncellám rácsain túl a kéklő ég alatt.
Rám köszönt a nap, üzen életet és ad.

Paraszt szülők gyermeke, pap lettem, hogy
Szolgáljam Istenem,
Munkás szülők gyermekei, akik engem agyba-
főbe vertek, ők a vallatólegény és a börtönőr.

Mi vagyunk e „szocializmus” munkás- és
Paraszt osztály leszármazottai:
Verőlegények, börtönőrök, papok és a többi rabok,
Börtönfalán kívül pedig a „boldogok”.
Ez e rendszer átka, az igaz emberek irtása,
Némítása, szegénységbe alázása.

Mily nehéz az élete a börtönőrnek,
Mily nehéz az élete a vallató-, verőlegénynek,
Hogy családja kenyérhez jusson, megéljen?
Mily nehéz a sorsom, hogy túléljem!

Az esti szellő megpihen az utcák fáin fenn
A lombtengeren, majd szánakozva betér
Fülledt, odvas celláinkba, és hoz szabadság-illatot,
Templomok harangkondulását,
Rémlik, hallom szentmiséző pap halk szavát,
A hívők boldog énekét, a tömjén illatát,
A mindenséget magát, de csak
Poros, fáradt levegőjét küldte a város
És bűzös zshivaját.

De fáj! De fáj! A kelyhet kezemben nem tarthatom,
Nem adhatom híveknek az ostyát,
Amit Istentől itt nap mint nap megkapok,
Magányosan, elfeledve az imáim,
Gyónásom után képzeletben.

Aztán feltűnik a régi, szép tanyánk,
Régi, szép tanyánk,
Álmodom: él anyám, él anyám,
Terített asztallal vár reám, vár reám.
A kemencében ég, ropog a száraz kukoricaszár.
Apám az ajtóban áll, oly régóta, oly régóta
Várt csak várt.

Szemében könny, tekintetében büszkeség,
Kérges, kemény kezében eltört idő,
Sírással és borral telt pohár,
Megáldom, csókot ad, majd megkínál.
Anyám – míg apámmal beszélgetek –
A szövőszék mellett szó csendesesen,
Egyenletesen, mint az idő, mely végtelen.

Ismét rám szakad a magányos börtönéjszaka,
Elröppen az emlékek fájó, kedves madara,
A börtöncellám ablakának rácsai között
A holdsugár, mint milliányi ezüst cérnaszál,
Lassan kúszik át,
Közöttük két aranyszál, az én drága
Jó anyám és az én drága jó apám.

Haiku és haikuszerű versek

Hol volt, hol nem volt,
Egyszer lehet megfogni,
Kettőszázhusz volt.

Szétázik a *papírkád*,
A hatalom füttyöl rád,
Hiába mutogatod a *papírkád*.

Tartalom és forma –
Nagyon csíp a torma,
Tartalom: ez győzelmi tor ma.

Az én barátom
Tótágast állt a nyáron,
Ez ám haiku.

Villog a billog

Kiknek kezeiben billog villog,
Magukra kenik örökre
Az égett bőr és égett hússzagot.

Trianont átkozók átka hull-e vissza ránk ma?
Bumeráng rángatta kezüket,
Vagy bivalycsontúak, vagy szellemi szegények,
Vagy vagyunk-e gagyi magyarok,
Vagy leszünk-e Zrínyiek, kik kirohanunk
Magunkból vakmerőn, bátran,
Visszatérve új honfoglalásban.

Kirohanunk-e kommersz világból,
Áldott, igaz kezeket csókolunk,
Ősi álmokat kihantolunk,
Csoóri útján Csoóri után indulunk,
Ez az út a mi utunk,
Ez az út magyar út!
Elátkozva, elátkozva,
Még akkor is, ha a pokol kapui
Már nyitva,
Hiába ásítanak ránk dadogva,
Mert áldott, igaz kezeket csókolunk,
Ősi álmokat újraálmodunk.

Széttépett hazában élni,
Szent István lelkét vissza kell venni!
Tükörbe kell nézni, tükörbe kell nézni!
Nem elég az önvádban szügyig gázolni,
Akkor sem szabad rogyott eszméket szolgálni!
Új honfoglalás kell, újra magyarnak kell lenni,
Újra „szabadnak” kell lenni,
Cicoma, dobverés, trombitaszó nélkül kelni,
Dolgozni, dolgozni, dolgozni!
Új honfoglalás kell!

Zrínyi, Rákóczi, Kossuth, Petőfi, Kodály és
Ötvenhat útját újra kell járni!
Nem kell nekünk besározó eszmék
Veszett látomásaival pokolra szállni, amik
Agyartalan, magyartalan eszméket
Akarnak húsunkba vájni.

Tánc, az ének, a táj miénk, miénk a szó,
A vers, a ballada, miénk a hegy, a bor,
Miénk a dal, a szívünkbe sajgó,
Mi értjük e föld szavát,
Miénk e tékozló világ.

Kik lesznek, akkor lesznek itthon,
Ha övék lesz öröme, kínja és szerelme,
Átka és álma e vértócsás vidéknek,
Kik elfogadnak pórén és szegényen,
Kik elfogadnak bűnösen, vétkeesen,
Mint a vérünkből sistergő eszmélet.

Kiknek kezeiben billog villogott,
Örökre lehet érezni rajtuk
Azt égett bőr- és égett hússzagot.

Berentei bányászok között

Elhagyott tárnák mélyében az úr a csend,
Ott, hol holt bányászok lelke kereng,
Néha felnyög a föld és reccsen a támfa,
Ne gondolj a múltra, csak a mára!

Napkelte és naplemente itt nem terem,
Csalitos sincs, nem csillan csiganyál,
Madár se szól, nem látszik a hold se,
Nem vet árnyékot a meleg nyár.

Hideg, zúzmarás teleken
Kályhához húzódik felnőtt és gyerek,
Az izzó szén melege lelkükben lobog,
Testükben folyik, vérükben zubog.

Itt lettem örököse, itt lettem teste,
Akit betakar talán az utolsó este,
Mindennapos leszállás, utolsó imádság,
Félelemre feszítve, nincs menekvés!
A tárnák hívó szava, varázsa,
Mint szirének hangja szól.

Itt dolgozni kell, mint mikor hajcsár vadul,
Nem lehet lógni, mellébeszélni,
Itt a szó a tett, ha nem jó, halál terem.

A bányába ezerszer leszálltunk,
Ezerszer feljöttünk: ez a múltunk,
De ha ma leszállunk, nem tudjuk,
Lesz-e majd holnapunk,
Ezért a szó, amit ma mondunk végleges,
Holmi férgek, holnapi nyavalyák
Nem rághatják meg!

Ha bányász szól, szava mély, mint tárnák mélye,
Szén a lángoló szava, hozzád húzódó,
Melege ölel, érted porladó,
Olvadó acél, szívedbe sajtó.

Ha bányász szól, szava mély, mint a tárnák mélye,
Fájdalmas, halottakhoz könnyörgő,
Ha téged ölel, öleli a csendet,
Izzadság- és porszagú,
Lelke örvénye tömjénillatú.

Füstös kocsmák mélyén
Pálinka és sör, ott kemény a szó,
De végül, mégis mindig hazataláló.

Egy borgőzös nyári hajnalon

Egy borgőzös nyári hajnalon
Tanár tanítványával hazafelé ballagott,
Mily csodálatos ez a világ,
Ha az ember jól kihányta magát!
Részeg vagyok, sok bort ittam
Szomjamat mégis csak a víz oltja!
Bibliai módon bár a kőből fakadna,
De nem, jött a kopott ócska közkútból,
Mely hideg volt és kijózanító.
Kérded, fiam, pacifista vagyok-e?
Az bizony!
A világtörténelem gyilkos győzők gyilokja,
Folyik, folyik, mióta áll a világ, azóta.
A háború a béke gyilkosa, a gyilkos béke
A háború udvara.
Győzők és legyőzöttek!
Tehetné, mindenki a nyerők oldalára
Állana, de legyőzöttek nélkül
A harc miről szólna?
Miért feszülnének egymásnak
Az emberek, nem volna hatalom, arany,
Nő, konc, nem volna vendetta,
Győzelem és félelem.
Isten fényessége felragyog,
A Sátán dühöng a halotti halmokon,
Mindig akadnak emberek,
Kik úrrá lesznek a gyalázaton.
Hess, gonosz! Hess, gonosz!
Gyilkos győzők gyilokja,
Mióta a világ világ, csak folyik,
Csak folyik azóta.
Kérded, a mai élet elbűvöl-e?
Elbűvöl, bizony!

Az igazság fetreng, a jóság kővé dermedt,
A szeretet szenved, magányodat
És fájdalmadat felüvöltöd az égbe,
Véred mérgezett folyam,
Csodálkozol, ha a rák felfalja húsoadat.
Tested műanyag folt hátán műanyag,
Lelked az örökös győzni- és megfelelni
Vágyás mámorában végül elrohad.
Olyan hülye csak az ember lehet,
Hogy szándékosan fejbe rúgja magát,
Ha legtöbbször hát híres,
Akár világelső is lehet.
A legfőbb erény: mindig ember
Maradj, fiam!
Mily bölcs vagyok,
Hát most jól kihányom magam,
Remélem, bennem még
Egy kis emberség megmarad.
Sok kételyem talán tovább él benned.
Nem bírom a szeszt! Egy-két liter bor
A földre tesz, tudad, és mégis ezt tetted
Velem, fiam, de mégis hálás vagyok,
Ennyi mindent nem mondtam volna így
Sosem, e pompás hányásokat
Sem éltem volna meg.
Alantas vágyak között alantas élet
Nem érdekel! Tudom, kezeimben
Lesajnált, lenézett nevenincsek
Fénylő kincsekké nemesedtek.
Tanár vagyok, ez a hivatásom.
Most sajnálom részegen magamat,
Részegen nagyon, mert belőlem
Most bőséges gondolat-omladék,
Fennkölt zagyvaság pereg, zuhog.
Utálom magamat most úgy,
Ahogy utálni embert csak lehet,

Ahogy utálni csak tudok,
Egy borgőzös hajnalon,
Midőn tanítványommal
Jól leittuk magunk.

Tihanynál nyílik a levendula

Levendula, levendula kék virága,
Hullámszik, hullámszik mint a tenger,
Álmodozó szerelmes szellő járja,
Balatoni szerelmes sellő várja,
Ha Tihanynál nyílik a levendula.

Tél van

Tél van, tél van újra,
Szökő nappalok,
Nyúló, hosszú éjszakák.
A tűnő múlt darabokra hullt,
A futó időben nyomodat keresem,
Kutatom, hiába! Elfakult a szemed kékje,
Vagy a végtelenben ég-e?
Nem tudom, nem tudom.
Olyan voltál, mint forgószelek,
Földrengés, havária,
Belőled semmi sem maradt.
Nyomod veszett a múlt világban.
Tévelygek, mint vadászó vadász,
Ki titokban követi a védett vad nyomát,
Ölni megy, de nem mer löni,
Löni megy, de nem tud ölni.
Űzöm magam, mint nyomkereső,
A léptek nyomát: vissza az elmúltba,

Vakon, hátrafelé, sírva, tántorogva.
Megállítanám és tépném az időt,
Vissza, vissza! De folyik, folyik
Könyörtelen tova.
Múlt, ami múlt! Hullt, ami hullt,
Mert múlani kellett, mert hullani kellett!
Nincs, csak egy út, nincs, csak egy út!
Minden más út elvetélt,
Minden más út: tévedés.
Egy út százat elsöpör, száz utat megöl.
Ez az árva egy út az én utam,
Szívemből, lelkemből, génjeimből fakad,
Csak ez az egy út lehet,
Csak ez az egy út igaz!
Miért dül fel, miért fáj most mégis,
A be nem járt utak íze, elveszett,
Elsodort jövők, elvetett végzetek,
Álmok, vágyak hattyúdala.
Elszökött a múlt, és darabokra hullt,
Ezernyi, milliónyi részre,
Összerakni csak egyféleképp tudom,
Tudom, tudom!
Kínozt, fáj, kísért és meggyötör
Az el nem csókolt csókok íze,
A meg nem élt katarziszok,
A meg nem érintett sorsok.
A napot imádom, a fényre vágyom,
Rabul ejtettek az árnyak,
Siratom, gyászolom
A meg nem élt világom.

Kortárs Magyar Irodalom oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/kortars.magyar>

CSORDÁS BARBARA

Hiány

Száraz a kenyér, a pohár is túlcsordult,
ebbe belehal a szív;
agg köveken léptet el egy zsenge sóhaj,
amelyet csak a köd hív.

Orsóalakban lebeg megkapó szélben,
kegyetlen táncot jár,
s üres szobafal bőszerűen emészti fel,
a padlón tócsa és sár.

Száraz a vacsora, az ágy is megdermedt,
ajkamon tétova tűz,
szívem aluszik a ballagó időben;
a hiány is hozzád fűz.

Bordalocska

Rézsűs kertemben
szőlőt ültettem,
eszményi vérét
tölgykádba tettem.

Fényár festette
alkonyszínekbe,
gyertyának lángját
pezsdíti nedve.

Hordó cserzette
ízét kedvemre,
fűszeres bukét
könnyedén rejtve.

Pazar jellegbe
Isten érlelte,
testemet buja
mámorba ejtve.

Egy álom volt

Nincs már egy fia csillag sem az égen,
őszi tőnek sincsen fűrtje régen.
Imára kulcsolnak remegő kezek,
s az éj abrosza nyugtalan remeg.

Nem serken vér sem a kiszikkadt ajkon,
hajónk lanyha ködben botorkál vakon.
Agg felhők, gyülevész hadak jönnek,
s özönvizet fogannak a könnyek.

Szomjúhozom a tiszta szót, a csendet,
gyermeteg lelkem a hajnaltól reszket.
Lesz-e védő karod, oltalmas hazánk?
Vár-e majd béke és ölelő anyánk?

Haldoklik egy álom; engedd, hadd múljon;
Már feltámadt a szél is; hagyd, hadd fújjon!

Ősz

A takaróm alá kúszott az ősz,
kihűlt kézzel simogatja combom;
meztelen reszket rajta még a nyár,
hogy emléktüze körébe vonjon.

Takaróm alatt rejtőzik az ősz,
rőt váncosával díszíti testem;
Mit ér? Nélküled fázom, kedves nyár,
s szavam füstjét fagyos légbe vetem.

Nem kerestem

Nem kerestem, csupán vártam csendben,
mint egy rügy a hó fogságába zártan;
égi gyapjasokra alig lestem,
míg ködös szirtek közt szárny nélkül szálltam.

Nem kerestem, de mégis élém sodort
az istenek kacér keringője;
reszkető kezem eltolná a nyomort,
s magányom fölött szerelmed győzne.

Nem kerestem, tán a kétséget sem,
téged, esőcseppjét mohó földnek;
miért higgyek merőn egyetlenben,
ha minket messze szebb szemek ölnek?

Ki vagy nékem? A tollpihének a szél,
mely, ha nem lélegzel, mozdulatlan él.

Találkozás

Sziklaváros kövein sietve kopog a mámor,
jöttömre dobban-e szíved is oly szaporán, százszor?

Lent a lankákon az alkony didergett velem, csak sírt,
gondolod-e, hogy rozé csókolta ajkamra a pírt?

S e kerge szélről, mely hajamon suhan át, megtudnád,
idézi-e illatom a provanszi levendulát?

...

Emlékszel-e, napfény cirógatta összefont árnyunk,
szemünk édes éjbe révedt, s lelkünk csendjében jártunk...

Egek ura

Egek ura lennék biz újra,
gyapjas felhőknek hátán,
édes bizsergést várván
a gravitációtól sújtva!

Fémmadaram, szárnyalj lebegve
alkonyfény sugarába,
s mozaikföldet látva,
a szabadság vállára fektess!

Hullámszik a menny türkiz tava,
a szél nevetve vigad,
s a legfényesebb csillag
gépem lesz, mi fölötted halad!

Az elmúlás útján

Fonnyadó magvak gubóban ülnek,
jajgatnak halkán a süket fülnek.
Korhadó burka zajosan harsan,
s elszárad lassan.

Életünk hamvad, keselyűk szállnak,
keserű szívünk marja a bánat.
Tévedünk mindig, elsápad arcunk,
s magányban halunk.

Nevetve hittem, de elhalt utunk,
toportyán elől zihálva futunk.
Kegyelem nincsen a világ felől,
légvárunk ledől.

Ne keresd

Ne keresd értelmét, se a harmat csöppjét,
a szerelmes forró, heves, égő lángját,
buja vágyunk röptét, mivel bús szél törné
hamis álommá azt, amit ébren vártál.

Ne keress fénygyúlást, se a kétség jöttét;
örök árnyék szegné, csodaszép, torz ábránd.
A gyönyör sem perzsel, tüze álszent csöndjét,
ami színleltté vált, te igaznak láttad.

Múló ifjúság

Tűnődöm az életem, ébredni vágyom,
mert egyszeriben elmúlik ifjúságom.

Elmúlik ifjúságom és szívem tüze,
de mi kivénhedt hamuvá lett, majd küzd-e?

Küzd-e majd, és örököm magam mint hagyom?
Talán csak lisztes kezem nyomát, egy lapon.

Körkörös folyam sodor, az idő kevély,
holnap soha nincs, ifjú, csupán a remény!

A remény, mi felkölt, és hajsza a sírba,
amely sorsod kimondja új tüzet szítva!

Új tüzet szítva örök tilosba röptet,
míg a múltó ifjúság vágyja a csöndet.

Képzeld el... irodalmi folyóirat: <http://www.kepzeldel.hu>.

DÉL TAMÁS

Az öreg színész

Álarc volt az életed:
könnyeidben, mosolyodban,
másoké e képzelet.

Odvamba csalom a méheket.
Ha nem is az életed,
legalább keserű szád íze
legyen édesebb.

Vékony kis águjjaimmal
fagyott ablakodra
rajzolk kicsiny szíveket,
hadd gondold,
hogyan szerető szív volt itt,
osztatva éjjeled.

A reggelt vártam,
s elhajtottam az ágam,
nem fürödtem meg a hajnal sugarában,
hogyan neked adhassam e fényeket.
S éltetett,
ha egy – huncutul villódzva,
nyíló szemedben táncolva –
nevetésre készítetted.

De elkopott csinált mosolyod.
S én nyújtom hát a törzsemet,
elfeledve e tört sebet:
– Ebből faragd ki új arcodat!
S ha fölveszed,
úgy hallod, minden ember szeretett.
– Én suttogom azt el, teneked.

DIANA SOTO

Hova tűntél, szeretet?

Messzi hazám szívében láttam a hajnalt,
napsugaras világot.
Ártatlan a gyermeki szív, amelyért most
én sírva kiáltok.
Nem élem meg a reggelt, az idő mára
délfele is járhat,
Párás csókot lehelek kezére az én
szeretett anyámnak.
Tán gyermek vagyok még, mégis felém repül
az idő madara,
Pipacsaim kiveti magából kertem
haldokló talaja.
Látom őket, magukat embernek hívják,
de szolga menetel,
Mérgező emlőjét szopva az életnek
magad se létezel.
Én is játszom a darabban, köszönöm az
emberi szerepet,
Némán sóhajtok árván, múltam siratom.
Hova tűntél, szeretet?

A csalódás állaga

Csalódtam, s lám, szürkévé vált az élet.
Fakók a színek, s kopottak a képek.
Áporodott szaga megüti az orrom,
Zsákruhába bújtam, magamon hordom.
Megsimítom, de megkarcolja a bőröm,
Süvítő hangját mindmáig őrzöm.
Csak egy tompa ütés, mily valótlan.
Hol vagytok, színek? Miért csalódtam?

DOBROSI ANDREA

Mosollyal írom...

Hadd osonjon a fény,
s merüljön el,
mint felkavart vízben kavics,
mélyre húzhat,
de csak teszt a szürkület;
felőlem zuhoghat is.
Amíg hiszem, bennem pislákol a láng,
míg éltetem képzetem: enyém a világ,
s nem félig – egészen,
mert testem járja át!
Mosollyal írom a versem is,
ahogy álmodom, ahogy élek,
mindent mosollyal írok,
ölelem a földkerekséget...

Lélekszövet

Egy szál vagyok
a megbocsátás szöttezésében,
utolsó, apró,
ismeretlen.

Mégis újra hagynám,
beleszőjön Istenujj,
mint a sorsba részletet.

Lappangó éveim azt súgják:
boldog így leszek –
mert miben cérnaszál vagyok,
az lélekszövet.

Az örök kisiskolás

Az a friss szénaillat, a könyvlapok,
ahogy felhők fodrozódnak...
ezernyi kacat, miket szívem szívbe rak,
hord egy életen, csak szól,
mint talányos tamtam,
s én (az örök kisiskolás)
általa tanulok lankadatlan,
mikor nem csap meg friss szénaillat,
se könyvlapok,
nincsenek fodrozódó felhők –
mégis dobog!

Javallat

A félelem, ha átfon is,
ha beléd gyengéséget olt,
a magad orvosa maradj:
polipkarját a múltba told!

Béres Józsefhez

Kezdetben a fűrésztelep volt a grundod,
majd borókaként a Fűvészkertbe vágytál,
részletekben jártad a gimnáziumot,
hadigondozottként, ki a frontról visszatért.
Az egyetem agrárszakát is elvégezted,
talajtant tanultál, meg környezetvédelmet,
tápanyag-gazdálkodást, vele kémiát.
Másodállásban egy laborban dolgoztál,
talán annak ablakán, ahogy a por,
benne sok fénybe göngyölt részecske beszállt,
cseppnyi szikrád lett az életnek hírnöke,
s az égben kutatsz visszavonultan tovább.

DÖMÖTÖR-NAGY NÓRA

Búcsúlevelem

Hiányzol. Szükség van rád.
Kérlek, segíts, nem bírom.
Nem érzed át életem bánatát,
És nem érted, mért állok a hídon.

Nem voltál ott támasznak,
Mikor hívtalak téged.
Hát utat engedek a bánatnak,
De őrzöm szívemben az arcképed.

Nem foglak elfeledni,
De nem bírom már többet,
A múltat nem tudom eltemetni.
De a végsőt szívembe Te döfted.

Sajnos, jövőm nem szépül.
Ezért hát eleresztelek.
Hullám lesz végső sírhelyem végül.
Ne okold magad, kérlek. Szeretlek!

Tíz éve félek, attól, hogy...

Tíz éve félek, attól, hogy innen elmész,
És dédelgetett jövőm így elvész.
Félek, hogy többé már nem láthatlak,
Hogy már karjaimba sem zárhatlak.

Tíz éve félek attól, hogy megbántalak.
Azóta aggaszt, hogy megláttalak.
Szörnyeteg lennék, ha ezt megtenném,
Mert azzal neked tett eskümet megszegném.

Tíz éve félek attól, hogy csalódsz bennem.
Tán csak, mert egy határon átmentem.
Hiszen a véleményed oly fontos.
Ezért nem vagyok közeledben bolondos.

Tíz éve félek attól, hogy baj ér téged.
Elöttem, van, már sebes arcképed,
Mikor este nem találalak otthon.
Ez a rossz gondolat szívemnek az ostrom.

Tíz éve félek attól, hogy szomorú vagy.
Mert múltad emléke békén nem hagy.
Hogy nem fogsz mosolyogni, megrémít.
A tudat, hogy nem vagy tán boldog, megbénít.

Tíz éve félek attól, hogy megtudsz mindent.
Akkor talán átkozod majd Istent,
Mert az enigmámat dekódoltad.
De, sajnos, ez az, amit jövőm jóslottat.

Csak egy álom (?)

Minden este, mikor lehunyom szemeimet,
És nehezen, de álomba szenderülök,
Akkor felelevenedik a rémes álmom,
Mely megtestesíti a félelmeimet.

A saroknál kuporgok, ebben nincs változás,
Mindig ott vagyok, mikor az álmomban jön,
Készülvén, hogy megüssön. S csak egyre jön felém,
És közben történik meg a változás.

Mire hozzám ér, már nem én könyörgök neki,
Hanem egy kicsi, angyalarcú kisfiú.
Szemében könnycsepp és könnyörög, hogy ne bántsa.
Szeress, kérlek, mint a bátyámat! – lihegi.

Ám nem hatják meg fia szavai az apát,
Bűntudat nélkül fogja meg a gyermekét,
S dobja át az ágyon a szemben lévő falnak.
Csak nevet, élvezi fia összes baját.

A gyermek pedig már képtelen, hogy felkeljen.
Elkezd hangosan sírni, mire megütik.
Az a szörny csak tovább ütlegeti. A fiú
Inkább másra gondol, hogy az éj elteljen.

Lassan rám néz aranyszemeivel, és kérlel,
Hogy mentsem ki ebből a pokolból. Ekkor
Felismerem, hogy ki is ő. A felismerés,
Mintha hason szúrtak volna egy nagy késsel.

Ezt nem bírom tovább, és felriadok ekkor,
Mert kínozzák azt a hétéves, kis szőke,
Aranyszemű fiúcskát, aki most oly kedves,
Hogy fáj a tudat, hogy ez volt vele egykor.

Természet ébredése

A dermesztő tél mindig elmúlik.
Mindegy, milyen hosszúnak is látszik.
A hideg örökké el nem nyúlik.
A fájdalmas arc egyszer leázik.

Eljő még valamikor a tavasz,
Mely elolvasztja az összes jeget,
Vidám tavasz, mindenre sebtapasz,
Az felszárítja a könnyecsképeket.

Láthatod majd a virágos mezőt,
Mit korábban vastag jég borított.
Ne várd még annyira a temetőt,
Csak, mert a hideg elszomorított.

GANI ZSUZSANNA

Karácsonykor
(gyermekvers)

Karácsonykor, csingiling,
Sok kis angyal letekint,
Megszólal a csingiling,
Sok ajándék rám kacsint.

Ma, karácsony ünnepén,
Mindenkinek kívánom:
Gyertyafényes békében
Légy boldog a világon!

Édesanyám...
(gyermekvers)

Anyukám, anyukám,
Mondd meg mostan nékem:
Ki a legszebb kislány
Ezen a vidéken?

Ugye, az én vagyok,
Drága édesanyám?
Ha tükörbe nézek,
Téged látlak talán?

Gyönyörűszép orcád,
Mosolygó két szemed,
Ölelő két karod,
Szívem súgja neved:

Édesanyám

Fa fohásza

Fa vagyok. Erdő az otthonom,
Néktek levegőt ad dús lombom.
Hagyjatok engem növekedni,
Gondtalan, vígan öregedni!

Adok nektek ételt és otthont,
Erdészeknek, vadásznak posztot.
Hallgassátok cinkék énekét,
Óvjátok madárcák életét!

Vagyok az anya, leveleim:
Értékes kicsi gyermekeim.
Karomban fészkeket dajkállok,
Madárcák, reátok vigyázok.

Ültessetek el kicsi fákat,
Meghálálja majd nagy korára.
Jó lesz majd árnyában pihenni,
Madár dalára bóbiskolni.

Egyszer csak...

Hoznak láncfűrész, hatalmas robaj!
Fák hevernek, hegynyi munkagépek.
Földön fekszem, síri csend mindenhol.
Mi történt? Széttörték!

A beteg Föld (haiku)

Ha összefogunk,
Földnek a pusztulása
Megfordítható!

GOLÁN ANGÉLA GABRIELLA

Őszi mese

Az ős neszét a dermedt föld
zizegve hordja szerteszét.
Elsárgul, lám, a nyári zöld,
s rézszínt virít a bágyadt rét.

Levetkezik a rengeteg,
s most pőrén áll a dombtetőn.
Fáradt, szelíden szendereg,
s a nap öleli szeretőn.

Ezüst tündér szárnyát bontja,
dérleplével felvértézi.
Csókot lehel, s mosolyogva
– Aludjál jól! – mondja neki.

Tavaszi tánc

Szivárvány sokszínű létét
a földre hozta, s hirtelen
kifakadt a halottnak vélt,
sorvadni látszó végtelen.

Örömében égbe hágott,
s virgoncan táncolt odafenn.
A földön kolorba mártott
ecset szaladt a réteken.

Tovavitte bársony szárnyán
a virágszirmok illatát.
Elkábult e csoda láttán,
s elszédítette önmagát.

Hamis vágy

Csillaggal érkeztem erre a világra.
Göncölszekerek közt lépdelttem vigyázva.
Éji utam járva ezüstös fehéren
kísért a hold engem, míg célom elértem.

S most a föld öléből visszatérni vágyom;
szeptemberi szénaillat felkelti az álmom...
Elfáradva nézek a csillagos égre,
de a testem gátol kilépni a térbe.

Februári színjáték

Bágyadtan simul a nap a földre,
bár magasan járna inkább körbe,
pajkosan elhintve ígézetét,
fülünkbe súgva: *ébred a lét.*

Kéklík az ég, s ott, mint cifra batár,
tarkára válik a messzi határ.
Táncol a szellő a patak vizén,
sodrásba botlik a tavaszi fény.

A rét is sarjad, s mint bő adomány,
színes por csillan a virág-ruhán...
De öleli testét zordon a dér,
s a nap újra álomra tér.

A szépség

A szépség nem mérvadó,
s nem a külső a való,
hisz sok ember, aki szép,
belül férges, s lelke sötét.

Morál

A gyarló ájtatos a szívben.
A szemforgató mit sem lát.
A hitszegőnek hazug minden,
s az álnok nem vádolja magát.

A hűségesek jussa: kényszer.
A megbízható csak egyre vár.
A pacifista harcban vész el,
s az őszinte ingoványban jár.

Jónak lenni mennyit ér, mondd!
Rabláncon fityeg a morál.
Az erkölcsöst nyomja a gond,
míg Lucifer a fényben áll.

Haláltánc

Vérszínű a messzi távlat,
a méhzümmögés elcsitul,
dísz e kietlen tájnak
vérbe mártva tűzbe hull.

Forró lég karolva tartja,
enyhén ringatva, ágait,
szertefoszló köd harmatja
nem csókolja virágait.

Pír elillan, ezüst stóla
cseréli fel a lombruhát,
s a kifakult esti óra
ráborít éjszínű csuhát.

Zöld május

Napsugárnak fénye megcsillan a tájon,
s ezüstösen izzik a harmatlepel.
Fellebben a fákról meleg tükörbársony,
s a tavasz a fákba életet lehel.

Nem kell már a dunna, csak a könnyű kendő
– mohaszagú szellő bokrokon pihen –,
áttetszik a fátyol, s újra zsong az erdő,
felpattant rügyekből zöld szín kerül el.

Remekmű

Egy reggelen a fényben
álomittasan léptem
a párolgó szabadba
egy gyöngysorra akadva.

A fákat harmat lepte,
s én halkán, elmerengve
kerültem meg a művet,
kérdvén: vajon ki küldhet

nekem egy ilyen ékszer?
S a szemem rezgést észlelt.
A gyöngyháló tövében
ekkor mozdult meg éppen

egy ismeretlen árnyék.
S lám, élelemre várt még
a kertünk csodapókja:
e remekmű szabója.

Álomvilág

Vágyálmain között élek,
elhiszek hazug meséket.
Megszépítek minden látványt,
bármit teszek, az mind ábránd.

Minden évszak napsütötte,
holdfény villan, s bú mögötte.
Tünemény kertjében járok,
minden virág zsenge átok.

Míg e világ ölel engem,
elfelejtem, kit szerettem.
Elszédít e talmi élet,
itt keresek menedéket.

Szabadságvágy

Gyöngéd szellő száll az égen,
nap sugara fut a réten.
Tovaszáguld lovak raja,
búsan szól katonák dala.

Fellobban egy izzó zászló,
fodros széle messze látszó.
Szabadságharc büszke népe
mért bujdosna, mitől félne?

Hisz' a dobszó tovább pereg,
s ez a nép soha nem feled.
Arad vére hajtja vágyát,
kiharcolja szabadságát.

Keringő

Kismadarak dala hallik,
erdő fain szél morajlik.
Reggeli köd szerteröppen,
felhasad a téli köpeny.

Felbukkan a napsugár is,
itt lesz hamar a majális.
Csicsereg a fészekalja,
megpihenni hív a partra.

Zsenge szellő repít szárnyán,
vihar után lesz szivárvány,
s mikor a madárdal illan,
az október újra itt van.

A nők

A női személyek nem szentek...
A szépség kötelével vetnek
– rejtve – hálót a másik nemre.

S amazok örömtől nevetve
bíznak a vágyak erejébe',
s aranyat adnak a kék fejébe'.

S a lányok megkoszorúzva,
teli tarsollyal kelnek az útra,
mikor a vén számárt megunták.

S kecsesen riszálják a tarisznyát,
melynek mélye pogácsát nem rejt,
s az új férfi ebből mit sem sejt...

Asszonysorsok

A nyugati nők olyan lények,
kiknek hódolnak a férjek.
Házsártosak, és nem félnek,
nyelvük fenik – úgy beszélnek,
s ha szép szavakra cserélnek,
cserébe aranyat kérnek.

S a férfiak olyan suták,
vesznek nekik cipőt, ruhát...
Azt hiszik, ha mindent adnak,
fejébe jó asszonyt kapnak.
De bizony, az ilyen némben
meglép a rábízott pénzzel.

*

Ám keleten más az élet,
ott a férfiak henyélnek,
s az asszonyok nem perelnek,
mert a férjek asszonyt vernek...
S szegény ördögök, mert félnek,
meghunyászkodnak a férjnek.

S minden évben jön egy gyerek,
és ha fiú, az a remek!
De ha lány jön – oh, mily vétek! –
eladják egy öreg bégnek,
aki ama kéjenc féreg...

Na, ebből én biz' nem kérek!

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:
<http://poeta.hu/feketen-feheren/>

VEHOFSICS ERZSÉBET: SODRÁSBAN

GÓSI VALI

Búcsú

Széthullt érzés a part menti fövényen.
Aranyhomokba fúló lábnyomok.
Szőnyegre hullt a cigarettád hamva.
Magamért zokogok.

Ragyogás

Mint jegenyesoron a napmeleg,
minden tavasz új reményt teremt.
Árad a fény a fáradt arcokon,
és lebegünk a valóság felett.

Míg ringatóznak ősi dallamok,
a színek, fények pompája ragyog.
Ha átölel a csönd, a lelkeken,
már új világra nyílnak ablakok.

Fenséges májusom

valami ismerős édes illattal
bódított el az álom
anyám arca villant egy dúsvirágú
hamvas orgonaágon
és eljöttek sorra mind
mosolyuk átragyogott a félhomályon
és fölsejlett a legpompásabb május
a ház a kert a hajnal-szerenád
a zöld fodrú fenséges fákon
beszökő törékeny sugáron
földerült apám szép mosolya is
ébredésig fényében fürödtem

GYÖRKE SERES KLÁRA

A kedves

Az úton haladt a Kedves
Felette madárdal zengett
Virágillat ölelte vállát
Könnyeim kísérték árnyát...

A tanítás öröme

Ezerkilencszázötvenhatban bezárult
Mögöttem az egyetem kapuja.
Tanári kinevezésemet örömmel fogadtam.
Gyorsan teltek az évek, boldogan tanítottam.
Kezdetben gimnáziumban, magyar és idegen
Nyelveket: franciát, orosz és román...
Később – gyógypedagógusként – áttértem
A sérült gyermekek oktatására.
Csodás világ az övék! Szeretetigényes!
Számukra jó barát, szinte anya lettem.
Ha szerető kézzel arcuk simogattam,
A szeretetüket százszor visszakaptam.
A szeretetláncon újabb gyöngyszem akadt:
Mosolygó arcocskák, óvodás korúak.
Játéknak tartották a logopédiát, és
Lelkesen hallgatták a meséket, mondókát...
Javítgatva szépen a kevés vagy sok
Beszédhibát (pöszesség, dadogás és még annyi más!)
Számos örömben volt részem az ötvennyolc év alatt.
A csillogó, hálás gyermekszemek szeretetet sugároztak.
Búcsúzom tőletek, kollegák, barátok, régi tanítványok!
Kedves arcotokat a szívembe zárom, köszönve a sorsnak,
Hogy mindig volt és van sok igaz
BARÁTOM.

A Dunánál

Állok a Dunánál, játékát figyelem,
Kora őszi napfény simogatja szívem.
Kis halak cikáznak, felbukkannak játszva,
Fehér sirály köröz, lakomára vágyva.
Hullámok ringatnak színes falevelet,
Magukhoz ölelik, már őszi üzenet.
Kanyarog a Duna, már a partot mossza,
Margitsziget fái köszöntik hajlongva.
Fehér fodros habja sok országot bejár,
Békésen hömpölyög, számára nincs határ.
Mikor vihar tombol, taraja haragos,
Magasra csap hullám, még partot is elmos.
De ha szelíd napfény simogatja lágyan,
Hálásan köszöni, habgyöngyöt szikrázva.
Télen néha befagy, jégpáncél borítja,
Akkor sem pihen meg, álmait úsztatja...

Állok a Dunánál, játékát figyelem,
Kora őszi napfény simogatja szívem.

A mi kertünk

Újra kél egy régi
Emlék:
Forrón süt a
Nyári nap.
Aranyosan sárgállik
Fák ágain a barack.
Málnabokrok
Sötétzöldjét
Hamvas málna
Színezi,

Versenyt piroslik
Mellette
Rubinvörös ribizli.
Szilva nevet
Fenn az ágon,
Díszruhája sötétkék,
Kései meggy
Büszkélkedik,
Bíbor ruhája
Virít.
Távolabb, a kert
Sarkában, őszi körte
Sárgállik.
Hajlott ágú körtefáján
Jobbra-balra
Hintázik.
Csodálni őt már
Most lehet,
Leszedni, ha megérett.
Illatozott a mi kertünk.
Benne annyi finomság,
Lakomára – nem véletlen –
Sok madárka
Arra szállt.
Szőlő is volt a lugason:
Kék, zöld fürtök
Ringatóztak
A hajlékony indákon.
Be' szerettem azt a
Kertet!
Gyermekkorom csodáját.
Nem feledhetem
Soha már régi kertünk
Varázsát.

GYŐRI NAGY ATTILA

Kulcs

Neked kell megtalálnod,
Rálépve a sárga útra.
Írányjelzőt adhatok,
Ha segítségként fogadod.

Kitettem a céltáblát,
Így könnyű lesz eltalálnod.
Csak gyere már közelebb,
Hogy megtaláld a szívemet.

Csak egy rozsdás, törött kulcs,
Esetleg egy ócska hajtű,
Mind-mind feleslegesek,
Ide azok nem kellenek.

Hát menj végig az úton,
A végén nézz a szemembe,
És az ajtó kitárul,
Soha többé be nem zárul.

Én és én

Szélesebesen száguldó homokszemekként
rohannak az élet órái, a pillanat
élvezete elsiklik, csak múlt és jövő
létezik, én kiáltanék, hogy lassítsatok
végre, meg is állítanám, ha lehetne, mert
most akarom élvezni, most akarom érezni
idegsejtjeimen át minden mozzanatát a
jelennek, a kimondott szónak, az érintésnek, a
leendő emlékképnek, hiszen ez az értelme a
megismételhetetlen létnek, mi adatott.
Talán csak egyszer.

Nem akarok integetni a találkozásnak,
kívülállóként élni az életem, és csak
bámulni a talajon a homokszemeket
azon gondolkozva, hogyan estek oda,
miként értek célba, kellemes volt-e az
útjuk, amikor el is kaphatnám őket
esés közben, örülve a sikereiknek,
búsulni a bánatukon, de legalább ott
lenni, és dönten, hogy elraktározom-e,
vagy hagyom feledni, az időben elveszni.
A döntés az enyém.

Szeretném majd elmondani egyszer,
remegő térdekkel, sajgó ízületekkel
kényelmes fotelben ülve, hogy kezet
fogtam a pillanattal, rákacsintottam,
és – örülve egymásnak – kézen fogva sétáltunk
a virágos mezőn, csak ő és én, akik
kimondatlanul is egyek lettünk, együtt
lebegtünk vagy zuhantunk, és ha
fájdalmas is volt, de legalább együtt
sírtunk, mert kettesben még az is szebb.
Csak én és én.

Utánad

Változatlan üresség
Ez maradt utánad
Viszonzatlan vágyak
Végtelen nagy szürkesség

Talán

Talán jövők egyszer még,
Ha majd valaki várni fog,
Ha valakinek számítok,
Vajon kinek kellek még?

Holdpehely - az irodalmi fényforrás csoport a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/holdpehely/>

HANYECZ ISTVÁN (Stefanicus Hungaricus Firkász)

Téli világban

Északi fényben
csillogó fehér tájon
süvít a zord szél

Hegyi lejtőkön
szél lenget ősfenyőket
télvíz idején

Erdők leánya
regél tündéri mesét
északi fényről

Szellő lengeti
a mamut ősfenyőket
fehér éjszakán

Sokszínű csodás
villogó északi fény
tündéri látvány

Fehér csillogó
jéghegyeknek leánya
északi fényt fest

Vén ősfenyőket
tündéri álmaikból
manók ébresztik

Madárdal

Napfényes reggel
madarak csivitelnek
ébred kikelet

Szól már nyitnikék
tavaszt köszönteni kék
vidám énekkel

Hamvas barkarügy
üdvözli húsvét jöttét
rügyező fákkal

Várt megújulás
éledő természetünk
örökös kulcsa

Zsong már a fenyves
hangos madárdaltól zeng
az erdő csendje

Turbékol gerle
kedvesen hívja párját
szerelmes dallal

Kikelet kulcsa
az örök megújulás
tavasz idején

Utca zajában

Pirkad már a nap
arany korongja izzik
kék horizonton

Sok színes léggömb
vidám önfeladt játék
május elsején

Modern világban
remeteként él koldus
város zajában

Alamizsnát kér
motyog-mormog magában
dúdolva remél

Két szeme ragyog
mikor az érme koppan
üres csöbörbe

Langyos fuvallat
simogatón cirógat
kora reggelen

Ruhája rongyos
idő rágta elszakadt
nincs ki megvarrja

Tavaszi Tündére

Napfényes tavasz
csalogat ki erdőbe
patak partjára

Rügyező bokrok
szép selymes barkavirág
köszönt énreám

Nyitnikék dalol
csivitel szép éneke
újhodást köszönt

Erdőnek mélyén
csörgedező kis patak
kristálytisza víz

Rügyező fákat
vidám szellő simogat
Tavaszi Tündére

Napozik a gyík
riadtan surran tova
erdő csendjében

Ébredő világ
zsong már a megújulás
zöldül a határ

Bátor lovag

Vihart kevert itt néhány sor a Listán,
mondhatnám: "Ki szelet vet, vihart arat".
Bátor lovag legyen rímeknek hátán,
ki versével Barátokat háborgat.

Próbára tett eme nemes kihívás.
Volt, ki limericket, volt, ki verset írt,
volt, kinek könnyebb volt a prózáírás,
de mind sikert aratott, ki bátran írt.

Talpi kutyus

Volt nékem egy bozontos puli kutyám
Talpi névre hallgatott az én cimborám
mikor szépen hívtam figyelmesen várt
s ha kedve tartotta két lábon táncot járt

Nagy fekete bozontos volt a bundája
Alig látott a vastag szőrcsomótól mára
gazdija nagyon szépen rendben tartotta
nagy testű kutyus volt alig fért a lakásba

Hűséges pajtás okos volt az ebadtám
csóválta farkát és felugrott ide hozzám
örömben vidáman nyaldosta orcám
hozzad már a pórázt kedves gazdám

Naponta ötször kószáltunk a vár falán
szomszéd fájára kergettük a macskát
önfeledten hemperegtünk füves pályán
hevesen csaholtunk meg sétáló kutyát

Figyelj okosan a gazdira néha napján
Lepd meg ajándékkal szomorú délután
Gyógyulj meg Talpi gyorsan szaporán
legyen vidám minden nap majd ezután

Gazdi és a Cirmos vár majd a várfalon
s még nagyon soká legyünk jó pajtások
legyenek a jövőben bő vidám holnapok
s a kutya-macska barátság megmaradjon

Vágyom a tavaszt

Elfáradt testem
hosszú télnek havában
vágyom a tavaszt

Apró harmatcsepp
ragyog a friss pázsiton
holdvilág gyöngye

Víg éjtündérek
húzzák az ezüst hintót
csillagos égen

Ébred kikelet
bársonyos selymes rügyek
tavaszt sejtetnek

Várjuk a tavaszt

Várjuk már nagyon az újat hozó tavaszt
amikor a természet meghúzza a ravaszt
nagy tél után köszöntjük a zöldülő határt
kívánva kikeletet mi hozza a melegeket

Minden hiába hóesés zúdul ránk e tájon
Teremtő megrázta szakállát tavaszi napon
Egy-egy hóvirág s krókusz virít csak árván
gyerekricsaj szól hangosan a hegy oldalán

Önfeledten élvezik tavaszi télnek örömét
de a fák madarak érzik az újhodás szelét
dalolnak vidáman csivitelnek naphosszat
élvezik ők a meleget árasztó napsugarakat

Aranyló napnak sugara légy hát üdvözölve
sok sápadt ember arcára mosolyt csalogass
ablakot odút szívemet kitárom nyitnikék
lágy szellő suhan át erdőn tavasz tündére

Megújhodás

Virágzó kertek
Májusnak szép díszei
hív megújhodás

Virágba borult
kertemben sok a nyüzsgés
méhecskék zsongnak

A felkelő nap
friss harmattal öntözi
szomjas kertemet

Első gyümölcsét
kertemnek földieprét
kosárba szedem

Tavasz csókjai
lopva égetőn forrók
új szerelemben

Virág illatát
lágy friss szellő ringatja
május estéjén

Lemenő nappal
tűzre lobbant horizont
hegyeknek csúcsán

Vasa-sífutás 2016

Síelők gyűlnek
havas hegyeknek tövében
startpisztoly durran

Hófelhő száll most
a sűrű fenyves felett
napsugár kacsint

Szarvascsalád fut
megriadt a nyüzsgéstől
erdőnek mélyén

Gyöngyvirág nyílik
hamvas gyöngéd levele
fenyves tövében

Erdőnek mélyén
tovaszáguld síelő
végcél szem előtt

Szép havas réten
nagy nézősereg szurkol
Vasa-futóknak

Heves tűz lobban,
fenyves erdőnek mélyén
nézőt melegít

Képzeld el... irodalmi folyóirat: <http://www.kepzeldel.hu>.

HOLÉCZINÉ TÓTH ZSUZSANNA

A jó tanítvány

Kis Gábort egy felvidéki alapiskolában tanítottam, még pályakezdő pedagógusként. Munkába állásomkor a harmadik osztályt vettem át egy idős kollégától – 34 eleven gyereket, köztük Gábort is. Az osztály minden tanulóját megszerettem, de ilyennel, mint Kis Gábor, azóta sem találkoztam. Ez az eleven, külsőleg is rokonszenves kisdíák olyan életörömet sugárzott, hogy avval még folyamatos csínytevéseit is ellensúlyozni tudta. Be nem állt a szája – egyszerűen nem tudtam megértetni vele, hogy engedély nélkül nem beszélhet. Ha megpróbáltam rendre utasítani, mindig megköszönte a figyelmeztetést – és rosszalkodott tovább.

„Köszönöm a figyelmeztetést, tanár néni” – hallatszott naponta többször is, és lassan hozzászoktam, bár tudtam: valamit kezdenem kell, mert viselkedése nem mehet a tekintélyem rovására.

Egyik délelőtt – a nap során már vagy harmadszorra – megint elhangzott a „köszönöm a figyelmeztetést...”, mire én kijöttem a békétűrésből. Elkövettem azt a hibát, hogy „felvettem a kesztyűt”, és így válaszoltam: „ha még egy szót szólsz, beraasztom a szád!”

Nem kellett volna. Visszafordultam a táblához, hogy felírjam a fogalmazás címét, de tíz másodperc sem telt el, és Angéla máris felkiáltott: „Tanár néni, a Gábor már megint beszél!”

Igaz, nem kértem fel az osztályt, hogy kommentálja Gábor viselkedését, de ahelyett, hogy a kislányt megfeddtem volna – mivel az osztály füle hallatára kilátásba helyeztem a büntetést – éreztem, hogy maradék tekintélyem megvédése érdekében meg kell tennem, amit ígértem. Így aztán a fiókhoz léptem, és elővettem egy barna ragasztószalagot, mellyel szabályos keresztet formáltam az én kis csínytevőm száján.

No – gondoltam –, most nem tudod megköszönni a figyelmeztetést, de tévedtem: a tanári asztal mögé évre látom, hogy az én kis gézengúzom jobb híján egy kacsintással jelzi, hogy oké, megértette a leckét! Kitört belőlem a nevetés, nem bírtam komoly maradni: visszasétáltam a padjához és az osztály éljenzése közepette levettem a ragasztót az ajkairól.

„Köszönöm a figyelmeztetést, tanár néni!” – hangzott fel azonnal, és én tudtam: ő győzött.

Telt-múlt az idő, lassan megszoktuk egymást én és az osztályom, olyannyira, hogy amikor felső osztályba kerültek, és az igazgatóm felkért, oktassak a volt osztályomban helyettesítőként irodalmat és történelmet, gondolkodás nélkül vállaltam.

Az eltelt idő alatt kicsit megkomolyodtak. Gábor jóképű nagyfiúvá serdült, továbbra is hihetetlenül udvarias és segítőkész volt, mindig is az osztály lelke – és egyben tréfamestere. Nem-sokára azon kaptam magam, hogy már nemcsak a helyettesítő tanárunk vagyok, hanem az osztályfőnökük is – mivel a kolléganőt, aki helyett vállaltam őket, végül a betegsége miatt nyugdíjazni kellett.

Az egyik osztályfőnöki órán arról kezdtünk beszélgetni, hogy egymást is tisztelniük kell, nem csak a felnőtteket, mert ahogy serdültek, bizony, előfordult, hogy néha a fiúk és a lányok egymás ellen fordultak – ahogy ez már a kamaszoknál lenni szokott. Szóval, nekem – ezt megakadályozandó – az jutott eszembe: mindenki írja fel osztálytársai nevét néhány lapra nagyobb közössel, és töltsék fel az adott személy jó és rossz tulajdonságaival. Ezután az íveket átadták nekem, és én a lyukasórán nevenként összesítettem mindenkinek 1-1 lapra a róla leírtakat. Következő órán kiosztottam, és mindenki örömmel és meglepődve olvasta a többiek véleményét.

Az egész osztály zsibongott, boldogan olvasgatva a felsorolást. Tényleg ilyennek látnak? Nem is gondoltam, hogy ennek örülnek! De jó... és: „Tanár néni, megtarthatjuk a felsorolást?”

– Hát persze, hiszen azért készült, hogy jobban megismerjétek önmagatokat, és értékeljétek mások véleményét, és ha kell, tudjatok változtatni a hibákon.

Gábor most nem kiáltott fel hangosan, de óra végén odajött hozzám, és megint elhangzott a régi mondás: „Köszönöm a figyelmeztetést, tanár néni”.

Ezután senki sem említette ezt az osztályfőnöki órát, nem hallottam szünetben sem, hogy erről esett volna szó, de mintha megváltozott volna az osztályban a légkör, kezdték egymást jobban megbecsülni.

Teltek az évek. Elkerültem a fővárosba tanítani, sőt igazgató-helyettesi beosztást is kaptam, és a kis falumba már csak „esz-tendős ünnepeken”, meg nyáron tértem haza. Egy ilyen hazatéréskor édesapám jött elém kocsival, és miközben megbeszél-tük, mi újság a nagyvárosban, és mi történt itthon, váratlanul elkomorult. Éreztem, hogy akar valamit mesélni, de inkább benyúlt a kesztyűtartóba, és kivett egy fehér borítékot – bal al-só sarkában egy kis arany kereszttel. Összeszorult a szívem, mert tudtam, egy ilyen boríték csak egyet jelenthet: haláleseti értesítést.

Félve bontottam ki, miközben ő beállt egy parkolóba, és azt mondta: sajnos, volt egy robbanás a szénbányában. Kis Gábor a mentőalakulattal bement segíteni, legalább hat embert kiho-zott, és ekkor jött egy újabb robbanás, melyet nem élhetett túl. Holnap temetik, és a szülei azt kérték, tedd meg, hogy mon-dasz pár szót a régi osztályod nevében, mert te nagyon fontos voltál neki: amikor kihozták a bányából, a tárcájában megtalál-tak egy régi papírlapot a te írásoddal.

Folytak a könnyeim, és arra gondoltam: ez csak a lista lehe-tett, amelyen felsoroltam az osztály által összeszedett jó és rossz tulajdonságait!

Esős napra ébredtünk másnap, és én arra gondoltam, vajon há-nyan lesznek majd ott ebben a rossz időben a temetésen? Az-tán ahogy odaértünk, elámultam: nemcsak a falu apraja-

nagyja, de szinte a teljes régi osztályom ott álldogált lehajtott fejjel a ravatal körül. Miután a pap kellőképpen elbúcsúztatta, könnyeimmel küszködve megpróbáltam tőle én is búcsút venni a társai és a magam nevében is.

A temetés után Gábor édesanyja hozzánk lépett, és arra kért bennünket: tiszteljük meg azzal, hogy egy kis beszélgetésre átmegyünk hozzájuk. Nehéz szívvel léptünk be Gábor szobájába, ahol az asztal közepén ott volt kiterítve és egy üveglappal lefedve az a sokrét hajtott füzetlap, amin a társaitól kapott jellemzés volt, és a jellemzés alján az ő saját kézírásával ez állt: „Köszönöm a figyelmeztetést, tanár néni”.

Ekkor Márk is elővette a zsebéből a saját jellemzését, majd sorban a többiek is – legalább tízen. A többiek elmondták, hogy otthon őrzik: vagy a naplójukban, vagy a szekrényük fiókjában – mint életre szóló útravalót.

A bukás

Anna tizennyolc éves volt, és úgy érezte: övé a világ. Néhány hete, hogy kitűnőre érettségizett, nagyszerű felvételit írt, és úgy tűnt, semmi akadály, hogy ősszel Pécsen a jogi egyetemen folytassa tanulmányait.

Szülei is elégedettek és boldogok voltak, és elhatározták, hogy ha a jogi egyetemről megérkezik a felvételi értesítés, édesapja elviszi Annát a szomszédos város motorkereskedésébe, és Anna megkapja álmai tűzpiros motorját. Igen, egy motort, mert ez a szép lány maga volt az ellentmondás: miközben eminens tanuló és szülei kedves, jó kislánya volt, imádta a vadságot és a száguldást: ha csak tehetett, a bátyjától elkunyerált Honda sportmotorral rózta a kanyarokat. Boldog volt, ha magára öltötte az overallt, és előbb csak a bátyja mögött, később pedig a tőle tanultak szerint már egyedül is motorozott a Tinnyére vagy a Pomázra vezető úton. Élvezte a száguldást, a kanyargós utat, melyen a bátyjától tanult módon uralhatta az óriási gépet.

Az utóbbi időben már nemcsak a bátyjával, hanem egy falubeli fiúval, Áronnal is motorozott – de erről szülei mit sem tudtak. Azt, persze, tudták, hogy barátok, hiszen a város mezőgazdasági áruházában dolgozó szomszéd fiú mindennapos vendég volt a házban – hol Annához, hol a bátyjához, Gáborhoz szaladt át egy új zenével, filmmel – úgy, mint gyerekkorukban. Anna a szeme láttára lett egyre szebb, nőiesebb, így szinte törvényszerű volt, hogy a fiú beleszeretett, és egy idő után házon kívül is találkoztak. Anna nem gondolta hosszú távúnak ezt a kapcsolatot, mert tudatosan készült arra, hogy majd az egyetemen fog barátokat és társat találni. Áronnal, persze, erről nem beszélt, hiszen a fiú teljes szívéből szerette, és mindent megtett, hogy a kedvében járjon. Igazából motorra sem tellett neki, de amikor látta, hogy Annát mennyire érdeklik a gépek, kölcsönt vett fel, hogy egy használt Yamahát meg tudjon venni.

Anna a felvételi pontszámok közzétételének napján épp a városban vásárolgatott a barátnőivel, és nagyon várta az estét, amikor a ponthatárokat közzé teszik. Este nyolc körül végül sikerült okostelefonján a felvi.hu-ra csatlakoznia, és meglátta, hogy álma valóra vált: ősztől pécsi diák lehet. Telefonálgatás helyett hazaig rohant megosztani örömét a családdal. Édesapja a kertet locsolta, és amikor a nyakába ugrott a hírrel, csak ennyit mondott: „Várjuk meg az írásbeli értesítést”.

Anna meglepődött: nem értette édesapja reakcióját, és kissé szomorúan ment be a házba, hogy a család többi tagjával is közölje az örömhírt. Arra gondolt, apja talán félti őt a távolságtól és a rá váró feladatoktól? Nem sejtette, hogy édesapja azért viselkedett így, mert azt akarta, hogy igazi meglepetés legyen a motorvásárlás. Amikor pár nap múlva megérkezett az egyetem levele, édesapja kezében a levéllel Anna füle hallatára hívta fel a motorkereskedő barátját, hogy „Akkor, Józsikám, indulunk hozzátok, ahogy megbeszéltük”!

A tűzpiros HONDA CBR 1000-es, ami a szalonban várt Annára, 170 lóerős volt, és világújdomságnak számító elektronikusan vezérelt kormány lengéscsillapítóval volt felszerelve. A lány boldogsága leírhatatlan volt, úgy érezte, élete legboldogabb napja ez, hiszen ezzel az ajándékkal szülei felnőtté válását is elismerték. A motor számára azt is jelentette, hogy megbíznak benne, hogy felnőttként kezelik ezentúl, hiszen eddig mindig a bátyjára bízta, csak vele együtt engedték el motorozni.

Nagyon várta a hétvégét, hogy bátyjával és Áronnal átmeheessen a szentendrei Skanzenben tartott futóbajnokságra, és az azt követő zenés-táncos rendezvényre. Szülei titkon örültek, hogy Anna első útján nem egyedül fog vezetni – nagyon megbíztak a szomszéd fiúban. Bár nem beszéltek róla, Anna édesanyja már régóta sejtette, hogy több az, mint barátság, amit a fiú érez a légiesen karcsú, magas, szép lánya iránt.

Anna az esti buli miatt nem motoros kezeslábasban, hanem egy könnyű, nyári, fehér lenvászon ruhában indult útnak a csodás napsütésben, a túraboxban pedig csak a futófelszerelését vitte magával. Eleinte óvatosan vezetett, de amikor bátyja nagyon megelőzte őket, egyre vadabban vette a kanyarokat ő is, és élvezte az elsuhanó pilisi tájat. Egy tizennyolc éves boldog ember életörömeivel száguldott, miközben tökéletesen uralta a járművet, és figyelte a veszélyes kanyarokat.

Még időben értek oda, hogy Anna benevezhessen a versenyre, és jóleső izgalommal melegíteni kezdett. Futás közben magán érezte Áron szeretetteljes pillantását, melyet egy kedves mosollyal jutalmazott, de közben már arra gondolt, hamarosan meg kell mondania neki, hogy ez a románc csak addig tarthat, amíg neki az iskola el nem kezdődik. Nem akarja magát lekötönni, hamarosan túl nagy lesz köztük a távolság – és itt nem csak a kilométerekre gondolt.

Könnyed, ruganyos léptekkel futott, és bár nem volt igazán edzésben, harmadikként ért célba. Bátyja és Áron boldogan tapsoltak neki, a lányokkal pezsgővel koccintottak, és már a

pohár aljánál tartott, amikor rádöbbsent, hogy így nem vezethet hazáig. Mindegy, meg fogja kérni Áront, hogy a diszkó után ő vezessen – gondolta –, és kért még egy pohárral.

Éjfél elmúlt, mire hazaindultak. Bátyja Pest felé ment a 11-es úton, mert a buliban összefutott egy ismerős lánnyal, aki megkérte, hogy vigye haza. Áron és Anna vidám dudaszóval vált el tőle a pomázi elágazásnál, és pár perc múlva a piros motor már a HÉV-síneknél járt. A fiú soha nem vezetett még ilyen nagy teljesítményű motort, tartott is kicsit tőle, de ezt nem mondta Annának – nem akart gyávának mutatkozni előtte. Még nem értek be Csobánkára, amikor dörögni kezdett az ég, és pár percen belül eleredt az eső. A fiú meg akart állni – bízva abban, hogy a hirtelen jött vihar gyorsan tovább is áll –, de Anna, aki fehér ruhájában percek alatt bőrig ázott, nem akart a buszmegállóban fagyoskodni, inkább az út folytatására biztatta őt. A csobánkai temetőn túl a vihar alábbhagyott, és bár az út vizes volt, jó tempóban lehetet haladni. Anna egész testével hozzásimult a fiúhoz – gondolta, így kevésbé fog fájni – arra nem is gondolva, hogy ettől az érzéstől a fiú testét előnti a forróság, gyorsítani kezd, hogy mielőbb hazaérjenek, és viszonozhassa az ölelését.

A nagyteljesítményű motor száguldott az éjszakában, aztán a legnagyobb kanyarban a vízfolyáson a kerék kezdett kicsúszni: felbőgött a motor és a gép – mivel a hátsó kerék gyorsabban forgott, mint az első – kezdett az úton keresztbe állni. Sajnos, a fiú gyakorlatlan volt még a motorvezetésben, ezért fékezni kezdett, és amikor ettől a motor még inkább keresztbe állt, ijedtében nem elvette a gázt, hanem gázt adott, és a motor a lovardánál lévő kanyarban óriási tempóban vágódott az árokba.

Anna nem tudta, mennyi idő telhetett el az ütközés óta, amikor magához tért. Szétnézett, és a hold fényénél látta: barátja véresen, szörnyűségesen kitekeredett pózban, mozdulatlanul feködött, fölötte a kettészakadt piros motor hátsó része – és bukósisakjából szivárgott a vér.

Iszonyú erős, égető érzés járta át a lány testét, és kis idő múlva rájött, hogy csalánbokrok között fekszik, teste csupa horzsolás, szanaszét szakadozott fehér ruhája vér- és sárfoltoktól nedves. Kétségbeesetten megpróbált odakúszni Áronhoz, és közben hangosan zokogva szólongatta a fiút – de hiába. Sajgó tagjaival nem tudta Áront kiszabadítani a roncs alól, ezért minden erejét összeszedve megpróbált kimászni a vizesárokából, hátha jár erre valaki és segítséget tud kérni.

András a késői óra ellenére is óvatos tempóban vezetett a vizes úton, amint hazafelé tartott Solymárra. Azt szokta mondani: neki a küzdőtéren kell teljesítenie – nem az országúton. Judoedző volt, és épp egy visegrádi versenyről tért haza, amikor a kocsi lámpájának fényében meglátta a kanyarban álló, fehér ruhás alakot piros foltokkal átitatott, szakadt ruhájában.

„Vajon csapda?” – suhant át a gondolat András fején. Hiszen hallott már olyat, hogy az éjszaka közepén kiállítanak egy látzólag vérző lányt az útra, és amikor a segítőkész autós kiszáll segíteni, megtámadják. „Megálljak, vagy menjek tovább?” A vad gondolatok közben ösztönösen a fékre lépett, és miközben a piros Ibizát az út szélére kormányozta, kezével az „anyósülés” alatt tárolt baseballütőjéért nyúlt – minden eshetőségre felkészülve.

Ahogy kiszállt, látta, hogy a kétségbeesett lány az árok felé mutogat, és a telihold fényében szinte azonnal felfedezte az árok túlsó partján a nádasban a piros motor darabjait és az alatta fekvő testet. Már tudta, hogy nem csapda, és áldotta az eszét, hogy nem hajtott tovább. Azonnal a telefonjáért nyúlt, hívta a segélyvonalat, majd a kocsit úgy állította, hogy a reflektor világítsa meg a testet, és már ugrotta is át a vízzel teli árkot, hogy megnézzze, tud-e még segíteni a fiún.

De Áronon már nem lehetett segíteni. A helyszínelők szerint valószínűleg már az esés pillanatában meghalt, a rázuhanó motor súlya eltörte a nyakcsigolyáját. Azzal a tudattal halhatott meg, hogy Anna szereti őt, hiszen a bukás pillanatáig együtt volt szerelmével.

INOKA PÉTER

Ezer szó

Ezer apró szót suttognék füledbe hideg téli hajnalon,
s fonom kezemet kezédbe, míg lassú sóhajod hallgatom.

Arcod kémlelem, csodálom bársonyos bőrd selymét,
vigyázó szívemmel őrizem a régi idők szerelmét.

Ezer szót kiáltanék, s tombolnak bennem a befejezetlen mondatok,
miket neked szántam régen, de többé el nem mondhatok.

Belélegzem hát e percet s vele a csodás illatot,
mely tiéd egyedül, s meleged lelkembe zárom,
hogy hevítsen, égjen itt legbelül, ha fázom.

S gondolatom egyetlen szó csupán, ám kimondani nem merem,
végül félvén, hogy mikor ébredek, már nem leszel,
mégis boldogan hunyom le álmos két szemem.

Mit az Isten rám szabott

Megszólított a Sors.

Ránéztem én, s ő ekképp faggatott;
<Mihez kezdesz azzal, mit az Isten rád szabott?>

Válaszoltam volna, de nem hagyott, s ismét kiáltott;
<Megállj, magad ne tettesd! Választ várok, de rögvést!>

<Mit mondhatnék? Jó napot!> – emelém le a kalapot –
<Dolgomat végzem, s élem egyszerű életem. Vagy tévedek?>

<Lám, lám! > – mondá a Sors – <Ismét kérdelek;
Mihez kezdesz azzal, mit az Isten rád szabott?>

<Fel nem foghatom, mit is szabott rám az Isten,
hát, kérem, fogalmam sincsen! Segítsen!>

Csak álltam ott némán, izgatottan, indultam volna tétován,
de maradtam, hisz tudni akartam, vajon minek okán szólított a
Sors.

<Mit kéne tennem? Tán a rossz útra tértem s a pokolban vár a
vég?>

<Na most már elég! Bolond ne légy!>

<Kérem, én hittel élek, s a világtól mást nem, csakis nyugalmat
remélek.>

<Hallgasd, mit suttog lelked, gyermek, mindazt, mi ott motoszkál
legbelül, s értsd!

Sorba állnak majd szavai, s így lesznek mondatok, de ennél
többet én sem mondhatok!>

<Hogy is van ez, kérem? Jól értem? Ez hát, mit az Isten rám
szabott?

Faragjak szavakból mondatot? Belőlük szőjek verseket, s így
tiszteljem nyelvemet?>

<A válasz erre, mint a szó is, belőled fakad, használd hát, mit
az ég adott, míg szabad! >

S mondám -

<Köszönöm hát, Sors úr, hogy szánt rám időt, s kérdeném: ez
minden, mit mondhatott?> – mialatt lehajtott fejemre
helyezém a kalapot.

<Elég legyen ennyi, ember, ez minden, mit mondhatok, s ne
próbáld elkerülni Sorsod,
hisz ez az, mit az Isten rád szabott!>

JALCS IRÉN

A madárka csókja

Égeti kezem a felforrósodott vas, de nem engedem, még jobban, erősebben szorítom. Úgy, mint aki erőt akar meríteni a kis belvárosi ház gangjának vasdarabjából. Kapaszkodom ebbe a vasba, mikor elgyengülök és bizonytalan vagyok. Csend van. Az ablakok zárva, és a sötétítők is behúzva mindenütt. A hőmérő higanyszála közelít a negyven fokhoz. Felnézek az égre, és csillagot keresnék, de fényes nappal ez lehetetlenség. Lelkem egy kismadarat vár, ki egyszer talán újra az ablakom alá száll, de tudom, dolgát bevégezte ő, és máshol rak már fészket, és más ember lelkének nyújt már vigaszt, úgy, ahogyan tette egy évvel ezelőtt egy forró nyári napon – nekem is. Felnézek az égre, és ha nem is látlak, de tudom, hogy ott vagy. Újra felidézem azt az egy évvel ezelőtti forró nyári napot, ami bennem mindent megváltoztatott. Figyelj a jelekre! – jut eszembe örök mondatod, és elmosolyodok, miközben letörölném arcomról a könnycseppeket is, de nem akarom a vasat elengedni, mert erőt remélek tőle, még akkor is, ha tudom, hogy balgaság az egész. Hirtelen kis gomolyfelhő kúszik át az égen, nem is értem, de érzem, valamit mondani akarsz, és már hallom is szavad, mely szeretően dorgál: „Hagyd már a múltat. Amit meg kellett értened, azt már úgyis tudod. Indulj el arra, hol boldogságod forrása!” Érttem, kedves – válaszolom, mert tudom, hogy hallod, de soha nem hittem volna, hogy ilyen gyorsan eljön az az idő, mikor már csak így tudunk majd beszélgetni.

„Na jó! Meséld!” – adod meg az engedélyt, és én mesélem a kis történetem, mi lelkemnek a legkedvesebb, és tudom, ha elmesélem, akkor erőre kapok, és lelkem mosolyog.

Március vége volt, mikor álmosan, fáradtan nyitottam ki az ablakot azon a reggelen. A friss levegő bársonyosan simította végig testem, és ez oly kellemes volt, hogy a nyitott ablak előtt maradtam, és a belső udvar fáiban gyönyörködtem, melyeknek ágai itt-ott már az ablakomig értek. Egyszer csak egy aprócska fekete madárka, hátán szivárványszínű csíkkal, a gang korlátjára szállt. Mikor megláttam, felsóhajtottam. Ó, te szegény, el-

tévedt kis lélek, hát mi hozott ide téged? Barátságos volt, és nem félt, mert megvárta, míg kimegyek, és megsimogatom, majd hirtelen ablakom felé szállt. Akkor vettem észre, hogy fészket készül rakni az én ablakom fölé. Féltem őt, mert nem való egy ilyen madárnak a nagyvárosi zaj, és éreztem: ennek a fészekrakásnak nem lesz jó vége. Napokon keresztül hordta a kis csőrében a fűszálakat, és beszélgettünk is minden reggel. Míg egy reggelen hiába vártam őt, nem jött. Fészket keresve vettem észre, hogy alapos munkát végzett a takarító, mert fészek az már csak volt. Lelkem fájdalommal telt meg, és mindennap vártam, hogy visszatérjen. Bánatomat látva vigasztaltál, és azt mondtad, meglátod, a madárkád egyszer visszatér. Kegyes hazugság – mondtam, de adott mondatod mindig egy kis hitet. Hetek teltek, de nem jött a madárka. Te magadhoz öleltél, és azt mondtad: „Jönni fog, meglátod, csak figyeld a jeleket.” Nem is értettem, hogyan jött kedvenc mondatod ide, de jó érzés volt, hogy nyugtattál, és könnyes arcomnak válladon helyet adtál.

Fájdalmasan szomorú nap következett, és lelkembe olyan fájdalom költözött, amivel megbirkózni nem tudtam, és nem is akartam. Az a szív, kinek dobogását oly sokat hallgattam, mikor hozzád bújtam, egyszer csak elcsendesedett, és – utolsó dobbanásával köszönve el – végleg elment. Milyen kínzó fájdalom! Ki tegnap még nyugtatott, és mosolygott rám, az ma már nincs. Itt maradt illatod, mosolyod, de soha többé nem láthatlak. Nem ölhetlek magamhoz, nem foghatom meg a kezéd.

Ó, úgy éreztem, ebbe belezavarodok, és még a madárkám is elhagyott. Sírva vártam minden este, hogy megcsörrenjen a telefon, és hangod halljam, de az csak némán, tespedten pihent, és látszott rajta, hogy mély álomban van. Ő tudott aludni, nem úgy, mint én. Éjszakákon át forgolódtam csupán, és ha el is bóbiskoltam kicsit, akkor arra ébredtem, hogy az izzadságtól vizes a testem, és arcomon tengernyi könnycsepp pihen, mert minden kis álomban te voltál, kit kerestem, de sehol nem találtam, majd kétségbeesve, könnyes szemmel felébredtem a rideg valóságban. Nappal az embereket fürkésztem, és sehogyan nem tudtam megérteni azt, hogy ők jönnek, mennek, nevetnek,

ölelnék, de te már nem teheted ezt. Igazságtalanság! – kiáltottam, majd mikor dühöm kicsit enyhült, halkán csak azt kérdeztem magamtól, hogy mi is az az igazság? Igaz mindig az ugyanis, amit annak vél az ember. Testem a lelkem összes fájdalmát magán hordozta már, mert sem enni, sem inni nem akartam, és kezdtem úgy érezni, hogy ebbe belezavarodok. Hozzád akartam rohanni, és nem akartam már tovább élni. Rohanni akartam hozzád, mikor megtörtént az a megmagyarázhatatlan csoda. Visszatért a madárka. Mikor megláttam, szólni sem tudtam, és úgy törtek fel belőlem a könnyek, hogy felszakították lelkemből azt a fájdalmat, ami addig nem tudott felszakadni. Mikor már képes voltam arra, hogy megszólaljak, akkor felnéztem az égre, és azt mondtam: Igazad volt, kedves! Visszatért ő.

Türelmesen várta a kis madárka, hogy hozzálépjek, és megsimogassam. Olyan boldogság járta át lelkem, amelyet ritkán éreztem életem során. Majd egyszer csak elrepült az én kis madárkám. Lelkemben örömmel és fájdalommal tértem vissza a lakásba. Elhúztam a függönyt, és bámultam magam elé. Szomorú voltam, mert csak jött és ment, de boldogság is ájtárt, mert élt az én madárkám, és talált olyan helyet, ahol boldogan élhetett, de engem nem feledett. Kezem már mozdult, hogy behúzza a függönyt, mikor szemem olyat látott, amit lelkem soha nem remélt. Gyorsan, erősen meg is dörzsöltem szemem, hogy jól látok-e.

A gang korlátján ült az én kis madaram, és a fiókája. Egymással szemben ültek. Szegény, aprócska kis fióka olyan gyenge volt. Beszélgettek ők. Nem kellettek szavak, hogy érezsem, miről beszélgetnek ők. Búcsúzás, elengedés volt ez. Megérzésem nem is csalt, mert egy idő után felemelkedett a madárkám, és ablakom párkányára szállt. Néhány percig ott maradt, míg megsimogattam, majd tett egy gyors kört az udvar felett, és visszaszállt a fiókájához. Hosszasan nézték egymást, majd fiókájához hajolt, és összeért arcuk, mely egy csókot formázott. A fióka teste remeggett, míg a mama magasba emelkedett, és tovaszállt, de félúton még visszaneézett, mint aki még mond valamit, majd eltűnt a magas házak között. Szemem könnyfátylasan figyelte, hogy mi fog történni. Reszketve, tele félelemmel ült ott az a piciny ma-

dár. Próbálta kis lábait felemelni, de akkor a teste megbillent. Nem adta fel! Újra és újra próbálta. Hosszas próbálkozás után teste felemelkedett a korlátról. Nagyon bizonytalan volt. Vissza- és vissza akart esni. Próbált a korlátra visszaülni, de nem sikerült. Egyszer csak vett egy nagy lendületet, és felemelkedett. Teste remegő táncot járva csapódott a folyosóablaknak. Kezem a számhoz emeltem, nehogy hangosan felsikítsak. Ügyes vagy, ügyes vagy – mondogattam. Nem adta fel! Olyan erő és elszántság volt benne, hogy szégyelltem magam, amiért én olyan gyenge vagyok, hogy képtelen vagyok elfogadni az élet rendjét, míg egy aprócska lélek akkor sem adja fel, mikor szinte esélye sincs arra, hogy tovább tud élni. Néhány sikertelen kör után már elég stabilan tartotta magát a levegőben, majd ablakom párkányára szállt. Óvatosan megsimogattam, és éreztem, vizes egész teste. Mít küzdött szegény! Rám nézett, majd tovarepült. Vigyázz magadra, és köszönöm, dadogtam, de érzem, hogy körülölel a nyugalom, és elfogadtam azt, amit addig nem voltam képes elfogadni. Egy madárka kellett ahhoz, hogy túl tudjak lendülni életem legnehezebb pillanatán. Ő volt a jel, és életemben először meg is fejtettem az üzenetet. Egyedül jövünk, egyedül távozzunk, és hálásnak kell lennünk azoknak, kik életünk részeivé válnak, és engednünk kell, ha menni akarnak vagy menniük kell. Ajándék számunkra az, ha utunk során kapunk egy olyan embert, ki jelentősen befolyásolja életünket, és aki olyan nagy boldogsággal tud megajándékozni, hogy úgy érezzük, nélküle élni sem tudunk. Én azóta repülni tanulok úgy, mint a kis fióka, de örökre szívembe zárva téged, mert már tudom, hogy van olyan, ami soha nem ér véget. Te fentről vigyázol rám, én itt lentől mesélek neked minden este, és oly sokszor érzem, hogy magához húz a lágy szellő, erőt adva. A mi utolsó csókunk jut eszembe, melynek más volt az íze, és talán a legnagyobb szenvedély volt benne. Búcsúztál te is, mint a madárka. Te már tudtad, hogy ez az utolsó csók, de én akkor még csak azt éreztem, hogy más, mint ami addig volt. Egy csókba annyi minden belefér. Szerelem, aggodás, szeretet, hit, remény, erő, fájdalom, öröm. Egy csók megváltoztathat mindent, még akkor is, ha az egy madárka csókja, és csókjával a lelkünket is megajándékozza.

JÓSZAY MAGDOLNA

Képzelt világ

Egy fél perc alatt
egész képzelt világom
morzsákra zuhant...

Egymagunk

Egymaga
áll az ember ott,
az út végén, a végső órán,
a lelke mélyén felhők fölött...
Mennyi könny rejtőzik láthatatlan
sok-sok néma, döbrent csend mögött?
Mennyi hull titokban sok magányos
sejtés, érzés, félelem és tettek között?
Hány dimenzióban kell élnünk, hogy
egyszerre legyen rend a káoszban?
Mi minden forog kockán, ha csupán
egyszer is elveszünk e zűrös világban?
Mert életünk mindig a magunk világa,
hiába vannak körülöttünk, ha van, ki megért;
mert embernek lehet párja, társa, családja...
Másnak ismeretlen, kiknek többnyire nem célja,
hogy idegenért zsebkendőjét telesírja.
Mindenki a maga keresztjét hordozza,
bár mindnek más súlya, nagysága;
nem számít. Az utolsó percben
legbelül mindenképpen
ott áll az ember
egymaga.

Büszkeség és alázat

Lelkem néha szelíd, mint a galamb,
képzetem a mindent megbocsátás,
de néha előjön a lázadó, szilaj sas,
a harcos büszkeség, s a méltatlansággal,
gonoszsággal, igazságtalannal dacolás.
Úgy vegyül bennem a nyúl és az oroszlán,
mint halvány nefelejcs az égbenyúló szirt
terméketlen, kopasz szikláján...

Kormos ablakon

Kormos ablakon át nézem
a régi, rossz emlékeket,
mivel a múlt nem változtatható,
nem tűnik el semmilyen vétek.
Mikor anyámnak emlétek néha
amolyan régmúlt, nyomasztó
történetet, mely letör,
mindig azt mondja: jaj, ezeket
felejtsd el... a végén megöl...
miért nem tudsz felejteni?
Nem kell mindent örökre
alkoholos filccel az agyadba vésni!
No, ez az, aminek viszont
– hittel vagy anélkül, de –
képtelen vagyok parancsolni.
Ami maradni akar, akkor is
marad, ha nem épp csillogó...
ha sikoltozom vagy fejre állok,
suttogom vagy kiabálok,
sírok-e vagy kacarászok...
én ettől, hogy emlékezni tudok,
igazából ettől van az,
hogy én – ÉN vagyok.

KAMARÁS KLÁRA

Pókháló

A cseresznyefa két szomszédos ágán
úgy hintázott, mint égből szállt csoda.
Kis igénytelen, szürke fonalvázán
felszikkasztott a reggel gyöngysora.

A kövér pók egy levél mögül nézte,
s talán magában göggel nevetett.
Amint mi sokszor, ő sem vette észre,
hogyan nem adott mást, csak a keretet.

Akár a pók

Verselgetek, és mit se számít,
rám tűz-e címkét majd egy hivatal.
Versem nem áru. Ünnepi ajándék.
Dobd el, ha nem kell. Engem nem zavar.

Nem szavalok a szerelemről,
és nem festem eléd megtört hitem,
magyarságom sem cifrázom naponta,
de őrzöm magyar nyelvem és szívem.

Költő vagyok, s szövöm a sort a sorra,
akár a pók, mely egy sötét sarokba
vonulva is szó, mintha dolga lenne.

Így vagyok én is, csak mert így születtem,
a Parnasszuson helyet nem kerestem.
Egy kavicsot tégy majd a sírhelyemre.

Sikert akarsz?

Festesz vagy írsz, magadat építed,
mit másoknak adsz, az is mind tied.
Többet ne várj, ha megáldott az ég
tehetséggel! – az többre nem elég.

Nézz csak körül! Lásd, hányan égtek el
koldusként szinte, mert nem érdemel
a művész többet, mást, mint önmagát,
s az alkotás örömét, bánatát.

Sikert akarsz? Nos, arra az kevés,
amit szüléd adott. A feltevést
az élet igazolta réges-régen,

hogy művészember jól megéljen,
és műve legyen elismert, örök,
kell még hozzá két jó kemény könyök!

Már nem is fáj

Már minden volt: öröm és fájdalom,
könnyek között egy kevés szerelem,
napfényben mennyi csalfa csillogás,
és mélysötétben elnyelő verem!

Lehullnak az álarcok és ruhák...
Itt a király is törpe s meztelen!
Már nem is fáj a szétfosló idő,
és az sem, hogy minden reménytelen.

Ingyenesen letölthető irodalmi kiadványok, kötetek a
Poéta Irodalmi Portálon: <http://poeta.hu/ingyen>

KATZLER HILDA

Ott

Mikor rám találtál
ott, a versem alatt,
kigyúltak bennünk a szavak...
„Hangtalanul” lettél enyém,
„négykezes” játszott szívünkben
a fény!
Majd egymásban égtünk el...
mindig bátor, aki mer!
Még fáj ez a kín...
a remény kacagva sír.

Káprázat

Ázom az esőben,
hiányod végigcsorog
arcomon, testemen,
hagyom...
Érezlek, ahogy ölelsz,
kapaszkodsz, mint aki fél,
hogyan elnyeli az örvény.
Kezed keresi kezem,
jó meleg.
Halk remegés bújik belénk,
érzem minden porcikád,
egyenként csókolok
rád csodát...
Itt bent oratórium zeng,
már messze járunk,
kint hallgat a csend,
csak az eső neszez,
nem moccan az idő,

finom hálót sző körénk
a perc,
a vágy a pillanattal nő...
De mi ez a sós íz?
Szorít, kesernyés!
Szorosabbra csukom
szemem...
egy sóhaj cseppen.
Maradj még!

VARIÁCIÓK

Fáj

Édenünk elporladt,
elvesztettünk minden csatát,
egy árva holló károg,
vágynak csodát.
Emlékek sora száll a semmibe,
mostoha remények kiterítve,
némán neszez a nincs,
fekete szárny rebben és egy „kár”.
Te sírsz?

Fáj

Édenünk lassan elporladt,
elárultunk minden csodát,
száműzött vágyak sorakoznak,
csak egy holló károg „sohamárt”.
emlékek tűnnek a semmibe,
remények büszkén kiterítve,
némán neszez a nincs,
fekete szárny rebben és egy „kár”.
Te sírsz?
Fáj neked is, hogy nem ölelsz már?

Prizmán át

Tegnap a szivárvány
minden színével játszottunk...
Egyenként festettünk
szerelmet egymásra, titkokat.
A boldogság a meleg sárga,
az őszinteség a kék,
a zöld a szeretet és a termékenység,
a lilában énekel a méltóság és a remény,
a narancs állhatatosságot zenél,
a vörös a legszebb, lángoló odaadás,
parázként izzik a kéjben tovább,
a fehér a tisztaság, minden szín ősanja,
szivárványt varázsol a prizmán át,
a mennyekig repít, ott zeng szimfóniát...

Majd komor színek sora sötétít,
a barna a tudás, tudni néha fáj,
a fekete a gyász, színek temetője,
és nincs tovább! Elrontottuk a muzsikát.

Színeink fáradtan összefolytak,
egymásban büszkén feloldódtak...
de még ma is dalolnak itt, bent,
színezve a bíbor magányt,
és nem engedik, hogy a fekete
haragból fesse a talányt.

Farkasok

Megérintett az a csend ott...
A szív egyszerre kies és kietlen,
nyugtalan és nyugodt, csak az idő jár...
Emlékszel?
Akkor még nem tudtam megírni!
Most elmesélem...

Szürke ködben révül a táj,
itt farkasok szeretnek némán, halkan,
mozgásban is moccanatlan.
Tekintetük a távolba néz,
nincs bennük parázs,
nem a miénkben ígéz,
a végtelenbe lát...
Lelkük érinthetetlen, büszke,
rabságban is szabad méltóság.

Megérintett az a csend ott, és fájt.
Te jutsz eszembe mindig,
az az álom visszajár...
Ma már mindent tudok!
A farkas te vagy!
A mostnak élsz, és semmit sem vársz.

Megyek

repülök
hosszan
sokáig
a világ
végére
Óperencián
is túl
sír
a búcsúm
új
csoda
vár
ne félj
vigyáznak
rám
szívemben
viszlek

ott leszel
leszállópálya
a lelkem
ha megyek is
érkezem
az élmény
örök
sosem
felejttem
Isten
velem
majd
jövök
egyszer

Remény

homokként pergő
halk sóhaj vágyat remél
a fény ékszerként
öleli körbe
könyörögve kér
szerelmünkért tedd mit kell
egy illat eszmél
soha nem felejtet el

Idő

egy illat vár rád
hűen magához láncol
szerelem koldul
elporladt ékszereket
vágy térdre esett
fényért sóhajtó szív kér
homokként pergő
meglopott idő remél

KESZY-HARMATH DÁNIEL

Születésnapomra

Harminckét éves lettem én,
megtervezett e költemény,
lári-
fári.

Öniróniával nézzétek,
amit most nektek regélek,
versbe
rejtve.

Amin átmentem, forgathat „gyomort”,
megéltem mámort és nyomort,
gyerek,
ember.

Ütött és vert, alázott apám,
szeretett, de menekült anyám,
magány
maradt.

Észhez térve alkotni kezdtem,
minden rosszról megemlékeztem,
sírtam,
s írtam.

Szerelmet láttam a világban,
a lelkem sokfelé kitártam,
káros,
város.

Iskolapadba visszatértem,
a másik oldalról beszéltem:
Zsivány,
diák!

Jó ez így középiskolás fokon,
s közletről figyel egy rokon
mögém,
öcsém.

Ha a halál mostanság érkezne,
tőlem már semmit sem kérdezne,
még ne,
kérlek!

Ezért a jelenben maradok,
erőmmel csak kicsit szakadok,
mindig
addig...

Szeret

S ok gond
Z ord idők
E légedetlenség
R ohanó világ
E gyetlen
T árs

Egyesülés (egy özvegyasszony dala)

Csendben csörgedeznek a gondolatok,
rohanva éppen hozzád tartok,
kár sietni, mert te örökké rám vársz,
a kötelékből sohasem hátrálsz,
magadhoz hívsz, ahol helyem van,
föl is vettem ma özvegyi fátylam,
nem is a gondolat, a vér csörgedez ma,
halott kedvesemhez térek ma a sírba.

Plazmaszolgáltatban... akár hetente!

– Felezés? Az meg mi? – kérdezik tőlem gyakran, amikor a ferezisről kezdek mesélni. (*Majdnem jól hallják.*)

A ferezis, vagy teljes nevén plazmaferezis egy olyan eljárás, amikor a vénából vett vért egy szerkezet centrifuga segítségével kettéosztja vérplazmára és sejtekre, és a sejteket (ugyanazon a szűrt tűn keresztül) visszaadja a „donornak”. Bizony, ebben a helyzetben a plazmaadót úgy hívják: donor.

Az egész folyamat nagyon kellemes légkörben zajlik, a váróban máris csokit, kávét, vizet és gyümölcsöket fogyaszthat az ember. A recepciónál történő időpont-egyeztetés után pedig beteszi a kabátját és táskáját a kulccsal zárható kis saját szekrényébe, pisil egyet (hiszen előzőleg 3,5-4 liter folyadékot megivott aznap, hogy híg legyen a vére, és gyorsan menjen a ferezis), utána egészségügyi vizsgálat jön, a nagyon kedves asszisztensek megnézik a vérnyomást, hemoglobinszintet, hőmérsékletet, illetve ellenőrzik a személyazonosságot. Az orvosi szoba következik: ott a mindig mosolygós és pörgős dokik mellett sosem érzed azt, hogy kórházban vagy hasonló helyen lennél, és mindig megbizonyosodhatsz róla, hogy egészséges vagy. Utána következik a donort terem, ahol akár tízpercekig tartó személyes beszélgetések közben észre sem veszed, hogy lecsordogált a plazmád egy műanyag tartályba, és végignéztél egy sorozatepizódot vagy természetfilmet a plazmatévéken, a kényelmes karfás donorágyban fekve.

A mintegy 40 perces ferezis után elégedetten távozik az ember: jót tett saját magával (pénzt keresett, tett az egészségéért is a táplálkozás és a folyadékbevitel révén), illetve másokkal is: a plazmából ugyanis gyógyszer készül a rászorulóknak. Ki ne akarná ezt a jó kalandot hetente megismételni?

Kortárs Magyar Irodalom oldal a Facebookon:

<https://www.facebook.com/kortars.magyar>

KISS ANGÉLA (MIMANGI)

Hazafelé

Néptelen útszélien zöttyen-koppan
Néhány régi kép fröccsen-csobban
Szurtos éjszaka töppedt figurája
Aláhull, összegabalyul frizurája

Görbe fák mellett csetlik-botlik
Árnyékbozót alakja rejlik-porlik
A szűk sikátor felé veszi útját
Maga elé tolva molyrágta múltját

Összeszabdalt éjben térül-fordul
Felül ég, alul az út révül-torzul
Otthonához közeledve elé tolakszik
A reménykedés sugara előfurakszik

Esős nyár

Szivárvány az égen
olyan halovány fényben
Még sötét a felhő
de elállt az eső

Villámlott és dörgött
ahogy fűrésztve öntözött
Most a mélyre cibáló
sárút tócsacsináló

Eget kémlelő síró világ
ázott fűrtöket hajigál
Tépett ruháját redőzi
nyárkönnyeit letörli

Értem

Elszakadt nyakékből guruló szemek,
könnyed ütközéseivel kicsinyesek.
Méltatlanul pereg, új ez a változás.
Egykoron szőtt, felhőtlen ábrándozás.

Hangzatos úton földre hulló gyöngy,
árnyékában húzódó, tarkított közöny.
Értem önön érdekét takarta féltőn.
Erénnyel ragyogó ölelésben igézőn.

Ha magad ékesítéd fel a lelkedet,
akkor kaphatsz valóban értékeset.

Élet

Hegyen-völgyön fel-le szálljon
Hegyek ormán meg-megálljon
Fodra-habja
Szép álmaink egy darabja
Újra-újra bízva ránk találjon

Mélyben hömpölygő sorspatak
Lelkeket is összekötő szívhidak
Vége-hossza
Szép emlékek egy darabja
A megfáradt pilléreken állnak

Kék láng fényei futnak az égben
A nyugalmunkra vigyázz éppen
Ereje-sugara
Szép életünk egy darabja
Fut a napba egy csodás légben

Üdv, május!

Április elviharzott a meggyfák felett
Orgonaillatos friss szellő megérkezett
Gyümölcsfák élednek ágaik tele rüggyel
Hangos a határ harsány madárfütttyel

A pitypang ruhát váltott az ünnepre
Lebegő szoknyáját a szél repítette
Nap sugara fénylik fehérlő szirmokon
Tündöklőn cikázva az éledő birtokon

Mosolygós titkos szerelmű majálisra
Felhő köszön diszkréten rákacsintva
Gyöngyöznek üde cseppek dús ágakon
Rózsaszínű május fátyolos árnyakon

Csepp

Nyári zápor cseppjével
naplemente fényével
szélborzolta álom hull
jó reménye bár lanyhul

Égi fényben merengve
tisztá forrást keresne
hullámrejtekében ringat
düh fullánkja higgad

Hűvösen pirosuló páncél
csendes pillákat átér
felszárítva a cseppeket
tűnődő vágyat rejteget

míg a semmibe vesznek.

Újév

Lobogó szakállú, száguldó télapó
szilaj rénszarvason földet átutazó
jeges faágakon meg-megrezgő
eleven csillogó hűvös és metsző
feszült föld várja fagyos szemmel
szeretet békéjét az új esztendővel

Patak

Ahonnan a víz árad onnan ered a kedv
Földön csörgedezik mégis fent ténfereg
Szavak kapaszkodnak szavakba merülve
Szél belekap fröccsenő cseppjein derülve

Alvó táj

Szürke ködfátyolban a jeges levél zizzen
Fenyőfa sűrű ágán egy madár sem pisszen
Végtelen hóköpeny a jégvirágot takarja
Tompán zubog a völgy kristály patakja

Téli táj hópihe alatt édes álmát alussza
Csendes otthonában kong az idő harangja
Elrepülnek gyorsan az átfagyott nappalok
Átmelegítenek ölelő karok, mint a paplanok

Szikrázó fényben hajnali szél fúj az útra
Habpárna selymén már a tavasz eszmél újra
Elsuhanó felhők alatt friss vágyak élednek
Szíveket nyitnak mosolyt fakasztó érzelmek

Reggeli készülődés

Mosolygok már egyre szépen
Ahogy kinézek a tükörképen
Hajam szálai magasban fent
Szememre az éj csipát kent

Dörgölöm dörgölöm egyre
Hiába nézek fel a hegyre
Fénylő ruháját hordja-e
Havat nem látok arra se

A fagyos lehelet forrósága
Izzik reszketőn mámorába
Fényével búcsúzik az ősz
Pislogok: itt van egy szösz

Majd a telet elnyeli a sötét
Várjuk majd a tavasz jöttét
Kócosan addig se maradok
Fésülöm tincseim, bár akadok

Völgy

Nézem a hegyeket, a völgyet,
a völgyben a piros háztetőket.
Nézem a fákat és a legelőket.
A legelőt, a sárguló mezőket.

Talán a föld, talán víz, fénylő,
Talán a tűz, talán egy nagy kő,
Egyformán vonzzák a tekintetet,
Elénk tárják titkos kincseiket.

KOVÁCS DANIELA

A Szépség koldusának

Hány kusza álom sompolygott melletted,
de sose jutottál messzebb a vágynál,
s bár harminckét nyár szépsége megejtett,
ugyanannyi telet keresztülfáztál.

Mily parányi csöpp volt, amire vágytál,
mégse váltotta valóra azt senki,
míg te egymillió lelket tápláltál,
tiédet nem tudták viszonszeretni.

De úgy hordtad bölcs türelmedet végig,
mint Krisztus hordta a töviskoronát,
s hiába gázoltál bánatban térdig,
szívedre húztad a világ nyomorát.

Hamvas tenyered nem szorult ökölbe,
míg fogukat fenték rád a nagyurak,
ha be is fogtak álnok, buta pörbe,
csak nemes lelkedet vitted tanúnak.

Jaj, ma hogy óvnának, hogy védenének,
most, hogy mindörökké fogva tart a rög,
habár jól tudom, ma se értenének,
hisz nem te kiáltasz, a föld dübörög.

Szívfalak közt megrekedten

Vendége voltam én átoknak, üdvnek,
vajúdó lelkek sírását hallgattam,
lángot szíttam minden akaratban,
s a szerelmesek hű szívükre tűztek.

Voltam vágyhamu, eleven zsarátnok,
ajkakon friss íz, pogány öröm, erény,
bölcsé romlott szem, mély alázat, remény,
lélekfény voltam, de senki se látott.

Bugyanjon száz sebből

Homályá szelídült a nappali fény,
a zöld lombok között mérges szél dühöng.
Tombolj vihar, támadj, engem se kímélj,
százszor jobban mar a halálízű csönd.

Jó volna a bős szél útjában állni,
érezni, hogy sajog, mikor reám ront,
keservesen sírni, zokogni, fájni,
akár odakünn a lenyúzott facsonk.

De életet élni. Élni. Egészet.
Lángra szítani a rég lehűlt üszköt.
Mit bánom is én, hogy lángja megéget,
csak érezzem, hogy vagyok, s újra küzdök.

Halkan, féhéren, ájtatosan

Ha téged boldogít, készíts hát leltárt,
szent áhítattal végy csak számba mindent,
üdvöt, tévelygést, sejtést, küzdést, kincset,
de vigyázz, Kedves, ezt később meg ne bánd.

Bennem nem bujkál se lázadás, se vád,
szeplőtlen álmok közt látlak, ha látlak,
léleklámpás vagy, eleven varázslat,
és vakon bíznom a lelkemet terád.

A semmiért. Egy árva szavam nem volt,
ha menni vágytál, hát menni hagytalak,
nem kaptam utánad, te Fény, Láng-alak,
te Végtelenség, te gyöngyfehér Mennybolt.

De te ércablákba vésted, veretted,
hogy mily jó voltál, mennyit elviseltél...
Látod, Kedves, míg leltárt készítettél,
én most is... mindvégig csak szerettelek.

Álljuk a vihart

A pogányok ura ma nagy port kavar,
hogy azon át ne lássanak a vaksik,
s bár az a por az egekig magaslik,
még küzd ellene egy maréknyi magyar.

A félhomályban bújnak egyre összebb,
lerázva magukról szitkot, megvetést,
s úgy igyekeznek, mint pólya a kelést,
hogy karjukkal e földet megköttözzék.

Jaj, ha érted e szót, vidd, vidd el a hírt,
ellenségünk már magyar földet arat,
s hogy a pénzsóvár, úri körme alatt
kosz, piszok helyett nemzetünk vére nyílt.

Adjátok át, terjedjen szájtól szájig,
hogy csöndes gyilkosként ólálkodik itt,
s bár közénk vegyülve sárgultan lapít,
mi kitartunk, és küzdünk mindhalálig.

Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját is,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>

KOVÁCS LÁSZLÓ (KOVYCS59)

A hit halála

Valahol onnan indult az egész,
hol a sejtek génjein a kromoszómák spiráljai
kódolva voltak.
Valahol onnan, hol molekulák törtrészei
parancsoltak az atomnak.
Ott, hol az élet legkisebb sejtjének
burkán elektronok száguldoztak,
nem tudni, miért, elindult egy végső folyamat.
Nem tudni, mikor és mi kódolta bele.
Talán már a kép pillanatában eldőlt sorsa,
talán már akkor tudta az összejtje,
hogy önmagát öli meg szervezete.
Nem szánhatott ilyen sorsot neki Istene!

A sejt csak nőtt, egyre csak dagadt.
Imával kezdte a napokat.
Érezte, elfogy ereje. A napokat átszenvedte.
Mikor kimondták a rettegett szavakat:
rosszindulatú daganat,
imádkozott ő mindennap:
„Tekints le reám, Istenem,
a vállamról legalább a kínokat levedd!” –
Morfium mámorát, fájdalmát némán figyelte
mellette... szobája falán a kereszt.
Amíg betegsége engedte, mondott még néhány fohászt
– de már nem könyörgött, nem hívta az Urát –,

S mikor jött a végső óra, szemére fagyott
a kín, merev pupilláján ott volt a kérdés:
Istenem!... Mondd meg, miért?!

Ágya mellett a szoba fala üres.
Darabokra összetörve, az öreg padlón
ott hevert a hite,
ott hevert némán: a Kereszt.

Ki vagyok én?

Ki vagyok én? Sejtekből gyúrt ember,
elfeledett szakma vándora,
kinek mára már nincs bányája,
sem jövője, csak elnyűtt múltja,
nem tudja, merre is vezet útja,
hiába nézi, valahol elvész,
homályban poroszkál a vége,
felrótt szavakkal vésve az égre,
végleg elillan a pipafüstben:
szakmája, szeretője, kérges lelke,
a füstben ellebben élete miértje,
legvégül nem marad más belőle:
kopott pipája, néhány rossz verse,
fiába örökített néhány sejtje,
meg talán sírkőbe vésett neve,
ék és kalapács – bányászok címere –,
néhány pajtásban... talán az emléke...

Ingázók hajnala

Kint harmatot könnyeznek a füvek,
levél fonákján egy pók szendereg,
hálón cseppek gyémántjai gyűlnek.
Halk vonatfütytyben... álmos emberek.

Az első vonat még éjben ébredt.
Erdőben talán vadak neszeznek,
csillagokkal az éj tovalépett,
álmosan kattognak a kerekek.

Mászik be a fény a töltés szélén,
a vonaton arctalan emberek.
Gyáarak ásítanak a sínek végén,
munkakedv a vonaton szendereg.

Előbújik a pók, zsákmányt remél,
etetőre indulnak a vadak.
A kontúrban lebeg már néhány levél,
félálom a fülkében csaponganak.

A nap fényében megindult világ,
a váltón még riszál egyet a vonat.
Felnyló szemek alatt karikák,
peronon már látod az arcokat.

Kint a harmatot belélegzi a nap,
a pók hálójában már zsákmány rezeg,
járják az erdőt szabadon a vadak.
Ingázóknak: új nap... újabb menetek...

Vége, fiúk, ennyi volt!

(Az utolsó szénbánya emlékére)

Gépkések rettentő ereje karmolja
a megbolygatott évmilliók
megszenesült nyugalma.
Pannon-tenger 'Eocén' üledékén
billegnek a fények,
kénes bányalégben
apró fejlámpák serénykednek,
mint méhkasban a szorgoskodó méhek.
Ingük hátára az izzadság sókérgé
térképet rajzol,
nem adja kincsét könnyen a bánya,
az üledék ereje ráfekszik
a nyöszörögve roppanó gerendákra.
Szénpor a bőr pórusaiban megül,
mint korom takarja cserzett arcukat,
– ők nem adják fel –,
a szénfallal vívják kemény harcukat.

Nemes volt e harc!
Bányászok nemes harca:
harc az őselemekkel,
veszéllyel, sújtóléggel
– kísérte őket –
az elhunyt társak arca.
Harc a léttel, harc a nemléttel,
harc a fájó emlékekkel,
harc a hősök márványba vésett,
soha nem feledett nevével.
Ami legyőzte őket, az
mégsem a bánya volt.
A pénz aljas önérdéke
mondta ki reájuk a végső szót:
Vége, fiúk... Ennyi volt!

A jó szerencse nem volt velük,
Szent Borbála sem óvta meg őket,
elfogynak lassan mind,
nem lesz, ki a mesterségük átadja
a következő nemzedéknek.
Meghalt a bányászatunk,
elfogy lassan a szakmánk,
mint ahogy az emlékek,
úgy, lassan, kopik el.
Eltűnik az utolsó bánya is.
Hiába köszönik: Jó szerencsét!
...arra már senki nem felel.

Ha te leszel...

Ha te leszel magasban fenn a madár,
én leszek szárnyid alatt a csendes szél,
én leszek a fészek, mi majd visszavár,
ha messze költözöl, én leszek a Dél.

Ha te folyó leszel, én leszek a híd,
átöllelek, mint a kedvesét karja,
medred én leszek, ki távolba segít,
ha meghal hullámod, én leszek partja.

Ha te leszel a boldogság, az öröm,
leszek az arcodon örök nevetés,
én leszek teneked az életöröm,
ha vágy leszel, én a beteljesedés.

Ha szó leszel, én betű leszek benned,
szerelem szavadban leszek az örök,
bánatodban én leszek majd az enyhéd,
ha vársz reám, én mindig visszajövök.

Vénül a szív, leszek, mi benned dobog,
és leszek majd az éltető vér benne,
én leszek az, ki veled álmodozok,
leszek az, ki érted mindent megtenne.

Ám ha egyszer majd elkopik szerelmed,
vagy már én neked csak egy sírhant leszek,
tudd azt, odaát is nagyon szeretlek,
voltál nekem, engem csak az éltetett.

zárszó

díszített szavak,
„Sodrásban” a gondolat,
vajon megmarad?

Friss irodalmi pályázatok a Poéta Irodalmi Portálon:
<http://www.poeta.hu/>

KUTASI HORVÁTH KATALIN

Feltételelesség

Ha a vágyak körülöttem nem incselkednének,
Ha a sors kötelével nem fogna be rabjának,
Ha létbokraink újra örömtől reszketnének,
Ha a szentek a képekről ránk mosolyognának,
Ha a női praktikák hatékonyak lennének,
Ha egykorvolt énjeim mind kecsesen járnának,
Megkoszorúzva állhatna életemnek szobra,
Aranyat tükrözne, csupa szépről árulkodna.

Kiszakadva

Arany nap dúdolván kandikált az égen,
Léggömb voltam egykor, kipukkadtam régen.
Nem is néztem körbe, árnyékok siettek,
Langyos szellő hajtott görnyedt leveleket.
Elszakadt a cérnám, próbálták kötözni,
Lehetetlent vágytam: magasban körözni.
Ragyogott a remény, kacéran megcsillant,
Gagyogott a gyermek, üvegszilánk villant.
Koldus-szívem tárul, megoldásra vágyik,
Olyan ember nem él, ki sosem hibázik!

Kettősség

Kikelet kopogtat, kertembe kacsingat,
szelíd szavú szellő szisszenve szólongat.
Rebben a rigószárny, rekettye rárezdül,
halk hegyek hajnalán hús halál hegedül.
Sajdul a sáfrányom, sarló simogatja,
oktondi orgyilkos osztalékát ontva.
Babér babusgatja, búsán bajmóldodik,
zergevirág zizzen, zuzmó zúgolódik.

Fent és lent

Csillog a fodor, árad az áram.
Tarajok közt villan a fényes ezüst.
Reszket a folyam, vibrál a tajték,
Csobban a mámor, háborog a lét.
Hiába aranylik, csillan a felszín,
Könnyen hevíti a nap sugara.
Hasítja árnyék, hajó motorja,
Meginog rajta a villódzó ég.

Fecseg a felszín, könnyedén zajlik,
Nyaldossa egyre a fellegeket.
Tükröset játszik, kelleti habját,
Párját ritkítja a rekkenő fény.
Halak pikkelyét megfényesíti,
Veszélybe libben az izgó sügér.
Gyönyörűséget sugároz minden,
Rettenet csapkod, hiába remélsz.

Madár karmában kopoltyú tátog,
Egyre messzebb már a folyófenék.
Biztonságodból kiemelkedtél,
Medernek mélyén a homok dalolt.
Sötétnek hitted, elszomorított,
Magányod éjén csak súlyos kő állt.
Felfele úsztál, tempóztál egyre,
Azt hitted, fénylik, hát szép felszín vár.

Csalóka mámor feltörni, vágyni,
Vakító fényben meséket látni,
Rideg valóság józanít ott, lent,
Lassul a tempó, nyugalmat így lelsz,
Hány kincsesláda merült a habba,
Súlyánál fogva szürke iszapba?
Hidd el hát végre, aranyad rád vár,
Ne bánd, hogy moha rejti varázsát...

Hínárok közt

Hínárok közt úszom, kóstonlat az iszap.
Tavirózsa nyílik, talán engem sirat.
Lehúz bánatsúlyom, a felszínre vágyok,
Körülvesz az örvény, hiába kiáltok.
Túl nagy a tófelszín, nem látom a partot.
Léleksajkám inog, eddig még megtartott.
Jó lenne egy zöld ág – kapaszkodni benne,
reményt támasztana, hittől kecsegtetne.
Kellene egy galamb, aki elejtené,
megszállhatna akkor a vágyott békecsig.
Célba vergődhetnék megoldást találva,
bánatom süllyedne inkább a mocsárba!

A tánc vége

A világ azonnal táncra perdült,
midőn a tiszta szándék elferdült.
Fekete ruhában libbent hosszan,
tudta, így sokakat jól felbosszant.
Keringett tovább a bevált pályán,
férgesült gyümölcse életfáján.

Egyre csak hajlong, kecsesen lépked,
gonoszságával még mindig kérked'.
Vonaglik kéjjel, hazug reménnyel,
vágynak röptet, játszik szegénnyel.

Hiába fátyla, látszik az arca,
eldől a Jó és a Sötét harca.
Halálba nyargal, gyorsul a ritmus,
keserv az élet, kiszáradt citrus.
Szédülten ájul száraz avarba,
lelketlen teste már kifacsarva...

Életvonalaink

Szemeid megteltek meleg fénnnyel,
Csúcsokról ránk leső reménységgel.
Tenyeredben ígéret moccant egyre,
El nem árult álmaink titka lebbent,
S szívünk minél gyorsabban dobbant újra,
Sziszüphoszként néztünk a sziklasúlyra.
Merengve nézem a szelíd völgyet,
Mégis kidönti a vihar a tölgyet?

Zománcos bögrémben megcsillan arcod,
Nem kímél jelenünk, fizetjük sarcod.
Szirommá lényegül vágyunk és jajunk,
Nem lebben, megtapad, felbosszant bajunk.
Nem vigasztalhat az egykori pompa,
Bármelyik szívélyes Párka is fonta,
Összegubancolta sorsunk fonalait,
Tenyerünk torzítja jövőnk vonalait.

Behálózva

Hálót fon ez a rusnya kéjenc,
rosszabb, mint egy fizetett bérenc.
Párkát játszik, csorog a nyála,
mesterműve vágyak halála.
Selymet göngyölít, kérget bélel,
harmat cseppjében mérget érlel.
Meghitt múltat csillant az ágon,
most egyedül vagy a világon.
Bár behálóztak, körbenézhetsz,
magadban felmentést intézhetsz.
De nincs kegyelem, nincs itt féltés,
Halvány remény a visszatérés.

Áldozat voltál, az maradtál,
kő helyett most fűbe haraptál...

Feled-tél

Hűvös, kimért a táj, lerí az elegancia,
Halvány pasztellszínek neszeznek, s elsápadt fények.
Ridegen tartott lelkek, megfagyasztott remények
Sejlenek, míg belénk szorul a tolerancia.

A komorrá s magányossá szürkült léleksajka
Irigykedve vesztegel a cövekhez kötötten,
Része már a télnek, őszből itt felejtődöttlen,
Ülése alatt mesél árulkodó avarja.

Békésen pihenget, karcosan ijesztget a gally,
Néma üzenete felsérti kusza lelkedet,
Ráreccsen a tóra, s egyre karistolja eged,
Felszisszen a szenvedés, a ki nem mondott sóhaj.

Hóba burkolóznak hát szégyenlősen a bokrok,
Pőre fák nyúlnának új, tavaszi ruhájukért,
Egyelőre hálások lilás fénypalástjukért.
Oly meseszerűvé lettek a tavaszi csokrok!

Visszaszorul a jég, de összenőhet újra még,
Elferdül az árnyék, furán eltorzulhat énünk,
Egy pillanatra feledtél, nehezül a lényünk,
Egymásra találásunk napja nem is volt oly rég!

Foszlányok

Öröm a jámbor felleg, öröm a tiszta lég.
Öröm a reményfoszlány, bánatot űzhet még.

Szabadon járkálsz egyre, félelmed elhagyod,
Talán majd egykor, máskor valahol megkapod...

KÜHNE KATALIN

Zsendül az élet

bogarak zszizsegnek a fű alatt
tűzet szítanak ég a zsarátnok
parazsat izzít szabadság-álmot
élet zsendül zsong-bong a tavasz

Egy irányba nézzünk!

Törpe az ember, törpe álmokkal.
Soha nem jutunk a csillagokba,
hiába érezzük önmagunkat
nagyságnak, ha elhagyjuk Urunkat.

Nélküle mi semmik sem lehetünk,
ha fenséges szavát meg nem halljuk,
ha bölcs tanítását nem követjük.
Szeretet nélkül mi mit akarunk?

Földi életünk porrá lesz, hamvad,
elenyészik remény, bizodalom,
égi tűz lohad, győz a hatalom.
Ha változtatásra nincs akarat,

Dávidként óriásokkal küszködünk,
a harcban végképp elveszünk, mint őünk.
Széthúzás helyett egy irányba nézzünk,
fogjunk hát kezet, szeretetben éljünk!

Egymás mellett repüljünk az ég felé,
így megtalálhatjuk az igaz utat.
Ha keressük az élet teljességét,
egyesülünk Teremtőnkkel, az Úrral.

VEHOFSICS ERZSÉBET: KŐMOSÓ

LÁM ETELKA

Édesanyám

A lelked tükrében látom
a földönkívüli ragyogást,
s szívedben érzek láthatatlan
gyémántcsepp-csillogást,
ahol az új, tiszta forrás fakad,
s a szent vízsugár permetezi arcodat.
Édesanyám! Aggódó szemeid
követték minden lépésemet.
Bársonyos hangod elbűvölő zenéje
aranyláncon libegett csendesen.
Angyali árnyékod esténként
selymes pázsiton surrant
rózsaillatú szellővel kergetőzve,
hogy betakarja alvó gyermekét,
s ahol a pók aranyhálót szőtt a csipkebokorra,
amely megszűrte a hold ezüst fényét.

Ezüsthíd

Szép este volt.
Csillagok apró fényei
világítottak az égbolton.
Mennyei csend honolt,
melyet a kis tücskök ciripelése
varázsolt hangulatosabbá.
Szinte beleolvadtam a fekete éjszakába.
Gondoltam egyet, lesétáltam a vízpartra,
ahol a tó mélykék vize csendesen csillogott.
A gyűrűző hullámok fényes köröket rajzoltak,
ringatva a gyönyörű tavirózsákat.
A telihold tükrében egy ezüsthíd haladt a part felé,
szépsége lenyűgözött.

Megráztam fáradt testem,
amely most az idő alagútjában rohant.
Épp az élet sokszínű ruháját
váltogatta rajtam, hány éve már?
S most egyre fakóbb és színtelenebb lett.
Lelkem nesztelenül osont,
testemet hirtelen megérintette az élet,
az újrakezdés mámore,
amely vágyakozva repült felém.
Lelkem és testem lassan kitarult.
Képzeletem színes világa
magasba emelt és repített.
Messzire el, örökre,
virágokkal borított, zöld szigetre.
Ahol a hajnalpír köszöntött,
lebegtetve színarany fátylát.
S fáradt testem végre megpihent
a zöldellő pázsiton, ahol a reggeli napsugár
aranyfénye ragyogott a harmatos fűre.

Te meg én

Kedves hegedűm hangját hallom
a távoli messzeségből,
mikor együtt sétálunk, te meg én.
Előttünk a bársonyos fűben
nesztelenül fut a tavasz tündére.
Apró lábaival szinte simogatja
a fehér gyöngyvirágokat.
Kis harangjai csilingelnek léptei nyomán,
a hajnali szél gyöngéden kócolja fénylő haját.
Szótlanul állunk és figyelünk a fűzfa tövében.
Most egy kismadárka száll a közeli faágra,
csacsog és kedvesen csivitel.
Özgida érkezik, körbe kémlel szaglászva,

majd megáll a fűzfa tövében,
S zajt hallva riadtan tovaszáguld a tópartra.
A víz fodros széle ezüstösen csillog
a szépen csiszolt színes kavicsok között.
A réten a felkelő nap sugarai átvonulnak,
lobbanó aranyfénye átölel minket is.
Könnyű szellő nyitja ki a rózsákkal borított kert kapuját,
melynek alján ezüst patak csörgedez.

Újrakezdés

Éva bepakolta a hátizsákját, és körbenézett a szobában, több cucca nem is volt a lakásban. Kirohant a helyiségből, futva hagyta el a házat, vissza sem tekintett. Talán egy félóra is eltelt, nem emlékezett rá, de már az utolsó épületet sem látta maga mögött. Szíve összevissza vert, megállt, és kifújta magát, majd újra elindult. Szégyen, harag keveredett érzéseiben, gépiesen menetelt. Meleg fuvallat érintette meg az arcát, és ekkor már harminc fok felett lehetett a hőmérséklet. De Éva nem érezte a nap melegét, inkább fázott, lábai nehezen engedelmeskedtek, sírás kerülgette, de keményen tartotta magát. Mindig ugyanaz járt a fejében: egyedül van, kidobták az albérletből, nem tudta fizetni a havi díjat. Nincs senkije, árva, így még munkát sem talál. Fásultnak és meggyötörtnek érezte magát, egy nagy ürességet érzett a szíve táján.

A lábai vitték tovább, mindegy, hová, merre. Órák hosszat gyalogolt felfelé a hegyre, fenyőerdő vette körül. Madarak csipelték, mókusok ugráltak, és őt figyelték, de Éva ebből semmit sem látott.

Azon vette észre magát, hogy esteledik, meg kellene állni, pihenni valahol. Ahogy körbetekintett, a fák lombjain túl megpillantott egy kis nyári kunyhót. Mezei virágok, pipacsok és margaréták szőnyege virult előtte. A ház mögött magas fű és gaz, itt régen nem járt senki. Körbejárta az épületet, kopogtatott, válasz nem jött, majd benyitott a kis házba. Egy ágy mat-

raccal, egy fonott hintaszék és egy asztal. Semmi mást nem látott, de neki ez nagyon megfelelt. Elővette hátizsákjából az ételmét: négy szelet barna kenyeret és egy üveg vizet. Ez aztán a fényűzés ma este, motyogta maga elé.

Hamar elaludt a testi fáradtságtól, arra ébredt, hogy a szelek vadul csapkodják az ajtót, amit nem zárt be, és kinyílt. Felkelt, ivott egy korty vizet és kiment a ház elé, elmélázva kutatott a lelkében, csendesen folytak a könnyei, keresve balzsamot, mely enyhíti fájdalmát. A ködfátyol éppen most kezdett elvonulni a mezei rétről, és a nap megcsillogtatta fényét. Elindult, vitték a lábai, a selymes fű szinte meghajolt lábai előtt, és alig egy félóránypora a háztól talált egy kis csörgedező patakot. Itt leült, hallgatta a víz csobogását és az erdő lakóinak apró neszeit. Így telt el a következő nap is, és mivel elfogyott a barna kenyerere, vadmálnát szedett az erdő szélén. Egyre jobban érezte magát, alig várta, hogy lesétáljon a pataknak kavicsokkal teli partjára, ahol figyelte az apró halakat, amint úszkálnak a sekély vízben, és hallgatta a madarak énekét. Az őzek is megjelentek mindennap, óvatosan füleltek, nesztelenül osontak a kis patakhöz inni. Egyik nap egy piros rózsaszálat fújt a szél az ölébe. Éva úgy érezte, hogy kinyílt egy kis rejtett ablak a szívében, amely rámutatott az élet apró örömeire, hogy újra él és erős. Hirtelen megértette, most már boldog, és tudja, hogyan fogja újakezdeni a további életét.

Szinte repült vissza a kis kunyhóhoz, kitakarította a szobát, rendet rakott, utána kiment a kertbe, kigazolt, lenyírta a fűvet. Legyen szép és rendezett, ha erre téved valaki. Eldöntötte, ma elmegy, és elrendezi az életét. Fogta a hátizsákját, és elindult, már éppen becsukta az ajtót, és megfordult, hogy elinduljon az erdő felé, amikor megpillantott egy fiatal férfit. A lány sötét-kék szemeivel csodálkozva szemlélte a fiút, aki egyre közelebb ért hozzá. És végül szemtől szemben álltak. Éva szíve megdobbant, és hevesen zakatolt. A fiú bemutatkozott: Ádámnak hívnak. Hát téged? Éva vagyok!

Tavaszi zsongás

Omladozó falak árnyékában álltam,
meghúzódva, fázósan.
Csontjaimban éreztem a csípős szelet,
mely jégheggyé dermedtette a tegnapot.
És ma reggel, ó egek! Megjött a tavasz,
amikor a csalogány csengő hangja csilingel,
amikor a bársonyos szellő árvalányhajat lenget,
s a napsugár aranyfénnel koronát alkot!
A rügyező cseresznyefákról lehulló
harmatcseppek utat törtek a szomszédos föld felé.
Csendben osontam ki a harmatos fűbe,
a pompás, színes virágok felém fordulva
s köszöntve a kezemhez simultak.
Ámulva, boldogan szemléltem, amint az
újra ébredő tavasz, e láthatatlan tünemény
felnyitotta ibolyakék szemét,
s törékeny alakja könnyű szellőként lebegett,
szótlán, piros ajka pipacsokkal teli mezőn virított.

Békegalamb

az ősrégi várak nélkülüm omladoznak
ormok falán ezüst esőcseppek csillognak
hold sarlója odasimul s átszővi a fényt
fehér galamb csőrében olajág tovaszállnak

Áldott legyél

te újszülött halandó
parányi tested apró homokszem
s a jövő kor igaz hangját hordozza
mely a hamis aranyat porrá zúzza

LÉNÁRT ANNA

Édesapánknak

Nem is olyan régen együtt volt a csapat,
minden megváltozott egy pillanat alatt.
Nem értettük, szüleinknek mit vétettünk,
egy másik városba miért kell költöznünk?
Reggel felébredtünk, az aput kerestük,
lépten-nyomon az anyut kérdeztük...
Messze él tőlünk... tudom, sokat gondol ránk,
ha munkája engedi, siet is hozzánk.
Sok játékot hoz, aminek öcsi örül,
mikor indul, mindkettőnk szemében könny ül.
Kapu becsukódik... napokat számoljuk...
az együtt töltött időt újra álmodjuk.
A nagyok egy bácsikához imádkoznak,
sosem látták még őt, kit Istennek hívnak.
Még kicsi vagyok, de hallgasd meg imámat,
kérlek téged, óvd meg az édesapánkat!

Arra vágyom...

Mai napon arra vágyom,
teljesítsd be titkos álmom,
két karodba zárjad testem,
őrizzed szerelmes szívem!

Hangunk törje meg a csendet,
helyet ad nekünk az élet,
értékeljük e szép napot,
ne sajnáljuk a holnapot.

Vonz erősen a gondolat,
megcsal engem a káprázat,
csak múltra épülhet jövő,
itt én nem lehetek hősnő.

Megőrzöm szerelmes szíved,
két karomba zárlak téged.
Teljesülhet titkos álmunk,
ha mind a ketten kívánjuk!

Kirándulás

A fiúcska apja kezét fogta,
hívta magával felfedező útra.
Apukája nagyokat sóhajtozott,
sűrű berekbe ő nem kíváncszott.
Látta a csimota atyja arcán,
inkább tévé előtt maradna lustán.
Az apróság gondolkodóba esett,
mivel rázhatná fel a jó öreget.
Apácska – hangosan kiáltotta –
az erdőben egy grizzlymedve van!
Édesapja komolyan nézett fiára,
visszagondolt régen volt gyermekkorára.
Neki ily ravaszság eszébe nem jutott,
ha atyja ura nemet mondott, ő futott.
Az ő papája éjjel-nappal dolgozott,
gyerkőcére idejéből nem jutott.
El nem követem ugyanazt a hibát.
Asszony! Tölts meg egy kosárkát!
Garabolyba sok finomság került,
a lurkó apucija nyakába ült.
Kertkapuból anyja utánuk kiáltott,
ledobta csipkés kötényét legott.
Várjatok meg engem is, ti bitangok,
engem ugyan árván itt ne hagyjatok,
kezemben vannak a teli üvegek,
úgy döntöttem, én is veletek megyek!
Így indult kirándulni a kis család,
együtt keresték a medve nyomát!

Öröm és Lila

Egyszer régen azt mondta a jó anyám:
Gyermekem, látom, szerelmes vagy, sose feledd: a lánynak csak egy erénye van.
Nem értettem még akkor én, mit jelent lánynál az erény. Néztem bambán, ő legyintett, örömmel nyugtázta: *Még kislány vagy, de – mutató ujját intésként felemelte – jól jegyezd meg, mit most mondok neked, hamis csók is megrészegíthet téged.*
Vörös pír ült ki sápadt arcomra...
az én jó anyám nyugodtan folytatta:
Én is voltam egyszer régen fiatal, forró csók, ...és agyat lila köd takar.
Megszeppebbe hallgattam a szavakat, nem bántam volna, ha az ég rám szakad, nem értettem, anyus tőlem mit akar.
Hiszen fű kezem még meg nem fogta, ajkam csók még meg nem babonázta.
Láttam már romantikus filmeket, kedvenc olvasmányom is a szerelem, de gyermeki szívem *a nagy ő-re* várt, ki engem keres, és fehér lovon jár.
Anyácskám kedves hangjára riadtam...
Mindezt nem azért mondtam el neked, mert nem bízom meg benned, de nekem nem volt, aki elmondja, amit ma már tudok: lila köd – van, hogy hamar elpárolog.
Szülőanyám keblére ráborultam, magamban vagánykodva megfogadtam, lányágom annak a férfinak adom, aki engem szeret, de nagyon-nagyon.
Mára aggódó édesanya lettem, tinédzser leánykám pózol előttem.
A régen volt beszélgetésre gondolok.

Mosolygok... szememben örömkönnyek,
és mint anno az én szeretett anyukám,
kicsit szégyenlősen... beszélni kezdek.

Még élek!

Lassan járom az utam,
az utam végét nem látom,
nem látom az ígésző fényt,
az ígésző fényt szemedben.
Szemedben jövőm kutatom,
jövőm kutatom, nem látom,
nem látom... megijeszt engem,
megijeszt engem a jelen.
A jelen, a múlt jövője,
a múlt jövője elveszett,
elveszett titkos vágyak,
titkos vágyak kísértének.
Kísértének az álmaim,
az álmaim átölelnek,
átölelnek, megfojtanak,
megfojtanak, de még élek!

Minek?

Minek a kéz, ha nincs kit simogatni,
minek a láb, ha nincs kiért járni,
minek a szem, ha nincs kit vele látni,
minek a test, ha nincs kit érezni,
minek a szó, ha nincs kihez szólni,
minek a szív, ha nincs kiért dobogni,
minek a ház, ha nincs kit benne szeretni,
minek a vetés, ha nincs kivel aratni,
minek álmodni, ha nincs kivel ébredni,
minek a sok kérdés, ha nincs, aki tud felelni?

Egy alkoholista vallomása

Minden éjjel szép jövőt remélve hajtom álomra fejem,
gyakran nézek fel a csillagokkal teli égre, álmodom...
A múlt varázsa, a jövő ígérete megcsal, kápráztat,
italszagú, verejtéktől bűzlő rémálmomból riadok,
májnagybodás miatt eltávozott lelkek kísértének,
visító hangok, úzik a szeretetet... Fájl az ébredés.
Reggel remegő kezembe veszem, borral töltött poharam,
Túlélni... vagy meghalni.
Mindegy... pár korty... most még élek... Félek.

Gyermekkori emlék

Múltak az évek...
Láng nem lobbant tortán,
egy év ismét elszaladt.
Szülői szív hálát ad
a súlyos kereszt alatt.
Halkan imádkozik,
köszönetet mond,
egy remélt év ígéretével
kezd a holnapi napot.
Nyolc fájdalmas esztendő...
Egy mély sóhaj:
Talán már megmarad.
Felidézem anyám arcát,
szemében megbújt,
takart szomorúságát,
mégis, ha rám nézett,
arca ragyogását.
Felnőttem.
Láng lobban a tortán.
Múlnak az évek...

LISZKA GYÖNGY

Maradjunk így

Ha a sötét fellegek jönnek,
Mondd, velem maradsz még?
Velem, hogy karod óvón fonódjon
Reszkető testem köré?

Mondd, ha a szél kicsavarja a fákat,
Ott leszel-e velem a végéig,
Míg a vihar tombol, s ha ideje van a gyásznak,
Mondd, kísérsz-e engem az égig?

Ha játszanék, valakit, aki sose voltam,
Te tudnád-e, s szólnál? – *Elég lesz!*
Ha gyermekként vágódodom a vég után,
Mondd, te melyik kezemet fogod meg?

Ha a könnyektől nem látok már,
Ha az éjjel maga alá gyűr,
Ha semmit sem akarnék,
Kitöltenéd az űrt?

Kezedbe adhatom-e sorsomat,
Egy élet felelősségét?
Mondd, csak istent játszanál,
Vagy tennél a csábító jobbért?

Mondd, baj-e, hogy nem vagyok mindig bátor,
Hogy néha felemészt a bú s a rettegés?
Mondd, lennél a napom és csillagom,
Hogy veled maradhassak életed holdjaként?

Szaladnék

Csak szólalna meg makacs ajkad,
Az enyém is egyből harapna,
A régi pofon újra eljárna,
De vigasztalásra karod tárulna,
És én szaladnék ölelésedre,
Szaladnék, és nagyon szeretnélek
És sajnálnám, nyelvem mit vétett,
Anya, miért nem fogod már két kezem?

Tudod, mennék egyedül is tovább,
Nem félném én az árnyékok honát,
De nem nőtem még fel egészen,
Nem tudom, lábaim merre visznek,
És kiáltanék : Anya, ne menj el!
Szaladnék, de sehol sem lellek...
És sajnálnám, hogy elengedtelek,
Anya, miért nem fogod már két kezem?

Bármit is csináltam, tudom, büszke vagy,
Neked csak tökéletes gyermeked van,
Mégis tép és bánt a tudat,
Hogy ha köztük állok, nem vagyok magam,
És sírva szólnék: Anya, ne felejts el!
Szaladnék, de már csak árnyékod lelem,
És sajnálnám, hogy nem voltam jó gyerek...
Anya, miért nem fogod már két kezem?

Csak szólalj meg, makacsul, hangosan,
S követném dajkáló hangodat
Az élet komor labirintusában,
Míg meg nem lelem óvó karodat.
És sottognám: Anya, a hajad ősz lett!
És szaladnék, hogy könnyeim rejtsem,
És sajnálnám, hogy nem mondtam: Szeretlek!
Anya, kérlek, fogd meg két kezem!

MAYER ZSÓ

Érzések

Először félve keresték egymás társaságát, látásból emlékezett a nő és férfi egymásra. Közös érdeklődésük a zene iránt fel-emelő érzést jelentett számukra. Mindent, ami a zenével összefüggésben állt, rajongva szerettek. Szívesen vettek részt különféle programokon. Egy-egy kedvelt melódia hallatán elfeledkezve magukról, szemüket lecsukva érezték a lágy dallamot. Miután elhalkult, vették észre, mennyire átadták magukat a zene világának, kedvenc időtöltésüknek. Útjuk hazafelé egyirányba vezetett, ilyenkor megbeszélték az elhangzottakkal kapcsolatos gondolataikat. Valami más is elindult mindkettőjük szívében. Érezték, de még maguknak sem merték bevallani ezt a bizonyos „mást”. A nő úgy hitte, megtalálta azt, akit keresett mindig. Ha kedvet éreztek egyik vagy másik kedvelt hobbijukhoz, nyomban hívták egymást az eseményre. A teremben, beülve szokásos helyükre, a műsor előtt megosztották magánéletük ügyes-bajos dolgait, csak a felcsendült dallam szakította meg csevegésüket. Ismét úrrá lett rajtuk a zene hatalma. Egyszer – felpillantva – a jegyszedő néni komor tekintete zavarta meg nyugalmaikat. A férfi ezúttal felismerte a szomszédjában lakó nénit. Ez idáig nem tűnt fel a közeli ismeretség. Biccentett fejével, ő vissza, jelezvén ismeretségüket. Kissé ideges lett, hiszen a jegyszedő a feleségének jó társalkodónője volt otthon. Ezután csak a zenére koncentrált. Hobbitársa megérintette kezét, remélve, hogy viszonzásra talál, de nem így történt. Hazafelé a férfi kifogást keresve, dadogva jelezte a nőnek: őt várja régen látott barátja, beülnek egy italra valahová. A nő leplezte csalódottságát, nem válaszolt, így elindult egyedül, magányosan otthonába. Elkezdődött köztük valami, de ez az érzés mégsem az, amire ő gondolt. A zene szeretete továbbra is érdeklődésük középpontjában maradt, de immár a koncertteremben egymástól távol ülve adták át magukat az áhítatnak. Miután ballagtak kifelé a teremből, a férfit

várta odakint a barátja, nem félreérthető módon üdvözölték egymást, és egy irányba indultak tovább. A nő most érezte csak igazán a csalódottságát: ez a „más” még annál is másabb volt, mint amire ő gondolt.

Kérdések

Kíváncsi volnál-e, milyen a zenebohóc?
Ha trombitáját fújja, tombol-e a kedve?
Orcáján szívpírja mosolyog-e?
Állán a rizspor verejtéke táncol-e?
Milyen, ha szomorú, vagy csak rossz a kedve?
Csupa olyan kérdés, amin gondolkodhatsz végre.
De hát, mi a lényeg? A gyerekek nevettek,
Szomorúságukat felejtették a felnőttek.
Mindezt látva a bohócnak lelke boldogsággal telt,
Trombitájának szívében ütemesen vert a csend.

Vihar

Görcsbe rándult izmokon
Hullámszik a fájdalom,
Verejtéke barázdát szánt
Arcomon, mely halovány.
Fáradt test, sajgó lélek
Kiált a semmiségbe,
Válaszol az ég dörgése,
Cikázó villámok tüze.
Fák ágai földre hullva
Diónyi jegek olvadnak,
Vonuló vihar, síri csend
Száradó könnyeken.

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:
<http://poeta.hu/feketen-feheren/>

MILBIK JÓZSEF

Rocky

Régi latin közmondás: *A sas nem kapdos legyen után.* Lám, kinek milyen szerep jut e valósághű megfigyelést tömörítő szereposztásban!

A pompás sast csöppet sem zavarja sassága, türelemmel viseli a kis szemtelen piszkálódását, rá ennyi rosszat mért sorsa, bár néha méreg önti el, ha pihentében hall fejénél köröző duruzsolást. A folyton zümmögő legyet rém idegesíti légy-volta, kínjában gátlástalanul csipdesi a nagy madarat, aki fölényes nyugalommal, némi unalommal tűri hiábavaló ostobaságát. Közben a szárnyasok királya ősi arab bölceletet mormol: *A kutya ugat, a karaván halad* – magyar szólást téve hozzá: *Belejön, mint kiskutya az ugatásba*, aztán ironikusan mixeli a kettőt – vagány, ha az ugatásba épp belemelegedő kiskutya csahol tevecsdórára! Derék! Majd Mick Jagger valamelyik korábbi, nyeglén odavetett nyilatkozatára gondol: *Amíg én vagyok a színes borítólapon, nem érdekel, mit írnak rólam apró fekete betűkkel az utolsó előtti oldalon.* – Részemről: *sajna, tégy panaszt másnál!* – veti oda csörhegyről. Vaskos lábával váratlanul elrugaszkodik a sziklaszirtről, éles karmai kavicsmorzsalékot szórnak a mélybe. Kitárt szárnyakkal vitorlázik a végtelen, kék égen, keményen bömböl fülébe kedvenc *'rhythm and blues'* nótája. *Kösz, jó tanács, kedves tőled. Okosabbat nem tudnál?* – dül-fül a mérgében szinte robbanó pimaszka. Hirtelen légörvény kapja fel, lesodorja a hatalmas testről, magával repíti. Ragacsos talpacskáiról porszemek hullnak, dobhártyáján *'rock and roll'* dübörög. A másik érzéketlen e tragikomikus közjátékra, önfeledten kötekedik tovább pajkos viharokkal. *Kicsi barátom! Óriásnak látsz, pedig épp oly parány vagyok, mint Te. Mind azok vagyunk. Nézd, engem is csacska játékszerként dobál hátán a láthatatlan, annyira semmiség orkán. Alázattal áldd a napot, amelyiken e csodálatos világra jöttél! Mindig az légy, aminek születted, de annak – tőkéletes! Ne vágyakozzál más lenni, mivel akkor elégedetlen, vagyis*

örökké boldogtalan leszel! – korrog hátra hanyag eleganciával, erőset vijjog, szárnyát testéhez lapítja, zuhanni kezd a szikrázó napsütésben. *Haver, OK! Tiéd a hegytető, rajta a romos vár, enyém a lekvár* – köhint a sötét pontocska, dugóhúzót pörög, és süvítve megcélozza a vízparti palacsintázó barackízes, ütött-kopott bádogtányérját.

Ifjú madarász távcsővel gyönyörködni a méltóságteljes körö-zést, a szél dobálta kegyvesztettből mit se lát. Úristen, mekko-ra kőgörgető viharok dúlhattak Darwin szívében, ha légy szál-lott orra hegyére, mikor olajmécses fényénél a sasok evolúció-ját értekezte! S. Freud és C. G. Jung szörnyülködne a pszicho-krízisen, ijedtükben rögvest hozzáfognának a lelkivilágok gén-térképezésébe. Konrad Lorenz az etológia – humán etológia határterületeiről elmélkedve dörzsölgetné sörtés szakállát, mind gyakrabban forgatva Rousseau műveit.

Csazott road-legények hangfalakat vonszolnak a pódiumra, reflektorokat-mikrofonokat lönek be. A nézőtérén százezer ra-jongó tapossa egymást. Hisztis groupie-k sikítóza-csápolva őrzöngnek. A stadion távoli protokollteraszán bozontos sztá-rok, interjú, juicekortyolgatás, harsány kacagás. Nyelv-nyújtogatva várják a bekonferálást: *Hölgyeim és uraim, színpadon a rock fenegyerekei!* S ha lemegy a nap, gyenge szellő fűdögál, extázisig izzik a hangulat, pattan a húr, robban a má-gia, a baromi nagy durranástól kő kövön nem marad.

A finoman vaníliakrém színű, '50-es évekbeli, behemót Cadil-lac uszályként imbolyog a félárnyékos parkolóba. Benne kihí-vóan elegáns, fiatal újgazdag pár, csak semmi pöttyös szok-nya, mintás szárú trapéznadrág. A hölgy a kocsiban maradó szörpamacsot kócolja, pusztít nyom nedves, feketegomb or-rocskájára, s búcsúzik: *Aludj jól, pici kutyus, álmodj szépeket, ne félj, anyuci nem soká siet vissza hozzád!* Az úr kimérten szól: *Megkezdődött a rendezvény. Induljunk, Csinikém!* Csa-pódik az ajtó, prütty-prüttyöl a biztonsági zár, éjmély VIP-es bejáró nyeli el őket.

Loncsos csövi srác félkába, szakadt csajt rángat maga után. Mo-rog: *Ne húzasd mán magad, lotyókám! Mit szólsz, ez a*

picsanagy, amcsi kocsi jó kégli lesz mára? Nyitná, nem nyílik, riasztó visít, a lány rezzen, akadozva csuklik-nyöszörög: *Hagyd a szarba, hülyegyerek, még meghallják, gyerünk máshová... – Mit pofázol annyit, nem hallod, elég hangosan nyomják a bulit...* – s a zsebéből kirántott rövid pajszerrel felfeszíti a lakkfényű, festékmorzsákat hullató ajtót. Bekukucskál, képébe vakog az álmából riadt, masnis öleb. Grabancon ragadva a kerítés tövébe vágja, a rettegett farkas-utód cefre szagú okádéktócsában csattan-nyekken, kétségbeesett vonítással szökdécsel világgá.

Fergeteges dobörgés – az instrumentális blokk ér véget. Ováció. A következő dal iszonyú hangerővel nyit. Rázkódik az autó, vele a félájult tini, kajszán csordul tovább arcán a könny. Csupasz teste izzadtan tapad a hátsó bőrüléshez, lehunyt szemén tisztán látja: copfos leányka cikázik angolra, balettre, zongoraórára fut valami óriási, színpadi álom reményében. O, karrier, vastaps, szalonok, partik!

Szép, csendes nyárelejei későeste, édes hársillat leng, meg millió éjjeli szíromé. A világnak nincs öble, síkba kuszálódik-zúfolódik a sötétben, halvány, szétmálló sziluettjei ölen puhán omlanak egymás karjaiba holdezüsttel hintett, csillagporos árnyak. Tengernyi tömeg hömpölyög-dülöngél, felrúgott kuka zörög, betört telefonfülke csörög, takarítógép-had szemetet söpör a nyomán. Éjjeli kábulat: nincs közel, nincs távol, koncert után, összeolvasztva időt-teret, lüktető csend zúg fejekben-fülekben. Messzi, szűk sikátor kopott kövén régi Omega szám refrénje feslik-foszlik: *Kinn a fák virágban állnak,/ Az élet megy tovább.*

A pöttöm Yorkshire terriert menekültében rongyos plüssállatként tépte szét egy kóbor pitbull-keverék. Hajnaltájt ébred a lány, flegma, arcon köpi a drogtól-italtól öntudatlan, saját mocskában alvó svihákot, a híd alatt hagyja, több hét csavargás után hazaindul kisvárosa elitjét adó családja luxusvillájába, mert a tobzódó hormonok fölé tör a vágy: ó, *'to be'*, spicc, kották! A Cadillacet már reggel karosszériázzák, természetesen a biztosítótársaság rendezi a kárt. A zenei eseményről a totál média-grémium (szinte központilag vezényelt) méltatást

harsog: szuper produkció, gigászi siker! Fenn sas kering, lenn millió légy lekvárszerűséget nyaldos. A Teremtő értetlen sír-nevet: pedig én mindent jól rendeztem el!

Kaleidoszkópon innen s túl

Rozetta

Farkába harap a kígyóvonal, s ragyog: köteg fényt karol.

Szivárvány

Részekre tépve
Lelked falra vetülő
Színkép-vonal-sor.

Emlék

Arcod vonala
Fényként kelő napba ég,
Mint árny, kútba száll.

Világról világra

Sűrű pelyhek közt,
Fekete s fehér holló,
Madárpár repül.

Trónfosztás

Jóslat teljesül:
Vérvonal és tűzvonal
Egymásnak feszül.

Hódolat

Szürke gőz, lángolj!
Zúgjon harang! Hulljon hó!
Nyakkendő porba!

Vándor!

Hogy te feladod, és megállsz, az útvonal még örökké tart.

MOLNÁR JÓZSEF BÁLINT

Gyermekláncfű

Nyáridőben zöld erdőben tágas réten járok
Vadvirágok sűrűjében pitypangot találok
Gyermekévek szép világa visszatér bennem
Régi kedves emlékeim törnek fel lelkemben

Önfeledten futkároztunk réten erdőszélen
Láncra fűzve sárgállott lobogva a szélben
Virágai hervadáskor ernyőcskékké váltak
Pihés termései olykor jó messzire szálltak

Rostjaiban rejlő gyógyerőt találva
Főzetét az ember réges-rég használja
Kínai gyógyászat is látta gyógyító hatását
Májbetegek ezreinek segíti gyógyulását

Melegszik a klíma melegszik korunk világa
Szűkülő zöld területet homokos föld váltja
E pici mag életet varázsol a pusztaságba
Hódolok előtte mert a teremtés csodája

Szállj csak szállj magocska messze-messze
Vidd el az élet csiráját génjeidbe rejtve
Tapadj meg a szédítő sziklaszirt szélén
Nyerj életet szikkadó föld sivatagi részén

Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg:
<http://youtube.hu/Verslista>

MÓRICZ ESZTER

Királylány (Emesének)

Álmodik a királylány,
csoda-csillagokat lát,
jéghercegnő babonáz
Sok tündér-királylányt.

Királylányok kacagnak,
csillagokat elkapnak,
hold-labdával játszanak.
Nevetnek sok virágra,
nevetnek a világra.

Mackó-király paroláz,
békakirály fittyet hány,
Barbie-baba táncot jár,
álmodik egy királylány –
mosoly ül pici arcán.

Lummen

Autópálya zaja
mentén, diófa
mellett szellő lengedez.

Most olyan csöndes minden,
a lummeni szél –
a világ összes zaja
már nem érdekel.

MUKLI ÁGNES

Kényszer

Szemedbe néztem, mégsem láttalak.
Lelassult az idő, a sötétedés is késett.
Csak a körvonalak erősödtek hirtelen,
nevetőgörcsök, lármák, kéklő ütések...
Üresség ékelődött közénk,
s a félreérthetetlen vergődéseink.
Veszítettem, veszítettünk.
Megrettentem, mivé lettem.
Én vagyok a fájdalom-kamat,
én hurcolom meg magamat...
elátkozottan veled – és általad.
Cipeltem másnak terhét, szégyenét.
Lépteid mögé rejtőztem,
mégsem értettél meg soha.
Szép neked a pipacs volt,
nekem a hófehér orgona.
Száműzetés ez a paradicsomból...
álmaim a nevetéseim
hagytam helyetted itt...
S magam életét alig éltem.
Örök hitemmel hitetlenül féltem,
lelkemig ért minden fájdalom.
Ezerarcúvá nőtt körém a harag,
tévedtem újra és újra.
Maradj életemben a múltó valóság,
én vagyok a keresetlen fájdalom-kamat,
útvesztőim árnyékában hadd legyek szabad!

Evokáció Ady Endre: Akik helyén éltem c. versének soraira.

Várjuk a VERSLISTA Facebook csoportjába is:
<https://www.facebook.com/groups/verslista/>

ORDAS ANDREA

Minden követ

Lassan úszott a föld felé a nap
A vörösre festett felhők mögött,
Ám könnyeim árja el nem apadt,
Mint túlsordult patak a kövek között.

A csillagok fényeként fogtad a kezem,
A telihold fénye színezte arcomat,
Az éj lassan ellepte, lehunyta szemem,
Már csak belülről sejtettem hangodat.

Félelmem levegőért sikoltva zihált,
elhagyva testem, lassan véget ért e lét,
De meghallva hangod, látva szíved vigaszát
Véled minden követ megmozgat a remény.

Vörösen kúszott a hajnalpír,
Fülembe suttoztad lágyan,
Szerelmed értem mindent kibír,
Csak maradjak örökre társad.

A kis gonosz!

Volt egy cicám, aztán lett még egy. Egy kis gonosz, illetve...
Amikor először láttam Tigit, sovány volt és sárga cirmos. Mint egy tigris. Félt, annyira, hogy a kiscicák is el tudták kergetni.
De jött. Hozta a gyomra. A kiscicákat elajándékoztam, a mama cicám, sajnos, ellopták, már csak két cica volt, egy kamasz dorombolás és a világ legkedvesebb kandúrja. Tigi – hogy lehetett volna másképp hívni? – jóba lett a fiúkkal és velem. De estére mindig eltűnt. Majd Dombi felnőtt, Dagit pedig, a legnagyobb bánatomra, elütötték. Még aznap úgy döntött, nálunk

lakik. Beköltözött a nyári konyhába. Ott lakott. Így oda adtam neki enni, és a lányom kutyájának „kinőtt” fekhelyét is oda tettem – kibélelve. De az utóbbit nem szerette. Ő nem. Telt az idő, jött a tél, majd tavasszal pocakos lett. Aztán lebabázott, de nem hozzánk. Hiába kértem, nem hozta haza, de kilestem! A szomszéd padlására járt. Majd eltelt három hónap, és egyszer csak megláttam a legaranyosabb babafejet, amit el lehet képzelni, a ház tetején. Baba. Huncut volt. Nem hagyta megsimizni magát. Félt. Egy hónap múlva lehozta őt az anyja, és kezdődött az ismerkedés. Na, nem velünk! A kutyával. Cafika a lányom kutyája, és szinte vak, de imádja a labdát. Betéve ismeri a kertet, bátran rohángászott benne, és imádta keresni az eldobott labdát. Baba pedig eleinte futott előle. Eleinte. Hamar rájött, hogy a labda a cél. Ha eldobtam, volt, hogy odarohant, és onnan nyávogott. Legtöbbször azonban csak nézte, hogyan keresi Cafi a labdát. Jól szórakozott. Aztán beteg lett, és az anyja elment. Néha láttam Tigit, néha jött enni is, de Babára csak morgott. Baba pedig nagyon beteg volt. Hangja sem volt már, nem evett, nem ivott, lefogyott. Nem volt ereje elszaladni. Befektettem a kinőtt fekhelybe, és megtört a jég. Kézbe vettem, és fecskendővel ettettem. Hetekig. Majd lassan kezdett visszatérni a hangja, és dorombolt, ha meglátott. De már megint nem lehetett megfogni. A levegőbe buccolt nekem, és viháncolt. Egy ilyen alkalommal a kutyához is odabújt. De a kutya a labdáját babusgatta, ezért rá morgott. Baba hozzám rohant, és az ölembe ugrott. Mint még soha. Pár perc múlva Cafi hozta a labdáját, hogy dobjam el. Eldobtam, de Cafi nem látta, merre pattant. Hosszú keresgélés lett belőle. Baba az ölemből nézte, és meg voltam róla győződve, hogy nevet. Majd egyszerre, mintha megcsípték volna, felpattant. Leugrott, és lassan, nagyon lassan odasétált a labdához, és fölé állt. Visszanézett rám, aztán Cafira, és megint rám. A kutya egyre fáradtabb volt, már kezdtem megsajnálni. De lassan szagot fogott. Aztán amikor közeledett a labdához, Baba rám nézve, kaján vigyorral az arcán ráfeküdt a labdára! És dorombolt.

A kis gonosz.

Férfiszakítás

Miért könnyes két szemed?
Miért remeg a hangod?
Miért bánod az életed?
S miért húzod meg a vészharangot?

Nincs szükség rá!
Hiszen csak bokáig ér a víz.
Nincs szükség rá!
Hiszen csak a gyertya lángja ég!
Nincs szükség rá!
Hisz áll a házad még,
Csak egy álom volt, mit elfűjt a szél.

Miért haragszol rám?
Miért nézel rám vádlón?
Miért nem értesz meg?
A boldogságot megtaláltam máshol.

Ezért

Nincs szükség rád!
Hiszen csak bokáig ér a víz!
Nincs szükség rád!
Hiszen csak a gyertya lángja ég!
Már nincs szükségem rád!
Hiszen áll a házam még!
Csak egy álom volt, mit elfűjt a szél!
Csak a te álmodat fűjta el a szél!

Kortárs Magyar Irodalom oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/kortars.magyar>

PAP MÁRIA

Három szó

Egyszer, egy irodalomórán,
amikor Radnóti verseit tanulták,
és a hazaszeretetről írtak fogalmazást,
egy nyolcadikos gyerek
azt mondta, hogy ő igazából
nem szereti Magyarországot,
a hazáját.
Neki ez nem is haza.
El is menne innen máshova.
Húsz éve van már ennek,
akkor már bátrabbak voltak az emberek.
Mint ez az embergyerek,
akít a tanára odaadón nevelt.
Ő koravéneen így gondolkodott.
Az osztály, persze, megbotránkozott.
Egy tanuló hogy mondhat ilyet?
Gyerekszájból ily súlyos ítélet!
Otthon ezt hallotta.
Bár az iskolában nem ezt tanulta!
A „föl-földobott” és lehulló kő képe
az ő szívét meg nem hatotta...
A „lángoktól ölelt, kis ország”
nem volt számára más,
mint „messzeringó világ”,
ami jelentett neki
poros falut, kényszer-iskolát.
Pedig jeles volt,
jól tanult,
de fel sem fogta szavai súlyát,
érzéketlen, nagyképű gesztusát.
Mintha ez az érzés lenne természetes,
nem pirult arca sem.

Nem átallott kimondani... Nahát!
Nem hozta zavarba a nagyot mondani akarás.

A padsorok közé kínos csönd telepedett.
Elkedvetlenedett a világ,
nem volt több varázs,
három szóval egy diák
megölte a csodát!
Micsoda hatás!
A tanár meg csak állt...
Amióta „szolgált”,
nem tapasztalt hasonlót,
soha,
és tudta,
valami nincs jól,
nyilván ő nem tanított jól,
a hősoket, a költőket,
meg az édes anyanyelvet,
és kollégái sem
a földrajzot, meg a történelmet.
Hát nem mond ennek a gyerekek
semmit, hogy:
„Hazádnak rendületlenül
légy híve, óh, magyar!”
Ha áld,
ha ver,
ha könny,
ha gyöngy,
ha nehéz,
ha könnyű a sorsunk!

Keserű-szomorún szólt a pedagógus:
– Máskor, mielőtt bármit közölsz, gondolkodj!
Gondolkodj el ezen a három szón.
Együtt és külön-külön...
Mit jelent, hogy „nem”,

mit az, hogy „szeretem”,
és az, hogy „Magyarországot”!
És mit, hogy „Nem szeretem Magyarországot.”
A „nem”, tagadása mindennek.
A „szeretem” azt jelenti,
hogy odaadnám az életem.
„Magyarország” pedig jelent mindent,
ami szóra érdemes.
Akkor mit is jelent, ha te nem szereted?
Tudod, fiam,
én szeretem Magyarországot.
És az osztálytársaid itt
mind
szeretik,
éltetik,
és, bár szavakkal, ha kell,
de megvédik majd,
mindig! –

Az a gyerek nemsokára elköltözött a faluból.
Messze a városba.
Eljutott
az „Értől az Óceánig”.

Első tanítóm

Az első tanítóm, Kiss György,
meghalt már jó pár éve.
Ő tanított engem a betűvetésre.
Elsőben írni, olvasni,
felsőben biológiát meg tesit.
Úgy magyarázott, hogy nem kellett a könyv,
a tananyagot óra végére kívülről tudtuk!
Szigorú volt, mosolytalan, komoly,
sokat adott, sokat várt,

igazi, felnőtt barát,
tanácsadó és segítő, egyszerű ember, szíve nemes!
Neki köszönhetem, hogy gimnáziumba mentem...
Anyámmal beszélte meg, hogy
feltétlenül küldjön tanulni engem,
tovább...
Különben mehettem volna már kapálni a mezőre,
a térszbe, munkaeegységre.
Volt hát gondja rá, hogy kitörhessek.
Soha nem feledem!
Az arcpirító szegénységben
ő tett gazdaggá minket,
amikor tanulásra, mesterségre buzdított,
emberségével pedig úgy hatott,
hogy a gyermekszem boldogan csilloghatott.
Jó tanítónak köszönet és hála!
De kevés szó a köszönet és hála,
az is kevés, hogy számomra követendő példa!
Minden kevés!
Hát a sírjára egy szál virág talán elég!

Kis-nagylányom

Te gyémánt vagy, kemény,
megkarcolhatatlan.
Törékeny, és mégis
összetörhetetlen.
Komoly, igen, és még
igazán érzékeny.
Tökéletes, okos,
szókimondó, konok,
mély érzésű gyermek,
drága a szívemnek.

Irodalmi ajánló oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/irodalmi.reklam/>

PETRES KATALIN

Tavaszi figyelmeztetés

Fény öntözi bőrdet,
sejt-kútjaid forrók,
zúg a vér ereidben,
a lét díszait ringatja
az örök remény dala:
zümmögő méhek raja.
Küzdj! Ne hagyd tűzre
jutni a sok csoda
gyümölcsét soha!

Helyzetkép

2016. 02. 07.

A béke és nyugalom koldusa ma minden,
mi él és lélegzik a ragyogó nap alatt.
A remény léggömbjének szép zsinege
a langyos közönyben feszült, elszakadt.
Dúdolva sodorja szét a szél a foszlányokat.

Rémálom

Feldúlva belső kertem,
reá kártevőket ontva
tör a rettentő kétely.
Lágy szellő nem simogatja
búsan hervadó virágait.
Halk neszre is ijedten
rebben a remény bokra,
a Gonosz az aranyló kikelet
esélyeit settenkedve lopja.

Táncos lábak (56 éve)

Pici koromtól éget a láz,
ha zene szól, indul a tánc,
sejtjeimben lüktet a ritmus,
elillan tőlem minden, mi bús.
Még most is: életem alkonyán.
Ne vess ki: rázom rokolyám!

Ötvenen túl...

Az árral szemben
úszni már megtanultam.
De meddig bírom?

Mindenek álma mély...

Tizenöt sor 2015 decemberében

Milyen mély körülöttünk a sötétség!
Ilyen gyéren rég pislákkolt a fény!
Nehéz, ólomlábakon múló nappalok,
Didergő, tétova gond gyúrte arcokon
Erőtlenül törne át konok árnyakon,
Nem talál utat a mosoly és remény.
Eltűnőben a vigaszt nyújtó érintés...
Kér a kéregető, esdeklőn csak kér....

Ágyát veti dobozokból a koldus.
Lórétől fűtve lassan elbódul,
Mormolja álmában gondját-baját,
Azt reméli, majd vigaszra talál.

Megváltó szeretet születendő fénye
Éltető karácsony igaz értelmével
Lyukas lelkünket foltozza be végre!

In memoriam hópihe

Szempillámon landolt
szendén egy hócsipke.
Szomorúan búcsúzott,
szállt el a semmibe.

Döbbenet és rettenet

Minden követ megmozgattam.
Visszahullottak a szívemre,
agyonnyomnak.
Mindkettőnk menthetetlen.

Normális? Bolond?

Fittyet hány a haszonra,
gyakran fakad mosolyra.
Mikor lobbanna haragra,
tízíg-húszig is elszámolva
talál csitító szavakra.
Magát kívülről is látja,
így könnyen bírálja.
A sértőt végül megéri,
bár a sértést megéli.
Folyton a békét keresi,
örökké tanul szeretni.
Tudja, a megbocsátás
lelket perzselő fájás,
akkor is, ha bűnbánat
őszintén megtalálja.
Titkon azt csodálja,
miért legyintenek rája
e szép, új világban.

Kényes egyensúly

/Mek-mekfontolandó paradoxonok/

Foghat-e a macska egyszerre kint és bent egeret?
Mi lesz a káposztával, ha jóllakik a kecske?
Megmarad-e a kecske, ha a káposzta sértetlen?
Lehetséges-e, ami végül mégis lehetetlen?
Döntés nélkül sem lesz a meccs döntetlen.

Boldogság

*„Nézzétek az ég madarait! Nem vetnek,
nem aratnak, csűrbe sem gyűjtenek –
mennyei Atyátok táplálja őket.” Mt 6.26*

Madárdaltól lesem a boldogság titkát,
csodálom rendíthetetlen bizalmát.
Enyhíti szívem görcsös fájdalmát,
Hallgatom, a piciny test hogy' trilláz.
Jó volna követni a szent odaadást!

A tékozló fiú édesanyja

Belenéztem a fiam szemébe,
és láttam a pokol bugyrait,
hideg kés jaidult szívemben,
pattogzottak idegszálaim.
Kérdések zúgtak fejemben,
vágtyam a gyógyír szavait.
Kétségek dúltak lelkemben,
hogyan enyhítsem kínjait?
Ósfonállal szőtt szeretetben
láttam meg a remény szálait.

RÓZSA MARGÓ

A csend és én...

Üldögélünk,
a csend és én.
Mindketten fáradtak vagyunk.
Tűnődöm:
neved csengésén,
az alkony halk susogásán.
Jól elvagyunk.
Átőlel az esti szél.
Fogom a kezed. Felkap, és némán
elrepít egy régi mosolyod.

Emlékszel?

Emlékszel,
milyen szép volt a nyár?
A nap ontotta sugarát,
virág bontotta száz szirmát,
nekünk szólt egy szerenád,
lelkünk lassan összeért.

Most sóhajt a reggel,
rőt lombjával simogat az őszi szél,
a tó párát álmodik,
mosolyogva hátra dőlnek a fák,
földre küldenek égi imát.

Nézd, leroskad az est
a lét vastag reményével.
Ringatóznak a sokarcú folyók,
és elmélyül a csend.
Lehunyja pilláit a város,
álomra hajtja fejét az ősz.

Már csak egy harmonika szól,
ő is siratja régi dalát,
őrzőn vigyázza a nyár illúzióját.
Szelíd csendben érkezik az október,
nyomában a csend jár...
és ez a csend,
megszentel.

Szerelemért...

Mit meg nem adnék érted.
Szerelmedért.
Lemondanék álmaimról,
felemelnélek szívemig,
hogy átkarolva együtt
dobbanjon a két szív.
Értünk.

Eltört álmok...

Utazom a villamoson, az emberek
közönyös arccal ülnek,
nem beszélnek,
nem örülnek,
csak néznek.
Én állok, velük utazom,
őket nézem,
szólnék, de nincs kihez.
Szólok. Jó reggelt.
Ők csak ülnek, néznek,
nem beszélnek.
Nem köszönnek,
nem örülnek.
Leszállok.

Másik villamosra ülök.
Utazom.
az emberek közönyös arccal ülnek.
Nem köszönnek.
Nem örülnek.
Nem szeretnek.
Én...
csak nézem az embereket.

Lilikének...

Az éj pamlagán alszik
Lili, a kis unokám.
Pihen az álom,
a legszebb pillanat
varázsra vár.
A láthatatlan érzések
festette vásznon
szerető, pici kezed
kezemre teszed,
és álmod beragyogja a
holdfényes csillagóceánt.

Vagyok...

Sűrű a csend,
az ég sötét,
a nap utolsó sugara
ránk terítette köntösét.

Hallgat a csend
a tó felett,
aludni készül a határ,
már az est is halkán jár.

Ha engednék...
mesélni szeretnék !
Csak így, este,
aztán
én is elcsitulnék.

Egy útszéli keresztnél...

Amikor már könnyeket sem ejtesz,
mikor szívedben dül a fájdalom,
mikor már nem lesz senki
aki meghallgatná panaszod ,
ülj le,
kedves barátom,
és vesd papírra bánatod !
Én is ezt teszem.

Amikor ködöt ültet az ősz,
mikor szobádból kiszökik a fény,
csákánnyit harsan a csend,
és utánad rikolt a múlt,
egy útszéli keresztnél
ülj le, kedves barátom,
és vesd papírra bánatod !
Én is ezt teszem.

Versemben elszámolok magammal.
Az elmúlt évek örömével, bánatával.
Ahogy a hajnali harmat szárad a rügyeken,
ahol a legmélyebbre eresztik a tölgyek a gyökerüket,
és érzem szívemben, hogy mint a szavak, kapaszkodnak,
mint a hegyek,
mikor egymásra borulnak.
Hol vannak már a fehér akácok?
Illatukat és virágukat rég elvitte a szél.
Hol vannak az elfelejtett barátok,
akik hűtlenül ott maradtak?

Én is eljöttem.
Már a szél sem a régi.
Pedig imádkozni csak otthon tudtam.
Életem maroknyira sorvadt, és a levegő
ezüst hullámokat vetett utánam.
Most itt ülök egyedül,
kedves barátom.
Papírra vetem életem s halálom.

Egy útszéli keresztnél...

Hazamegyek...

Hazamegyek anyámhoz.
Oda, ahol a
keserű is édes,
ahol a nedves a száraz,
gazdag a szegény,
hazamegyek én.
Ha hazamegyek, megjön az erőm,
új gondolat önti el agyamat,
kezem munkára vár,
lelkem adni kíván,
szám szóra bír.
Anyám keze simogat, ő etet,
ítat, virágai nektárral
borítják be lelkemet.
Hazamegyek anyámhoz,
amíg odaérek,
verejték csorog az arcomon.
Keresem a szavakat.
Félek,
hogymegyszer
haza
későn
érek.

SKOLIK ÁGNES

Borzalmak reggele

Na, ja. Minden gyilkosság után rendet kell tennie valakinek. Ha alkalmaz a család takarítónőt, akkor annak. Ha történetesen én vagyok a takarítónő, akkor nekem.

Nem kívánom senkinek az érzést, amikor a lakásba lépve vértócsával találja szembe magát. Az első, ami jött, az az ijedtség, hogy Úristen, mi történt itt? A második a félelem, hiszen az, hogy mi történt, az nyilvánvaló, de vajon az elkövető biztos helyen van-e már, és nem tud-e visszatérni?

A harmadik a mély sajnálat, hiszen itt egy életnek vége lett ma reggel.

A fiatal pár lakásában eddig is történtek furcsa dolgok, de ez, ma reggel, mindent vitt. Sejtethető volt, hogy egyszer valami történni fog, voltak előjelek, de hogy ennyire durva vége legyen a történetnek, erre nem számítottam. És hát, igen, itt a feladat, amit végre kell hajtani, hiszen a munkában nem lehet válogatni. Győzd le minden undorodat, ellenérzésedet, sajnálatodat, és állj neki takarítani. És közben ne gondolkodj, ne próbáld elképzelni, mi és hogyan zajlott le, tégy úgy, mintha egy tölcsér eperfagyi lenne a földön, és azt kéne feltakarítani. Ne lásd magad előtt az áldozatot és a gyilkost, ne halld a hangokat, ahogy a krimikben megszoktad, legyél egy robot, aki a munkáját végzi.

Iszonyatosan nehéz, hiszen egy gyilkosság helyszínét eddig csak filmben láthattad, s most itt van, itt vagy, szereplője lettél a kriminek.

És tudod, hogy minden megváltozott, semmi nem lesz olyan többet, mint azelőtt. Mert a vérfoltot ott fogod látni a következő héten, és hónapok múlva is. Akkor is, ha nem lesz valójában ott, de az agyadba beleivódott a kép.

És ilyenkor nincsenek szavak, csak a mély döbbenet, hogy mit élt át az áldozat, mire gondolt, mennyit szenvedett.

És mit élnek most át a hozzátartozók?

És hogyan képes valaki megtenni, megölni egy másik élőlényt, milyen indulatok, ösztönök vezérlik, mire gondol, mit él át? Igen, a macskák Whiskast ennének. És néha madarat... de miért pont az előszobában?

Szerelmi történet

Légylegény szólt légyleánynak:
– Ott a lámpa a szobában, légy ott!
S létrejött a légyott.
S a légy-légyott eredménye
egy kislégy itt, egy kislégy ott.
Sok légy-légyott eredménye
sok kislégy itt, sok kislégy ott.
S a szobában kergetőznek a
légyanyuk, légyapuk és légygyerekek.
És ha a légy gyereklegény felnőtt lesz,
így szól a légy gyerekleányhoz:
– Ott a lámpa a szobában, légy ott!
S létrejön a légygyerek-légyott.
S amíg szoba van, lámpa és légy,
a történet folytatódik.
Ha a gazda nem vesz egy légycsapót.

Két szívdobbanás

I. A gép monoton, halk zúgása mellett egyszer csak nagyon halkan, gyengén meghallod az elsőt, az első néhány ütemet, amely aztán hétről hétre hangosabb, és már-már hangosabb a gépek zajánál.

II. Napról napra halkabban hallod, egyre gyengébben, egyre erőtlenebbül ver, és egyszer csak csend lesz, csak a gépek monoton zúgását hallod...

SZELES GYÖRGY

Lovagság

Lovagok erélye a szépség s szerelem.
Kardom és sisakom magamra szerelem!
Védem a szépséget
És a női nemet,
Holott egy igenért eldobnám szerepem!

A Múza

Szép nagynéném nagy író szeretője volt,
Emiatt a jó hírnevén eshetett kis folt.
Valamit tett ő is az irodalomért,
Regényalak lett, kit mindenki ért.
„Elment a Múza” – írták, amikor megholt.

Szülőföld

A szülőföld eltéphetetlen kapocs.
Tőle mindig erős érzéseket kapok!
Itt tanultam, itt lettem szerelmes,
Itt építettem, itt lett a nejem terhes.
Elhagyni nehéz, csak ha az asztalra csapok!

Nigériai tudás

Utasítom, merre vigyen, gyakran, a kocsist,
Tíz percentnek hívnak, és nem szívok hasist.
A tudás nem az, hogy jutalékot kérek,
Tudom én magamtól, kinek mennyit érek.
Tudás az, hogy kitől fogadok el baksist!

Bozonunk van!

A részecskegyorsítóban
Felfedezték a bozont!
Ebben a nagy izgalomban
Hátamon áll a bozont.
Ez egy olyan részecske,
Se töltés, se tömege,
Isteninek nevezte
Tudósoknak serege!
És akkor ebből mi jó van?
Tudd, hogy hol van kis bozont!

Egy régi dal mai változata

Szeretnék május éjszakán
Letépni minden orgonát!
S a cigányokkal húznám
Ablakodhoz a zongorát!
A virágkötegeken
Sétálnék az ég felé,
És papírsebkendőbe
Fújnám az orrom belé,
Mert rám tört az allergiám,
És keresem a pirulát!

Rom-ánc

Nem sokáig tartott nálunk ez a románc,
Megrepedezett, mint lábason a zománc.
Te tőlem elfordultál, mint kulcs a zárban,
Én megfeneklettem, mint kerék a sárban,
Hajh, hát addig se tartott minálunk a tánc!

Találkozás sok év után

Megölelték egymást könnyes szemekkel,
Nem voltak telve túlzó szeretettel!
Csak elszállt az idő, és megöregedtek,
Pille röptű ifjúságot már elfelejtettek.
És azt beszéltek, mi van a gyerekekkel!

Ajkak

Mi segítette őket az uralomban?
Az a helyzet, hogy a nőknek két ajkuk van!
Az egyikkel veszekednek,
A másikkal békülnek!
Az a férfi, ki ezt nem tudja, bekattan!

Devizahitel, óh!

Hetvenet fizetek, ha harmincat kaptam!
Pogácsában is sok, nemhogy millióban!
Sok ember számára lett ez egy rémálom,
Haszonnal kezdődött, ezt viszont belátom.
De nagyon elromlott, pláne svájci frankban!

A másik fél is fél

Tudd jól: *Audiatur et altera pars!*
Ez a régi latin mondás máig nem fals!
Hallgasd meg a másik felet,
Addig ne mondj ítéletet,
Mert olyan dolog ez, mit – javaslom – betarts!

A varázsszó

Megcsináltam a kakaód, finom, ízes.
Töröld meg a kis kezedet, mert még vizes!
Ha mondod az akaratodat,
Használd csak a varázsszavakat:
Nagyon könnyű lesz, mert úgy szól, hogy *Légy szíves!*

Papagájgyerek?

Piros-kék hajra én reábámultam,
Meg is kérdezte, hogy *mit bámul, uram?*
Átmulattam rég egy részeg éjszakát,
Megdugtam akkor egy piros-kék arát!
Azon gondolkodom, nem vagy-e a fiam!

Az alma himnusza

Arról szól a dal ma,
Mit is tud egy alma?
Reszeled, meghajtó,
Megrágod, megfogó,
Gyógyító hatalma!

Jó tanács

Akkor szeress nagyon engem,
Amikor azt nem érdemlem!
Bizony, talán hiszed,
Megsúgja a szíved,
Mert akkor van rá szükségem!

Várjuk a VERSLISTA Facebook csoportjába is:
<https://www.facebook.com/groups/verslista/>

SZTANCSIK ÉVA LAMBROZETT

Fesztelen esztelen

Akkurátus Manci túl-gondolkodott.
Szavak köntösébe begombolkozott –
egyed ide varrt fel, egyed amoda...
végül maga lett a mondat-kaloda.

Akaszott fülére párban nagybetűt,
hajába ragadva csüngtek ragtetűk –
szeme kidülledt a súlyos elmétől,
olykor fejébe szűrt néhány esszétör.

Ahogy múlt az idő, más lett a leány.
Szerelmet hozott egy fiú, ki trehány –
vonzalmuk feloldott merev szellemet;
ajkukra jelzőt már a szív festeget.

Attól fogva Mancink lazán komponál,
agyában kevesebb tézist ondolál –
és rokkant igékkal szeret szerényen
az avult rímvízben fürdő szemérem.

Sorbontók

Szavak futószáron körbe-körbe járnak,
vakbuzgón, jelzőtlen, alázatos fejjel –
közülük néhány még éjjelente versel,
de legtöbbjük fáradt, a csodákra már vak.

Ma reggel egy csapat kilógott a sorból,
szétrágták kötelük, szabadon nyargalnak –
annyira boldogok, lehetnek tartalmak,
nem helyben topogók a hazátlan zsoldtól.

Mert mi haszna annak, ha kimérik utunk,
ha arra kell menni, amerre mutatják? –
(az élet így is, úgy is kaszás-mulatság)
Ítélhessünk magunk: állunk-e, vagy bukunk.

Csapódni azokhoz, kik tűz mellett ülnek, s
így kegyet remélni, elegáns, nem mondom –
és mennyivel könnyebb osztolni a koncon,
mint zsákmányért futni, mi ellenszegülhet.

Szavak futószáron körbe-körbe járnak,
egyre erőtlenebb, fásultabb a banda –
felcsillanó szemmel nézik, kik rohanva,
kötélük szaggatva növesztenek szárnyat.

Fuvallom

Vadul fújja nótáját a nyári szél,
falevelek koncertje zúg éjjel –
e pillanat áldottabb lett bárminél,
vethet borút vihar, bút nem érlel.

Átbuggyannak álmaim az éj-rostán,
ott szalad már velük is egy szellő –
fakó múltam tónustalan képfoszlány,
míg jelenem dús színnel hempergő.

Szempillámon üldögél a nyugalom,
nem bánja, ha ébren marad mára –
örömszirom ábrándjaim hullatom
a láng-skarlát pitymallat-oltárra.

Induljunk el új napunkkal, édesem,
táncoljuk a kettőnk vad tangóját –
ne félj, míg a csókjaidra éhezem,
szenvédélyem ápolja sajgó szád.

Bakancsidők

Öreg napok, öreg esték szélvészt zárnak.
Hétrét hajlott púpos hátuk, mégis fürgén
halad lábuk. Világ végén - fészken ülven -
bakancs idők, halott álmok meghitt társak.

Kopott öröm hókán koppan karma rácsnak.
Múltak talpa csattog hulló csillag füstjén.
Sóhaj árban lelkek áznak, egymást küldvén
partra vinni minden áldást, mindig másnak.

Öreg napok, öreg esték gyorsan járnak.
Sokszín ősök, nyurga nyarak emlék üszkén,
hamvuk salak. Tűzből, vízből faltak büszkén,
Holdat nyeltek. Attól voltak hajdan bátrak.

Elmorzsolva

Valamikor tengerit morzsoltunk,
miközben történetek keringtek -
beleszóltam, nagyapám leintett:
nono, kölök, csitt, ez a mi dolgunk.

Ültem sután, figyelve, szorgosan,
szakajtómban gyűlt a kukorica... -
lelkemben pedig a sok krónika,
felváltva nőtt kinn és benn a hozam.

Valamikor esténként sakkoztunk,
a konyhában, mert ott jó volt lenni -
„tatám” tanított bástyát bevenni, s
arra, hogy miért kéne sáncolnunk.

Míg anyám vacsorával bajlódott,
azalatt lejátszottunk hat csatát -
majd odaszólt felém: nézd, jön apád!
Rohantam, holott futóm behódolt.

Valamikor gyerek voltam én is,
rám nézve most, ez alig hihető -
lábam sem szalad, inkább bicegő;
négyszemközt a volt-fruska lenéniz.

Térdelni jöttem

Templomodba jöttem térdelni a hitért,
a gyertyák leégtek, viaszcsíkon járunk -
koszorúk hervadnak, virágok se' nyílnak,
lelkünkben rekedt az összes imádságunk.

Templomodba jöttem térdelni a hitért,
add vissza azt nekünk, üresség él bennünk -
akkora az úr, hogy kong a szívdobbanás...
minden lüktetését hosszan kell keresnünk.

Templomodba jöttem térdelni a hitért,
az ember elfajzott, kegyetlen, pénzéhes -
felszántatja Veled az egész földgolyót...
és észre sem veszed, mily álszent, tévképes.

És akkor csend lesz

Befagynak a nagy vizek,
felhők könnye rémhideg -
dér tapad a nyárfákra...
reszket águk átfázva.

Széthullnak az anyagok,
mállott örvény kanyarog -
...
százezernyi rezzenés...
éjpille-szárnnyal rebbenés

Hallgatnak a dallamok,
csendszonáta sarjad ott,
hol a világ néma lett...
zenehagyott jégbalett.

ott nyüzsgő a jelekben,
ős marad és egyetlen...
hatalmas tűz, földhalál;
míg az Isten ránk talál.

TÁTOS GYÖNGYI

Nem csak létezem

Lettem, mert akartak.
Vagyok, mert tanultam.
Leszek, mert voltam.
Itt hagyom nektek a múltam.

Embernek lenni

Elvetélt álmokat
Naprakész fájdalmat
Hordoz a lélek

Sikolt a fájdalom
Sorsé a rágalom
Úgy fáj az élet

Fojtanak sóhajok
Virulnak szép napok
Nem veszed észre

Önző a lélek
Csak a szép ami édes
A tanító fájdalom összetipor

Adott az élet
Feketét fehérét
Ne érje több rágalom

Éljed a léted
Rosszban is szépen
Tudd, hogy *embernek* lenni jó.

TÓTH-HEKKEL ARANY

Tizenhét centis mosolyom

– kislányomhoz –

Tulipános kedvem vagyom
Tizenhét centis mosolyom
Tulipán kehely – anyaméh
A természet kristály medrén
Múltat jelent egybevegyít
Tulipános kedvre derít
Tizenhétszer négyszáz fölött
Kilométer légtáv között
Ékelőd' köztünk óceán
Imáimmal simogatám
Tulipán kehely – anyaméh
Élet izzik magzatvizén
Jelenbe ágyazód' a múlt
Hol kis „bog(h)óc” gyermek vidult
Tulipános kedvet csiholt
Mérőföldet bevilágolt
Tizenhét centis mosolyom
Nyújtja kezét az angyalom
Kétezertizenöt szentje
Láttatta magát Szenteste

Kegyjel-kegyhely

– ötödik unokámra várva –

Karcolatok vésik testem
Csöndön keres nyugvást lelkem
Kalevalás nyolcasba zárt
Énekem pezsg' szózatárt
Szózatok emlékrajkokon
Elevenült tegnapokon
Kegyjelek

Molyolt múltam kitavaszul
Sorsutam virágba borul
Szél füttyörész hársfásomban
Gerle bűg az ablakomban
Gyöngyülő könnyeim rejtnek
Vers batikján antik jelnek
Kegyhelyen

Versenyezek holtidőmmel
Akaratos énerőmmel
Zegzugos vándorutamon
Görbített idősíkomon
Énvoltos törésnyom hegek
Bőrömrre feszült sebhelyek
Kegyjelek

Rózsafüzér hossz mosolyom
Röpít távoli utamon
Faggatnám holnapjaimat
Babaszagú napjaimat
Mikor bukfencet vet szívem
Tűztaréj vágyban megpihen
Kegyhelyen

Rege anyámhoz

Szemeimben szemed fénye
Mosolyodnak ékessége
Szemlehungya csendtornyain
Rólad regél gondolatim
Vajúdva hasadó hajnalon
Fájba rándult görccsomókon
Kicsusszantam méhedből
Felsírtam életnedvedből

Elszakadástól féltem tán
Együtt sírtál vélem anyám
Elringattál karjaidon
Babusgattál gondoskodón
Elsőszülött babás öröm
Nyújtózkodott csillagkörön
S derűs-borús örökségbe
Pottyantam a sors medrébe

VARGA KATALIN

Ez tán szerelem

Játszi fények villognak nyáréji csendben, tétován.
Mámoros, csillagközi fény lepi el most kis szobám.
Szédülve öllelek, a mindenség vagy énnekem.
Mint átlátszó kövek vízparton, ez tán szerelem.

Magány

Vádló, ki nem mondott szavak.
Két egymásnak feszülő indulat.
Mondd, miért marunk egymásba?
Belebetegszünk ebbe a kínzásba.
Szerettünk egykor, többé soha már?
Miért hisszük azt, most betelt a pohár?
Sötét gondolatokból nincs menekvés.
Érzelmeket gyilkol ez az önzés.
„Nem vagy enyém, míg magadé vagy.”

Kezem őrzi emléked

Kezem őrzi tested örök emlékét.
Ujjaim bőrdnek langyos melegét.
Csak te, az érintésed, nekem ez kell.
Éjjel, ha megébredek, ott vagy nekem.
Csukott szemmel is megtalálod kezem.
Illatod bennem él, nem felejttem el.
Lélegzetünk lágyan egymáshoz simul.
Forró testünk mámorban egymásra borul.
Kell a kezed, kell a tested, mindened.
Nekem te most a világot jelented.
Történjen bármi, emlékezik kezem.
Mert ez most nekünk a legszebb szerelem.

VILCSEK ADRIENNE

Robbanás

Nem tudom, hogy mikor kezdődött.

Arra sem emlékszem, hogy akkor éppen milyen évszak vagy milyen napszak volt.

Vagy talán mégis?

Igen! – Reggel volt, még hozzá kora reggel! Hajnali derengés járta be a szobát, éppen csak nyitogatni kezdtem a szememet. Vagy ki sem nyitottam, csak álmodtam tovább? Néha magam sem vagyok biztos abban, hogy a valóság nem álom-e csupán, és amit álomnak hiszek, nem éppen az-e a való?

Talán nem is akkor és nem is úgy kezdődött. Végül is most már mindegy. A robbanás bekövetkezett, és ami megtörtént, az már létezik. Bevésődik agyam minden sejtjébe, beleivódik gondolataimba, zsigereimbe. Kiirthatatlanná válik.

Az egész egy halk sercegéssel indult a fal irányából. Éppen olyan volt, mint amikor gyerekkoromban papírt tépdستم, hogy apró csónakokat hajtogassak belőle, amelyeket később vízre bocsátottam, és hogy ne utas nélkül hagyják el a partot, kis bogarakat helyeztem el bennük.

Arra azért mindig gondosan ügyeltem, hogy szárnyas rovarok legyenek, melyek kiröppenhetnek a csónakból, és kedvükre szállhatnak a tó tükre felett. Sokszor megcsodáltam a parányi repülőket. Képzeletvilágomba merülve hasaltam a fűvön, kezemet az állam alá támasztva, és szívem egyre gyorsabban kalapált, mikor láttam őket, amint sorban tárták ki szárnyaikat, és néhány tiszteletkör után megkezdték titkos küldetésüket. Figyeltem, amint egyre távolodtak tőlem, míg végül eltűntek a látóhatár mögött az ismeretlenségben.

Szerettem volna én is szárnyat bontani, hogy elkísérhessem őket. Vágytam oda, hol a föld egyetlen sík vonallá válik, hogy megismerjem azt a láthatatlan világot. Vajon mi van a túloldalon? Vajon mi történik velük, és mi történne velem a vonalon túl?

Mindig is vonzott a repülés. Nem a modern technika, hanem az ikaroszi élmény keltette fel a fantáziámat. Gyakran gondol-

tam arra, hogy milyen lehet madárként felemelkedni, egyre magasabbra, és szélesre tárt szárnyakkal, boldogan szelni a végtelenségbe futó eget.

Ez a gyerekkori élmény jutott eszembe azon a napon is, amikor szobám falai éppen úgy repedeztek meg, akár a papírlapok, de most nem én, hanem valami láthatatlan erő volt a változás előidézője.

Agyam úgy dolgozott, mint egy vetítógép, és az elém táruló kép olyan volt, akár egy megelevenedett álom, melyben minden lehetséges. Azokban a pillanatokban ugyanis már nem tudtam eldönteni, hogy álmodom-e, vagy a valóság vált álomszerűvé.

Megbűvölten bámultam a falakat, melyeken egyre több repedést láttam. De nemcsak a falon futottak végig a sötét csíkok, hanem a lakás minden berendezése kezdett szétesni olyan zajok kíséretében, melyek egyre fokozódó hangzavarba csaptak át. Először reccsenésekké, roppanásokká, puffanásokká, végül hatalmas robajjá hangosodtak. Olyan erőszakosan tolokodtak be agyamba, hogy kénytelen voltam betapasztani a fületem, miközben lélegzetemet visszafojtva figyeltem az átváltozást, aminek részesévé váltam.

Végre megtörtént! Hatalmas robbanással omlottak le a falak, és a tárgyak ezernyi darabra hullva távolodtak tőlem, egyre messzebb, egyre apróbb alakot öltve, akár a csónakból kiröppent bogárcák, míg végül a semmibe vesztek, mintha soha sem léteztek volna.

Kinőtt világom széthullott, és én, mint akinek eltűnik a hályog a szeméről, végre megpillanthattam azt, hogy mi van a vonalon túl, hogy mi van „odaát”.

Megmagyarázhatatlan izgalom lett úrrá rajtam. Szívem hangozan kalapált, szédülés fogott el. Olyan érzésem támadt, mintha a környezetemmel együtt régi énem is apró darabokra hullott volna, és az összejtig lebontva, súlytalanul száguldanék, lebegnék, forognék az univerzumban.

Nem éreztem riadalmat, nem fogott el pánikszerű menekülési vágy. Számomra mindez olyan magától értetődő volt, mintha mindig is erre vártam volna, hogy szétrepedjen végre az üvegbúra, és kiléphessek szűk világomból. Ami megtörtént, az a

maga valószínűtlenségében vált számomra valósággá, az én egyszemélyes, egyetlen valóságommá.

Végre szabadnak éreztem magam! Leomlottak a két világot egymástól elválasztó falak. Át akartam ölelni a fényt, ami a robbanást követően szétáradt bennem. Csodálatos érzés volt erőmet megsokszorozva hátrahagyni széthullott múltamat, és betekintést nyerni abba a másik világba, melyre gyermekkorom óta vágytam. Ámulattal néztem, ahogy az emberek, idősek, fiatalok, gyerekek, kiknek arca mennyei boldogságot tükrözött, önfeledt mámorban szálltak a felhők fölé. Madárként szántották az eget, emberi testben, de karjuk helyén szárnyak voltak, hatalmas, erős szárnyak, melyek fáradhatatlanul repítették őket egyre feljebb és feljebb, a végtelen, titokzatos messzeségbe. Nem volt sem kiáltozás, sem tülekedés. Fiatal és öreg egyforma lendülettel szelte át a felhőködöt egyenesen egy aranyló fénygolyó felé.

A látvány lebilincselő volt. Ellenállhatatlan vágyat éreztem, hogy minél inkább részese legyek a megelevenedett csodának, a határtalan szabadság keltette boldogságnak. Már nem tudtam, hogy ember vagyok-e vagy madár, de nem is érdekelt, hiszen lélekben készen álltam a nagy utazásra.

Szárnyaimat kitarva (mert akkor már karok helyett szárnyak simultak az oldalamhoz), elrugaszkodtam, hogy a magasba emelkedve követhessem őket égi útjukon. Ekkor hirtelen mintha egy láthatatlan óriás vetette volna rám magát, szárnyaimat hátrakötötték és visszarántottak a valóságba. Az ő valóságukba! Kiáltani próbáltam, kiszabadulni a rabságból, de hiába.

Egy szúrás, sziréna vijjogása, aztán a szemem elől hirtelen eltűnt a fény, és a boldogságtól sugárzó arcok úgy estek szét, akár a szobám tárgyai.

Széthullottak álmaim, helyüket pedig elfoglalta a sötétség. A Semmi.

Most ismét rab vagyok. Itt fekszem az üvegburában, egy szobában, ami nem az én szobám. Az ágy sem az én ágyam, a kar, amelyikbe az infúzió folyik, nem az én karom. Egyedül csak a kétségbeesett kiáltás az enyém!

Miért téptétek le a szárnyaimat?

VEHOFSICS ERZSÉBET: SELYEM

Bemutatózunk

VEHOFSICS ERZSÉBET: VÁGTA

ÍRÁSOK SZERZŐI:

Andrádi Noémi: Budakalászon élek. Most fejeztem be az általános iskolai tanulmányaimat a Szentistvántelepi Általános Iskolában. Jelenleg fogom megkezdeni az első évemet a Forrai Művészeti Gimnázium és Szakközépiskolában, média tagozaton. Nagyon nagy álmom, hogy írói sikereket érhessek el. Versek mellett novellákat és krimiket is írok. Nekem az írás nem csupán egy hobbi, hanem az életemnek egy nagyon fontos része. Én ezzel fejezem ki magam. Nagyon örülök, hogy részese lehetek ennek a kötetnek, és remélem, két versem elnyeri az olvasók tetszését.

Ács Vivien: Huszonhat éves lány vagyok, földrajz-történelem tanárnak készülök. Tinédzserkorom óta írok. Az írás az én hobbim, a szenvedélyem, a mentsváram. A mindennapokban pozitív személyiség vagyok, szeretek utazni, álmodozni, szeretem a kihívásokat, a természetet. A verseim segítenek túllépni egy-egy fájdalmasabb kapcsolaton, megszabadítanak a bennem maradt érzésektől, megnyugvást találok a leírt sorokban, és utána új reményekkel tudom folytatni az életet. Egri lányként a fővárosban nőttem fel, az egyetememet Szegeden végeztem el, és most újra Budapesten kötöttem ki. Nem félek az új helyzetektől, szeretek ismerkedni, nyitott vagyok és spontán. Rajongok a vintage művészetért, az alternatív zenéért, a kortárs irodalomért, a mély, drámai alkotásokért, amik után sokat lehet elmélkedni a világ dolgairól. Az életcélom, a motivációm az, hogy minél többet lássak a világból, és minden pillanatot igyekszem megélni a maga teljességében.

Áfra Piroska: Áfra Piroska néven írok. Hajdúnánáson születtem, itt is élek a családommal. Három fiúgyermek édesanyja vagyok. Tanító-magyar és tánc-drámapedagógus szakokon vé-

geztem Debrecenben, a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskolán. Itt szereztem meg a pedagógus szakvizsgát is. Egy helyi református iskolában tanítok 2000 szeptemberétől.

Mindig szerettem az irodalmat, a költészetet. Komolyabban két éve foglalkozom írással. Két saját kötetem jelent meg eddig (*Gesztenyevirágok*, *Csillagok között*). Több irodalmi társaság állandó szerzője vagyok. Sok-sok antológiában, folyóiratban, pályázaton részt vettem már.

Egy saját szervezésű Szellemi Műhelyt is vezetek. Szóval, ahol alkotók és alkotások vannak, szinte mindenhol megtalálható vagyok.

B. B. Nala: Kecskés Beatrix Aliciának hívnak, verseimet B. B. Nala néven publikálom. 1978. február 17-én születtem Sátorlajújhelyen. 2006-tól írok lírai verseket. Tizenöt kiadott verseskötetem van, köztük három EPUB kötetem a Netlira Kiadónál. Ezen kívül egy online kötetem is van képes verseimmel. 2010-től vagyok a Cserhát Művészkör tagja, ahol pályázataimra sok szép díjban részesültem. Írásaim megjelentek folyóiratokban, művészeti folyóiratokban, weboldalakon. Antológiák: Sodrásban, Délibáb Antológia, Szó-Kincs-Aposztróf. Három alkalommal a Napút folyóiratában is megjelentek verseim. Verseimből videók is készültek, negyven – saját szerkesztésben. Díjaim: Cserhát Art-Arany díj, Cserhát Aranydiploma és Emlékplakett, Cserhát Gyémántdiploma és különdíj iparművész alkotásával, Cserhát Kulturális Fődíj és Ihász-Kovács Éva verseskötete, Aranykéz-díj és Nívódíj- emléklakett. Több száz versem vár még kiadásra.

Balogh Veronika: Dr. Merényiné Balogh Veronika vagyok, hatvanéves, nagymama. Budapesten élek, a Józsefvárosban. Tokaj-Hegyalján nőttem fel, egy cigánytelepen, mert apám muzsikus családból származott. Anyám baranyai sváb, az ol-

vasás szeretetét tőle örökölttem. Mindig vonzott az irodalom, és ebben nagy szerepe volt Molnár Jenőné, Sárka néninek, aki Tarcalon tanított az általános iskolában. Később az uram, Dr. Merényi László történész kandidátus biztatott, hogy küldjek be írásokat szerkesztőségeknek. Az első novellám 1986-ban jelent meg *Asszonyom, legyen erős* címmel. 2002-ben, esti tagozaton végeztem a főiskolát magyar nyelv és irodalom szakon. Már előzőleg is gyakran vettem igénybe nyelvi lektorként, például a Felnőttoktatási és -képzési lexikon munkálatainál. Verseim a Sodrásban antológiákban jelentek meg 2014-ben és 2015-ben. Meséimet nagyon szeretik az unokáim, szerkesztettem is már mese- és versantológiát.

Benedek-Nikli Hunor: Benedek-Nikli Hunornak hívnak. 2004-ben születtem. Mosonszentmiklóson élek a szüleimmel és két kisebb testvéremmel. A helyi Széchenyi István Általános Iskolába járok. Szeretek tanulni, a kedvenc tantárgyaim a matematika és a történelem. Mindkét tantárgyból rendszeresen járok versenyekre, amiket egyre komolyabban veszek. Szép eredményeket is sikerült elérnem. Hét éve erősítem a helyi néptáncsoportot. Szeretek zenét hallgatni és szeretek hangszeren játszani. Rendszeresen fellépek a helyi zeneiskolai koncerteken zongorával, valamint szoprán és alt furulyával. Vasárnaponként a lébényi evangélikus templomban tanulom az orgona használatát. Nagyon szeretek olvasni. Mindenevő vagyok. A történelmi témájú könyvektől a sci-fi-ig bármi szóba jöhet, nagyon érdekelnek a hun-magyar mondák, legendák. Szeretek verset írni, és jelenleg a kedvenc verses témáim éppen a legendák. Ezeket szeretem feldolgozni, versbe önteni.

Boda Zsófia Borbála, Buksi: 1981. április 7-én születtem, Tatabányán. 2005 áprilisától 2013 májusáig a Komárom-Esztergom Megyei Kéményseprő Kft.-nél dolgoztam, mint műszaki előadó és kéményseprő mester. 2013 májusától a Ta-

tai Állatgyógyászati Központban dolgozom, mint állatorvosi segéd. Vívok szabadidőmben, párbajtőrözők és kardozok, mindezeket amatőr szinten űzöm, kisebb-nagyobb sikerekkel. 2008 nyarától írok verseket, már öt kötetem jelent meg. Több helyen nyomtatott formában is megjelentek költeményeim, verspályázatok eredményeképpen elismerő oklevélben részesített az Országos Mécs László Irodalmi Társaság és az Irodalmi Rádió is „Az év orvos írója/költője 2015.” című pályázaton.

Bodó Csiba Gizella: *Az lenne az igazi, ha bemutatkozásként annyi elegendő lenne, hogy Bodó Csiba Gizella vagyok. De addig még néhány mondat magamról:* Budapesten élek több mint négy évtizede. Az írás fiatalon „szerelem” volt, ma „időskori szerelem” s lehetőség az összegzésre. Tizenhat önálló kötetem jelent meg (volt olyan, melyből utánnnyomás is szükséges volt), többségük már elektronikus formában is megjelent. Sőt, eddig ki nem adott munkáim is felkerültek a MEK állományába. Jelen voltam számtalan antológiában. Irodalmi folyóiratokban jelennek meg írásaim, fotóim, (Kaláka, Kláris, IR, Verslista kiadványai). Múlt évben indult folytatásos regényem, „fotó-album” sorozatom az Irodalmi Epreskertben, ahol szintén jelen voltam egyéb írásaimmal korábban is. Munkáimért irodalmi díjakat kaptam több alkalommal. Több évben jelen voltam könyveimmel az Ünnepi Könyvhéten. Hiszem, hogy a szép szó nem vész el, és egy-egy vers elgondolkodtatja mindazokat, akiknek lelki táplálékra van szükségük. Egy korábbi könyvem záró sorait ma is vallom: „Ha egyetlen mondat, szóval valakinek adni tudtam, vagy segíthettem az útján, már nem volt hiába, hogy kitértam szívem diktálta gondolataim kapuját.” Ez évben megkaptam „Az Irodalmi Rádió legjobb szerzője 2015” Díjat.

Bornemisza Attila: költő, újságíró, főszerkesztő, a Cserhát Művész Társaság elnöke, a Történelmi Szent Lázár Lovagrend

Kulturális parancsnoka. Végzettsége: újságíró szakon esztéta, művészettörténet, vallástörténet. Orvosnak is készül. Több természetgyógyász-tanfolyamot, stúdiumot végez.

Megjelent antológiák: Emberi fohászok, Kláris, Somogy, Délibáb, Medicina, Dunatáj, Tisza illata, Szivárvány, Álmodom azt, Délsziget, Batsányi, Festő, ha kiállítja, Árpád-házi szentek, Bíró family sorozat /4/, Lant antológia, Szípkák, Naxos felé, Szeretet Igazgatója, Kisalföldi Énekek I.-II., Örökségünk, kincseink stb.

Kötetei: Amulett, 1985; Megsejtett szavak, 1986; Térj vissza, Judavid, 1989; Fénylő fohászok, 1990; Akit megfest a szivárvány, 1990; Mária, 1993; Páris monológja, 1994; Zsoltár helyett, 2004; Szemfényvesztő jelenben, Tűzmadár c. könyv.

Díjai: Art I., II. SZOT különdíj, TOT-TESZÖV-díj, Ezüstlant-díj, Holland-ösztöndíj, Hegyvidék különdíj, Tatabánya város díja, HAT-díj, Aranytoll-díj, Aranyserleg-díj, Öregekért-díj, Cserhát Irodalmi Díj, Quasimodo-díj, Aranyoklevél, Soros-díj, Miniszteri dicséret, Bíborosi és Szentatya dicséret.

Tagja: Cserhát Művész Kör alapító-elnök; a MÚOSZ tagja, a helyi újságok szakosztályában; Magyar Írók Nemzetközi Szövetsége; HAT-tagja; Délsziget tagja; Művészeti Alap-tag; Magyar Orvosírók Társasága-tag; Magyar Orvostörténeti Társaság. A Nap Embere. A Történelmi Szent Lázár Lovagrend Máltai, nemzetközi I. osztályú főparancsnoka, ezüst és arany nagy kereszttel kitüntetett lovagja, a Rend kulturális vezetője.

Jelenleg a Napút folyóirat ösztöndíjasa.

Borsos Irén: 1945-ben születtem Cegléden. Budapesten élünk, ott építettük fel családi házunkat, három gyermeket neveltünk fel. Negyven évig dolgoztam könyvelőként.

Nyugdíjba vonulásom után kezdtem írni. Manapság, amikor ellepi mindennapjainkat az éneklő beszéd, a hangsúlyok nélküli hadarás és a felkapott idegen szavak tömege, én maradok az örökervényű szép magyar beszédnél.

2006 óta megjelent önálló köteteim: Tavaszi tüzek, Újraélt tavasz, Együtt a szívemben, Útjelző fényeim, Védjük magunkat! Tíz év alatt, hatvan antológiában is olvashatók írásaim.

Bubrik Zseraldina: Bubrik Zseraldina Renátának hívnak, 1972. május 19-én születtem Miskolcon, ahol életem legnagyobb részét töltöttem. Óvodás koromtól tanultam a verseket, írással általános iskolásként kezdtem, de komolyan tíz éve írok. Két újságcikkkel kezdtem, majd áttértem a novellákra. Egyszer észrevettem egy mesepályázatot, amire írtam is egy gyermekmesét, azóta is foglalkozom vele. Verset két éve kezdtem írni, amikor a Kortárs Magyar Irodalom – Barátok Verslista csoportba felvételt nyertem. Kedvenc könyveim között van a krimi, amit majd egyszer én is szeretnék írni, jelenleg csak kurta krimim van. Az első novellám antológiában 2010-ben jelent meg, majd huszonöt novellát, három verset, egy mesét antológiában, és folyóiratban adtak ki. 2015 decemberében megjelent a saját kötetem, melyben huszonhét novella, hét mese és huszonnégy vers olvasható. A könyvem címe: *Elengedés*. Mostanában elővettem a régi magyar szavakat, melyekből verseket írok. Rengeteget olvasok, verset, prózát, de van olyan, amit többször elolvasok, hisz mindig találok benne valami újat. Ez év májusától az Irodalmi Rádió csoport tagja lettem. Verseim olvashatók a poet.hu oldalon.

Budai István: 1950. január 24-én születtem, Eleken. A vasútól mentem nyugdíjba 2007-ben. Iskolai tanulmányaimat Dócon, Szegeden és Budapesten végeztem. Önálló köteteim: *Fényben és homályban* (versek, 2007), *Sugarak az őszből* (versek, 2008), *Felfeszülve a szívárványra* (versek, 2010). Verseim több irodalmi folyóiratban és napilapban, valamint harminc antológiában jelentek meg. Több országos pályázaton nyertem különböző díjakat. Elismeréseim: ProBono-díj

(2008), Déli Tükör-díj (2008). Tagság: Szegedi Amatőr Alkotók Köre (titkár), Pécsi Művészkör, Miskolci Irodalmi Rádió.

Czégény Nagy Erzsébet: A versek iránti szeretetem talán egy előző életemből hozott vonzalom. Úgy is mondhatnám: szerelem. Mindig lenyűgözött a zenéjük, a dallamuk, a lüktetésük. Bennem új életre keltek, velük éltem, velük fájtam, velük örültem, s velük haltam. Intenzívebben 2004-től írok verseket, 2010-ben megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat a „Publikáció” kategóriában. Tagja vagyok a Verslistának, az Irodalmi Rádió webfelületén is szerző vagyok, verseim különböző antológiákban, folyóiratokban találhatók meg. Első verseskötetem, a *Fény-térben* című, 2009-ben jelent meg. 2012-ben megjelent *Ecsetvonások* címmel egy netkötetem, majd később, ugyanebben az évben ennek bővített, nyomtatott kiadása. Ugyanebben az évben kaptam meg az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat „Közösségért” kategóriában. Jelenleg folyamatban van egy újabb netkötetem megjelentetése.

Csetneki Juhász Balázs: 1947-ben születtem Tiszalúcon. Nyugdíjas háziorvos vagyok. Gyermekkorom óta festek és verseket írok. Verseim megjelentek a következő kötetekben: Sodrásban 2012, 2013, 2014, 2015 című amatőr költői antológiákban; a Tiszta szavak ereje 2014 című verspályázaton az Éden Művészeti Hálózaton; a Szárnypróbálgatók 2015 című kötetben.

Csordás Barbara: Pesti lánynak születtem, 1984. október 20-án. Haza Kápolnásnyékre szinte csak a fejemet lehajtani térek, ahol Vörösmarty Mihály szelleme időnként körbeleng, s ücsörögvén záporozni kezdenek a betűk a papirosra. Hivatásom a méregkeverés. Gyógyszerkutató vegyész doktorjelölt vagyok az ELTE TTK-n.

Négy éve kaptam égi ajándékként a költői vénát. Verspályázatokon 2013 januárjától kezdtem részt venni, számos versenyen helyezést értem el (Éden Művészeti Hálózat, AMME Művészeti Egyesület, Irodalmi Rádió, Alföld Egyesület - Faludy György Irodalmi Műhely). Ezután több (Ars Poetica Versklub, Verslista, Garbo Kiadó, Aposztróf Kiadó, Raszter Kiadó, Holnap Magazin, Láncolat Műhely) antológiájában jelentek meg műveim 2013 és 2015 között. Egy versklub és egy íróműhely lelkes és tanulásra éhes tagja vagyok. Irodalmi előképzettségem nincs. Két éve kezdtem komolyabb verstani ismeretekre szert tenni. Meghívást kaptam 2014 őszén a Muzsikus Rádió Irka című irodalmi műsorába. Saját weblapomat a kezdetektől vezetem: barbisaversei.wordpress.com. Eddigi legnagyobb elismerésem a „Szárnypróbálgatók 2015” nemzetközi irodalmi pályázaton elért ezüst fokozat volt.

Dél Tamás: 1972-ben születtem Tapolcán. - Komolyabban tizenöt éves koromtól kezdtem írni. Szomorú az inspiráló erő: tizennégy éves koromban egy autóbalesetben meghaltak a szüleim és a bátyám. Akkor tudatosult bennem, hogy a környezetemben élő barátaim mennyire nem tudnak velem együtt érezni a fájdalmamban. Nem bántom őket; ahogy én is, úgy ők is túl fiatalok voltak. Csak az írás maradt, ahol megfogalmazhatam az érzéseimet. De ebből megtanultam egy fontos dolgot, ami azóta is ösztönöz: nagyon sok ember küzd fájdalmakkal, érzésekkel, amiket képtelen elmondani másoknak. Ha én megírhatom az ő érzéseiket, és azokra rátatal a verseimben, akkor úgy érzem, tehettem értük valamit.

Diana Soto: Verseim a rideg valósággal szembesítik az olvasót, egyéni és társadalmi szempontból egyaránt. Felcsillan bennük a remény, erős társadalomkritika fogalmazódik meg a sorokban, megjelenik az elvágódás, a magány, a csalódás, a szeretethiány. Helyenként cinikus, szatirikus sorokat olvashat-

nak. Írásaimban feltárom a lelkemet, megosztom a világgal legmélyebb érzéseimet, és nem csak a versekben. Prózáimban testet ölt a fejemben zsonglőrködő világ, segítek az olvasónak elkalandozni a gondjaitól. A színművekkel a színházak csodája mellé állok, a drámákban a tragédia oldaláról közelítem meg a történeteket. Írok, mert nem tudom elképzelni, hogy ne írjak. (www.dianatsoto.blogspot.com)

Dobrosi Andrea: Az öröm, az a legfontosabb. Amikor látod, hogy a rózsza körül nem nőtt ki újabb gaz egy hét alatt. Amikor nem túrósodik össze a tejszín, pedig nálad ez már visszatérő tény. A lift nem a tizedikről ereszkedik eléd. A kutyád nem teszi a tányér mellé a csontot, mielőtt elropogtatja azt. Végre a kedvenc reklámodat nézheted, ha már megszakitják a filmet. Korán keltél, de legalább világos van. A nő a vonaton hagyta volna azt a zacskó cseresznyét, de te odaadtad neki, mielőtt leszállt volna. A sorozatos kudarc után utálod a focit, de nyer a csapatod. És az öröm, amikor nem a képernyőről kell olvasnod, hanem a kezekben tarthatod azt a könyvet, amiben az is szerepel, akinek örülsz – vagy nem.

(Andrea remek írásaiért 2015-ben megkapta a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. – a szerkesztő)

Dömötör-Nagy Nóra: Mindig is szerettem az irodalmat. Így nem furcsa, hogy öt éves korom óta olvasok és írok, ám írásra való hajlamomat tizenöt éves koromig titkoltam. Hogy miért? Sosem éreztem magamat elég jónak. Szeretek írogatni, mert a verseimben szabadon kiönthetem a lelkemet, megmutathatom az eltitkolt érzéseimet és énemem, melyet az iskolapadban nem teszek meg. Ám nem csak ez az egy tevékenység tölti ki a napjaimat. Ha időm engedi, szívesen főzök, tanulok nyelveket, rendezek, futok, színházba járok és utazom. Jövőmtől azt remélem, hogy egy boldog, független nő leszek, aki szeretettel fog magyart és németet tanítani.

Gani Zsuzsanna: Budapesten születtem. Itt végeztem el az általános iskolát, a középiskolát és a főiskolát is. Óvónő vagyok, ez a hivatásom. Hangszeren (furulyán) játszom.

Jelenleg Érden lakom. Két gyermekem van. Érdeklődési köröm igen széleskörű. Hobbim a mese, vers írása, melyek főként a természetről, állatokról, természetvédelemről szólnak. Szabadidőmben a családommal kirándulni szoktam, de szeretek olvasni is. Önkéntesként, ha időm engedi, szívesen segítek karitatív szervezeteknek.

Golán Angéla Gabriella: 1968. december 7-én születtem a művészek városában, Szentendrén. Apám által, aki szobrász, már korán lehetőséget kaptam arra, hogy a művészek életébe és munkájuk világába betekinthessek.

Már gyermekkoromban többször eltévedtem az irodalom rejtelmes útjain. 1984-ben Németországba kerültem. 1987-től kezdtem el próbálkozni a gondolataim és érzelmeimet németül leírni. Emellett igyekeztem az anyanyelvemet ápolni és fejleszteni. 2004-ig azonban inkább passzívan használtam a magyar nyelvet. Kislányom születése után viszont az aktív anyanyelvhasználat mindennapossá vált, és nagy örömmel vettem észre, hogy a gondolataim egyre sűrűbben magyarul fogalmazódnak meg. Így kezdtem el szabadidőmben az élet sokrétű befolyását magyarul is feljegyezni.

2008-tól tagja vagyok a Verslistának. 2009-től mostanáig több verslistás antológiában és folyóiratban jelentek meg műveim. 2010-ben, a Verslista fennállásának 10. évfordulóján, az Amatőr Irodalomért Verslista Díjjal tüntettek ki, melyet életem eddig egyik legnagyobb megtiszteltetésének tekintek.

Gösi Vali: A legmélyebb sorstragédiának, gyermekem elvesztésének szükségszerű magányában, valami különös kegyelemből adódó késztetésre történhetett, hogy a szenvedés – észre-

vétlenül – tollat rejtett a kezembe: írjak a titokzatos taburól, a megrendítő gyászról, botladozásaimról a lélek útvesztőiben. Hallgatva a késztetésre, írok e benső utazás fájdalomból fakadó létélményeiről, de a bizonyosságról is, hogy van remény a gyászoló anya számára is. A fásult bénultság, a túlélés vágya és a kapaszkodás, majd újra a fény felé fordulás ismétlődő stációit megélve születnek verseim. Útközben újra élni tanulok. Keresem az igazságot, csodálom a hó tisztaságát a sírás és a jó csönd körforgásának misztériumában. A vers ritmusa nekem a lét dallama – a boldogság és a fájdalom muzsikája.

2012-ben jelent meg *Halkuló hiány* című verseskötetem (<http://mek.oszk.hu/11500/11515/11515.pdf>), 2015-ben a második (<http://mek.oszk.hu/14900/14917/14917.pdf>), *Hódolat a tavasznak* címmel.

Györke Seres Klára: 1933-ban születtem Kolozsváron. Diplomámat Moszkvában (ösztöndíjasként), majd Kolozsvárott, a Bolyai Tudományegyetem Bölcsészkarán szereztem (orosz, magyar és román nyelvekből). 1988-ban – visszahonosodván Magyarországra – tovább képeztem magam a gyógypedagógia, autizmus, logopédia és általános diagnosztika szakterületein. 2001 óta írok (verset, prózát). Irodalmi körök (Krúdy, Kláris, Táncsics, KEK, Tamási Lajos, Váci Mihály, Verslista) tagjaként pályázatokon nívódíjakat, Írói Art Aranyoklevelet, emléklapokat, helyezéseket nyertem. Antológiákban, irodalmi lapokban, honlapokon jelennek meg az írásaim.

Megjelent köteteim: *Álomkert* (2005); *Rímek, Szép az élet* (2006); *Álmaim, Emlékeim* (2009); *Quatrain* (2010); *Séta apával* (2012); *Mint az úton, Ha kérditek* (2013); *Lelkemben* (2015).

Győri Nagy Attila: Győri Nagy Attilának hívnak, és bár szívesen bemutatkoznék, de a tükröm még nem felel. Táncoltam már a patással, és voltak őszinte imáim. Miután szembeköp-

tem a sötétség urát, és remegve becsaptam a pokol kapuját, az utamat egyirányosítottam. Most növeszttem a szárnyaimat, hiszen hosszú még az út. Ha gondolod, jöjj velem! Légy hűséges társam vagy csalfa szeretőm, kábító heroinom vagy éltető mannám, csak tanítsuk egymást... az életre.

Hanyecz István (Stefanicus Hungaricus Firkász): 1946. december 25-én, Garán születtem. 1971-ben kötöttem házasságot Lám Etelkával. Nehéz, embert próbáló éveket éltünk meg. 1978 óta élünk Svédországban. Ma mint nyugdíjas, irodalmat, sportot szerető ember élem a hétköznapijaimat. Az írás gondolata lassan érett meg bennem. Hangos gondolatimat, az írott szót, a verselést körülbelül 1990 óta művelem; nagyjából huszonöt éve kapcsolódtam be – „firkáim” révén – különböző magyar honlapok életébe. A Kortárs Magyar Irodalom - Barátok Verslista tagja vagyok, és operátorként is segítem a lista éltét és a hétköznapijait is. 2005-ben jelent meg *Napfogyatkozás Etelkával a Duna partján* című önálló kötetem.

2007-ben elnyertem az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat. 2012-ben közösségi munkámat Különdíjjal ismerték el. 2016 novemberében megkaptam a Kortárs Magyar Irodalomért Különdíjat.

Holécziné Tóth Zsuzsanna: Gyerekkorom óta dédelgetett vágyam volt, hogy ne csak olvassam, hanem írjam is a novellákat. Figyeltem az embereket úton-útfélen, hallgattam a történeteiket, és mindig arra jutottam: az élet írja a legnagyobb sztorikat, de jó lenne ezeket közreadni. Amikor nyugdíjas lettem, kedvenc hetilapomat olvasva rábukkantam egy hirdetésre, mely szerint „kreatív írástechnikák” tanfolyamot indítanak, és úgy éreztem, ott a helyem! Ennek elvégzése közben már született hét-nyolc „művem”, ezek közül számomra a legkedvesebb a „Jó tanítvány” és „A bukás” – kérem, fogadják szeretettel.

Inoka Péter: 1982 szeptemberében születtem Budapesten. Ének-zene tagozaton tanultam az általános iskolai évek alatt, s később olasz kéttannyelvű osztályban tettem érettségi vizsgát. Máig csak a fióknak írtam verseket, bár diákéveimben számos zeneszöveget írtam különböző zenekaroknak, s zenészként is kivettem életükből a részem. 2006 óta Magyarországtól távol, a braziliai São Paulo városban élek. Számomra az írás a legfontosabb kapocs szülőföldemmel és anyanyelvemmel. Egy kapocs, ami enyhíti és segíti elviselhetőbbé tenni a honvágyat és a távolságot otthonomtól és szeretteimtől. A művészet a hobbim és belső elhivatottságom is egyben.

Jalcs Irén: Vásárosnaményban születtem 1963-ban. Közel negyven éve élek már a fővárosban. Fiatalon, még diákként sokat írtam. Akkori írásaim ifjúsági lapokban és a megyei lapban jelentek meg. Majd hosszú évekre letettem a tollat, és öt éve kezdtem újra írni. Írásaimmal a Verslistánál jelentkeztem először, így számomra mindig nagy öröm, ha a Lista kiadványaiban jelenhet meg írásom. Közel húsz antológia társszerzője vagyok, de a Délibáb magazin is rendszeresen közli írásaimat. Internetes felületeken is megtalálhatóak soraim. Saját történeteimet ritkán vetem papírra. Mások történeteit, életük fontos pillanatait próbálom úgy visszaadni, hogy azzal segíteni is tudjak. Történeteim a szeretetről vagy annak hiányáról szólnak. Az idén jelent meg *Szeretet szóttes* című kötetem.

Jószay Magdolna: Debrecenben születtem és élek, két felnőtt gyermekem és egy unokám van. Harminchat évig nyomdában és könyvkiadóban dolgoztam szerkesztő-tördelőként, korrektorként. Mindig szerettem írni, viszont ez csak az internet segítségével került közönség elé. Évekig publikáltam irodalmi fórumokon, jelenleg is működöm néhány csoportban. Huszonkilenc antológiában jelentek meg az írásaim, illetve évekig rendszeresen írtam igaz történeteket a Macska magazinba. Két

saját kötetet (*Aranygondolatok*, 2005 – kézzel gyűjtött idézet-gyűjtemény saját olvasmányaimból; *Szívhang a kövek mögül*, 2010 – első saját verseskötet) és két e-könyvet (*Igaz cicáságok* – saját macskáimról prózák és versek; *A csend hintája* – kisprózák és versek, 2013) mondhatok magaménak.

Kamarás Klára: Pécsen születtem 1932. december 18-án. 1954 óta Letenyén élek. Nyolcévesen kezdtem írni, de csak mintegy hetvenéves koromban kezdtem publikálni. A Kortárs Magyar Irodalom – Barátok Verslistán mutatkoztam be először. A www.kalaka.com szerkesztőségi tagja vagyok 2002 óta. 2003-ban a Fullextrán megnyertem a lap első nagy pályázatát, a „Publikáció és kommunikáció”-t. 2006-ban a Verslista az Amatőr Irodalomért Verslista Díj „Publikációért”, majd 2009-ben a „Közösségért” kategóriában díjjal jutalmazta munkámat. 2012-ben ismét nekem ítéltek a díjat a „Publikációért” kategóriában. 2010-ben az Irodalmi Rádió szavazásán első lettem és „Az év költője” címmel jutalmaztak. 2014-ben megkaptam a Horváth-Hoitsy Edit Irodalmi - Művészeti díjat, majd 2015-ben a Verslista emléklakettjét. Tizenhét nyomtatott és két elektronikus önálló kötetem van.

Katzler Hilda: Népművelő-magyar szakos tanár vagyok és színjátszó-rendező. Két éve írok rendszeresen. Előtte csak dal-szövegeket írtam, a színjátszóimnak, a zenés darabjaimhoz. Eddig négy antológiában jelentek meg műveim. Az első kettő pályázat volt, itt egy verssel és két novellával nyertem. Az első, önálló kötetem most jelent meg az Underground Kiadó és Terjesztő Kft. támogatásával, *Voltam* címmel. Nekem az írás kegyelmi állapot és terápia is egyben.

Keszy-Harmath Dániel: A kötetben szereplő versemből éveim száma is kiderül: valahol József Attila és Jézus Krisztus életkora

között lebegek, majdnem olyan eseménydús és kemény eddigi étellel a hátam mögött, csak sokkal rosszabb személyiséggel, mint ők. Vagy ki tudja... Ki tudja megítélni, hogy mitől lesz jó az ember? Kell-e egyáltalán ítélkezni mások vagy saját magunk fölött? Én azt teszem, amit tettem az elmúlt harminckét évben is: szólok, szeretek, nevetek, nevelek.

(Dániel 2016-ban megkapta a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. – a szerkesztő)

Kiss Angéla (Mimangi): Kicsit romantikus vagyok, mert szeretek álmodozni, de mosolyt és könnyeket is csaltam már az emberek arcára. Szeretem elhitetni, hogy vannak még csodák, és a megtört léleknek tartani a vállam, míg a sírásból mosoly fakad. A szikrázó napsütés vagy a sötét éjszaka – melyek botladozó utamat kísérik – rólam fecseg, mesélni késztet.

Voltak pillanatok, amikor úgy éreztem, porba hullott a lelkem, de sokat segített, hogy tovább tudtam lépni a feledés útján. Mindig álmodozó lány maradok, hiába tudom, hogy nem tökéletes a világ. Én sem vagyok az. Hiszem, hogy akkor kell erősnek lenni, mikor minden összedőlni látszik, hogy holnap új nap virrad. Hiszek a csodákban... – ezekről írom a verseimet is. Honlapomon olvashatók az összegyűjtött verseim, valamint jelen vagyok a Verslista honlapján és kiadványaiban is.

Kovács Daniela: 1976. február másodikán születtem, egy időben Édesanyám legfájdalmasabb könnycseppjével. Majd „meghaltam” 2006. október ötödikén, amikor váratlanul megszűnt dobogni annak az embernek a szíve, akit szemem fényeként szerettem. Attól a naptól fogva gyökértelenül sodródom, mint száraz falevél a szél kezei között. Amikor felsírnak bennem az emlékek, tollat ragadok, és papírra vetem érzéseimet. Nem egyszer találkoztam már irodalmi oldalakon, cikkekben, illetve blogokban olyan kijelentésekkel, hogy valaki hobbiból ír, fest, fotózik, tehát alkot. Én sosem éreztem ezt ilyen egy-

szerűre vetköztethető „tennivalónak”, számomra az írás olykor olyasfajta meditációs és nyugalmi állapot, amely – mintha a testből kilépnék – magához öleli a lelkem, néha pedig tehetetlen csalódásaim, félelmeim és rettegéseim szószólója, de mindenkor önmagam tükörképe akkor is, ha fájdalmas szavam szól, akkor is, ha életigenlő boldogság csurran tollam hegyéről.

(Daniela remek írásaiért 2015-ben megkapta a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. – a szerkesztő)

Kovács László: Egy kis bányászváros, Oroszlány szülötte vagyok. 1959-ben láttam meg a napvilágot, együtt öregedtem városommal, egyidősek vagyunk. A szépírást sehol nem tanultam, bányász lettem, voltam és leszek. A versírást 2014-ben kezdtem el, harmincnyolc évvel a fiatalkori próbálkozások után. Úgy érzem, recsegetve ír még a penna a kezemben, ami bizony sokkal jobban forgatja a csákányt, mint a tollat. A nevemet szeretem, de mivel tucatnév, ezért Kovács59 néven publikálok. Elsősorban az interneten. Nyomtatásban is jelentek meg verseim a Verslista jóvoltából. Kialakult versformám nincs, a kritikát is szívesen fogadom. Próbálkozom, mert vagyok, minden segítséget elfogadok. Vallom: verset írni csak alázattal lehet, és megtanulni sohasem késő!

Kutasi Horváth Katalin: 1968. november 21-én születtem Budapesten, azóta is itt élek. Középiskolai magyartanár, s egyben szenvedélyes természetjáró vagyok. A Magyar Turista lapjain számolok be élményeimről. Két éve írok novellákat. Egy ideje verseket is költök, bár a próza még mindig közelebb áll hozzám. A *Kóborló emlékeim* után nemrég megjelent második novelláskötetem is *Lélekhálózat* címmel.

Az írás egyfajta menedék számomra, gyógyír, lélekölő és érzelemsivár világunkban egyfajta eszköz az emberség megőrzésére, a vágyak, álmok kiteljesítésére, a kiábrándító valóság átszínezésére.

(Katalin remek írásaiért 2016-ban megkapta a Kortárs Magyar Irodalomért Díjat. – a szerkesztő)

Kühne Katalin: Születésem óta Miskolcon élek, aktív nyugdíjasként. Családom, barátaim, a művészetek, az írás minden területe életem fontos részei. Elődökről, társakról, hitről, társadalmunk problémáiról, természetéről írok többféle műfajban. Utódainknak szeretnék reményt sugallni, elidegenedett korunkban mégis csodás világunkat megmutatni. Köteteim: *Családi album, Jel a sziklán, Idősíkok, Levendulák illata, Szőljónak akkor is, Fénnyel teli téli sötét, Pantheon, Gyűjtatlan gyuladnak, Kagylóhéjban* (netkötet), *Eső a homokra, Tajtékok fodroznak, Ormók, lombok, tisztások*. Olvashatnak a 7torony, az Irodalmi Rádió, a Magyar Irodalmi Lap, a Pólus, a Szőljónak, a Verslista honlapján, jó pár antológiában, DVD-n, a Kláris, a Kaptárkövek és a Könyvtárvilág folyóiratokban. Jegyzeteket írok a rendezvényekről évek óta a Múzsák Kertje Miskolc honlapjára. Tagja vagyok az IR-nak, a 7torony-nak, a Múzsák Kertje Baráti Körnek, az Élhető Lélek Irodalmi Egyesületnek és a Verslistának. Több írásom meghallgatható CD-n, illetve a YouTube-on is.

Lám Etelka: Szentendrén születtem, az egész családom (apai és anyai ágon is) innen származik. Itt szívtam magamba a művészet szeretetét a festők és a szobrászok munkáin keresztül. Korán, úgy kilencévesen kezdtem könyveket olvasni, szinte se nem láttam, se nem hallottam, amikor egy könyv a kezembe került.

A Ferences Gimnáziumban végeztem tanulmányaimat. Majd Budapestre kerültem, és férjhez mentem. Ezután Svédországban telepedtünk le, és ma is itt élünk. Mikor nyugdíjba kerültem, meséket kezdtem írogatni. Rájöttem, hogy talán tudok adni valamit a fiataloknak. Mivel nehéz világban élünk, rá kell nevelni a gyermekeket, hogy szeressük egymást, és adjunk segítséget a gyengébbeknek.

Szeretem a természetet, és nagy élményt nyújt számomra az utazás a világ bármely sarkába. Titokzatos világ számomra a csillagászat; szívesen barangolok a régi civilizációk történelmében. A magyar nyelv és irodalom is nagy helyet foglal el a szívemben. Mivel harmincnégy éve élek külföldön, újra kell csiszolnom a szókincsemet. Remélem, hogy mindennap gazdagíthatom anyanyelvem kincsestárát a szép magyar beszéddel és írással.

Lénárt Anna: Háromcsaládos, elvált nő vagyok. Gyermekeim kirepültek a fészekből, egyedül élek. Megpróbálom a legrosszabb dolgokból is a legjobbat kihozni, mert azt tartom: az élet túl rövid ahhoz, hogy megkeseredve éljünk. Sok mindenre megtanított az élet, elsősorban arra, hogy sose adjam fel. Ha reggel borult az égbolt, nem arra gondolok, hogy esni fog, inkább annak örülök, hogy még nem esik. Versekét gyermekkorom óta írok. Az általam írt versek „én vagyok”, tükrözik a lelkem, a vágyaim, átölelik az életem. Az emberek szeretete, a boldogság és a szabadság utáni vágy, a mindennapok örömei és gondjai késztetnek írásra.

Liszka Gyöngy: Az irodalom: szerelem. Ezt tudom azóta, mióta olvasni megtanultam, pedig az már öt éves koromban megtörtént. Nem én döntöttem így, a sors akarta. Írásra vetemedni azonban csak tizenegy éves koromban mertem, és így, tizennyolc évesen is csak félve teszem. Nem azért, mert nem jók, hanem mert élvezem mások gyümölcseit, amik mindig szebbnek tűnnek az enyémeknél. De hát, így szokott ez lenni. Jelenleg gimnáziumi tanuló vagyok, leendő magyartanár vagy pszichológus (nehéz a döntés...), és készülök első könyvem kiadására is. Persze, sosem szabad elkiabálni semmit. Ahogy legkedvesebb középiskolai magyartanárom mondta: sötét lelkületű vagyok (igen, épp ezekkel a szavakkal!), nem is kívánok vele ellenkezni. Minden jel arra utal, hogy neki van igaza...

Mayer Zsó: A Bakony szívében, Zircen élek. Írással tíz éve foglalkozom, főleg prózában, néha versben is kifejezem gondolataimat. Szeretek olvasni, unokáimnak mesét írok, örömmel tölt el, ha mások tetszését is elnyerem. Több irodalmi honlapon jelen vagyok. Szívesen olvasom barátaim alkotásait.

Mottóm: Múlt nélkül nincs jövő.

Dr. Milbik József: 1961-ben születtem Debrecenben. Négygyerekes pedagógus családban nőttem fel Létavértesen, a Dél-Nyírség és az Érmellék vidékén. Gimnáziumi tanulmányaimat Hajdúböszörményben végeztem. Gyógyszerész diplomát a szegedi SZOTE-n, analitikusi és mikrobiológusi szakgyógyszerészi képesítést a budapesti SOTE-n szereztem. Munkahelyeim: 1987-95: Biogal Gyógyszergyár (vizsgálati módszerfejlesztő), 1995-2005: Hajdú Gyógyszer Rt. (gyártási igazgató), 2006: Hungaropharma Zrt. Debreceni Logisztikai Központ (minőségbiztosító gyógyszerész). 2000-től külsősként a Debreceni Egyetemen gyógyszerészhallgatókat oktatok. Lányaim: Panni idén diplomázott gyógyszerész, Zsuzsi Budapesten az ELTE mesterképzésén pszichológushallgató. Fiaim: Jocó másodéves a Budapesti Corvinus Egyetemen, Zsombor a debreceni Svetits Katolikus Gimnáziumban érettségiző diák. Örömmel és sokat vagyok a természetben. Szabadidőmet túrázással, kerékpározással, írással-olvasással, művelődéssel töltöm legszívesebben.

Molnár József Bálint: 1940 novemberében születtem Szekszárdon. Nagydorogon nőttem fel. A középiskolát Pécsen jártam. Az ELTE matematika-fizika szakán diplomáztam 1965-ben. Rövid tanítási gyakorlat után mint számítógépes programozó helyezkedtem el. Munkám mindvégig a számítógéphez kötött nyugdíjba vonulásomig. Tíz évet dolgoztam német nyelvterületen. 1975 óta Csepelen lakunk. Két gyermekem van. Tamás

híradástechnikai mérnök, Ági közgazdász. Írásaim több irodalmi folyóiratban, antológiában jelentek meg. Szívesen fordítom német költők verseit. Különös szeretettel Heinrich Heine és Christian Morgenstern költők írásait kedvelem. Írásaim megtalálhatók a <http://verseim.uw.hu> weboldalon. 2010-ben megjelent első kötetem, *Emlékeim hullámai* címmel. A mek.oszk.hu/10500/10550 címen olvasható a MEK-en. 2013-ban is megjelent egy írásom *Életképek életemből* címmel (mek.oszk.hu/11500/11507) a Magyar Elektronikus Könyvtárban. 2014-ben részt vettem a „Tiszta szavak ereje” című versíró pályázaton. 2015-ben megjelent második kötetem *Hetven tavaszon túl* címmel.

Móricz Eszter: Debrecenben születtem. Az írással gyerekkorom óta foglalkozom. Az irodalom szeretete amolyan családi örökség. 2005 óta jelennek meg írásaim különböző irodalmi portálokon és antológiákban. Előtte a hetvenes években írtam komolyabban Kiss Tamás biztatására, hogy igenis, érdemes ezzel foglalkoznom. És soha nem bántam meg, mindig is írtam, de sok-sok írásom elveszett. Gyerekkoromból néhány megmaradt, ezek közül valahány nyomtatásban is megjelent. Nagyon pesszimista ember vagyok, ezt tükrözik az írásaim is.

Mukli Ágnes: A Fejér megyei Perkátán születtem, Abdán élek. 12 éve jelennek meg verseim. Három önálló kötetem van: *Hajnali küszöb*, 2007, *Kristálypohár*, 2014, *Korlátnak dőlve*, 2015.

Szeretem a szép verseket – írni és olvasni egyaránt.

Ordas Andrea: Ötvenkét éves leszek. A verseket kisgyerekkorom óta szeretem, és kamaszkoromban kezdtem verseket, dalszövegeket írni, amiket a zenekarommal adtunk elő. Gyerekszínészként kezdtem a „művészi” pályafutásom, később

amatőr színjátszóként folytattam, majd jött a zenekar és később jazzballettoztam is. Ezek után tíz évig dolgoztam a Budapesti Kamaraszínházban. Később – miután felneveltem a fiatalomat – fordultam ismét a versek és prózák felé, de csak akkor írok, ha megszáll az ihlet.

Pap Mária: Plósz Andrásné, Pap Mária vagyok, nyugdíjas pedagógus, írói névként a lánykori nevemet használom. Gégenyben, egy kis faluban élek. Itt dolgoztam az általános iskolában, magyar nyelvet, orosz, majd német nyelvet tanítottam a gyerekeknek. A világ legszebb hivatása volt az enyém. Most szabadidőmben sokat olvasok, írok, már jelentek meg folyóiratokban, antológiákban verseim, novelláim. Keresem a további megjelentetési lehetőségeket.

Petres Katalin: 1959. április 5-én születtem Budapesten. Egyszerű családban nőttem fel, magyar-történelem és angol szakos tanár vagyok. Az irodalom és a versek már általános iskolás koromban megbabonáztak, hála osztályfőnökömnek és magyartanáromnak, Dr. Kolta Rezsőnének (Magdi néninek). A középiskolában Dr. Muhi Lászlóné (Zsuzsa néni) tovább fokozta szenvedélyemet. Korán kezdtem verselni, de felmértem a lélek hosszát, s egy időre abbahagytam, mert a verseimet nem éreztem összemérhetőnek a hivatásos költők írásaival. Később mégis feltörték bennem verssorok az élet nehéz helyzeteiben. 2014-ben csatlakoztam a Sodrásban antológiához és a Verslistához.

Rózsa Margó: Tiszacsegén születtem, Debrecenben élek. Foglalkozásom: tanár. Nehéz megfogalmazni, mit jelent számomra a vers, a költészet. A vers nekem a szellem ereje, gyönyörködtet a szépségével, játszik a lehetőséggel, mikor a nyelv végtelen tárházából merít, elkábítja a lelket, utazásra csábít egy másik vi-

lágba. Menedéket találok titkos kis világomban, ott, ahol az olvasó is megtalálja önmagát. Az első verseimet kilencéves koromban írtam, már akkor tudtam, hogy az élet útjain bármerre indulok, mindig lesz egy olyan kifejezőeszköz, melynek segítségével szólhatok, nevelhetek, és ott leszek veletek. Nekem ez a költészet varázsa. Feltárja az élet csodáit, melyekre én nyitott vagyok, így osztozom az emberekkel ebben a szépséges világban.

Skolik Ágnes: 1962-ben születtem Nagykanizsán, majd egy kicsiny zalai falucskában, Zalakomárban éltem tizennyolc éves koromig. Utána Nagykanizsára költöztem, családot alapítottam, és három (felnőtt) gyermek édesanyja vagyok.

Az írással komolyabban elég későn, negyvenöt éves korom körül kezdtem el foglalkozni.

Eleinte meséket, verseket írtam, majd később komolyabb hangvételű írásokat is. Eddig két meséskönyvem jelent meg (2015-ben és 2016-ban).

Következő terveim között szerepel egy kötet a felnőtt olvasóknak és egy mondókáskönyv a legkisebbeknek.

Hogy mi a célom az írással? Csak annyi, hogy a gyerekek és a felnőttek is boldog perceket éljenek át, miközben az írásaimat olvassák.

Szeles György: Kissé későn kezdtem, de azóta folyamatosan írok limericket és haikut egyaránt. Mára már 2500 feletti számú limericket írtam. Életem a vegyiparban zajlott, különböző pozíciókban, kis- és nagy állásokban egyaránt, főleg a kereskedelem területén. Emiatt sokat utaztam, jártam több mint 100 országban, 5 nyelvet jól beszélek, és néhány szót még 2-3 másik nyelven megértek. Éltem kiküldetésben Latin-Amerikában, ahol sok tapasztalatot szereztem.

Tíz éve már, hogy limerickeket írok, magán- és nem magán kiadásban 4,1 könyvnek vagyok szerzője. A 4 a következő köteteket jelenti: *Bakugrás* (2004), *Békaugrás* (2006), *Rúdugrás*

(2008) és a legutolsó, a *Távolugrás*, (2012). A 0,1 azt jelenti, hogy szerzőtársa voltam egyetemistáknak a Jópár Pajzán Limerick – Lányok, Fiúk s Neveik című kötet megalkotásában. A magyar Haiku Klubnak és a Haiku Világ Társaságnak is tagja vagyok, és tagja vagyok a Krúdy Körnek.

Sztancsik Éva Lambrozett: Békés megyében (Endrődön) születtem, 1960-ban. Leánykori nevem Sztancsik Éva. Jelenleg Budapesten élek, munkám a Heim Pál Gyermekkórházhoz köt már jó ideje. Négy gyermekem született, két lány és két fiú, egyetlen unokám óvodáskorú. Az irodalom mindig vonzott, szerettem foglalmazni s olvasni egyaránt. A versírás vágya folyamatosan megvolt bennem, de bizonyos időszakokban ezt nem tudtam kiteljesíteni, hiszen (a család szempontjából) fontosabb dolgokra kellett koncentrálnom. Az olvasók megtalálhatnak a honlapomon (lambrozett.eoldal.hu), irodalmi portálokon, újságokban és közös kötetekben – Sztancsik Éva Lambrozett (netán Éva Lambrozett) néven. Saját verseskönyvem még nincs, de dolgozom rajta. Remélhetőleg nemso-kára sikerül számomra is elfogadható formába öntenem.

Tátos Gyöngyi: Gyermekkoromtól verselgetek és írok. Először a fióknak. Hajnal Anna és Thury Zsuzsa biztatására vettem komolyabban az írást. Mivel mindig történt velem valami (sok jó és tanulságos dolog), így hát volt és van mit megosztanom azokkal, akik szeretnek olvasni. Később, az internetnek köszönhetően, jelentkeztem az irodalmi portálokon, ahol kaptam kritikákat és dicséreteket, majd elismeréseket. Ma már számos antológiában, újságban, magazinban vannak írásaim, és nemrég jelent meg kedves galambomról szóló kisregényem, a *Sisi*.

Tóth-Hekkel Arany: Születési nevem Hekkel Aranka, írásaimat Tóth-Hekkel Arany néven publikálom. Aktívabban 2004

óta írok verseket és prózát is. Több irodalmi folyóiratban és antológiában jelennek meg írásaim. 2013 óta egy dédelgetett gyermekkori álmom látszik kiteljesedni a festészetben és rajzolásban. Örömforrásom kincsei: három gyermekem és öt unokám. Eddig megjelent könyveim: *Vándorutam piramisa*, 2014; *Hetvenkedő idő*, 2016.

Varga Katalin: Varga Katalin vagyok Sopronból. Hatvanéves múltam. Huszonegy éve váltam el, azóta éltem együtt Édesanyámmal az ő tavalyi, szeptemberi haláláig. Mozgássérült vagyok, immár ötven éve. De a jelszavam: sosem adom fel. Művészi vénámnak és nagy akaraterőmnek köszönhetően nagyon ritkán vagyok szomorú. Bár a tavalyi év, sajnos, rácăfolt erre: Édesanyám halála nagyon megviselt. De az emléke (most már Édesapáméval együtt) mindig bennem él. Élnem kell tovább egyedül is. Van egy papagájom, egy kutyám. Rokonok, barátok, gondozónók. Nem maradtam teljesen egyedül. S ha bánat vagy öröm ér, az írás a gyógyszer erre. No meg az ének-lés, rajzolás. Ilyenekből merítem az erőt.

Vilcek Adrienne: 1956. május 16-án születtem Budapesten. Az irodalom szeretetét édesanyámtól örököltém, aki magyar – történelem szakos tanár volt, és generációkat tanított a versmondásra, a versek, az irodalom szeretetére. Tizenegy éve írogatok, főként verseket, melyekben a mindenkit foglalkoztató, legemberibb érzelmeket, örömet, bánatot, szerelmet, szenvedést, gyászt, félelmeket igyekszem kifejezni. Gyakori témám az útkeresés, a „mi dolgom a világban?” kérdése. Az utóbbi években kacsingatok a rövid próza felé, valamint írok gyerekverseket és haikukat is. Az elmúlt két évben lányom grafikáihoz, festményeihez is írtam gondolatokat, mert úgy érzem, hogy az ő vizuális világa az én írott gondolatvilágom képi mása. Műveim immár hetedik éve jelennek meg a Komáromi János által szerkesztett „Verselő Antológia” összeállításban, és

különbéle tematikus antológiákban. Egy ízben közreműködtem már a „Sodrásban” című kiadványban is. Írás közben szinte „szárnyam nő”. A valóságból átrepülök egy másik világba, egy csendes, belső térbe, ahol önmagamra találok. Egyedül, de mégsem magányosan, mert velem vannak a gondolataim, melyek szinte követelik, hogy sorokba rendeződhessenek, és mások számára is megmutathassák magukat. Az írás örömmel, megnyugvással tölt el, és egyben önmegvalósítást is jelent. Egyszerűen fogalmazva: írni jó!

FOTÓK, GRAFIKÁK, FESTMÉNYEK ALKOTÓI:

Dezső Ilona Anna: Nagyrábén élek, a Sárrét egyik kis falujában, Magyarországon. Nagy szerelmem a festészet és az irodalom. Eddigi életem folyamán egyiket sem állt módomban tanulni, így csak ösztönösen készítem képeimet, írom verseimet, történeteimet. Az elmúlt évek folyamán elsajátítottam, oktatok is a digitális grafikakészítést, honlapokat szerkesztek. Több önálló kiállításom volt, számtalan közös tárlaton vettem részt. Képeimet évente két alkalommal zsűriztetem a Cserhát Művész Kör tavaszi és őszi gáláin.

Könyveim: *A világot alkotom máglyának* (2010), *Tündérkert* (2010), *Őszbe tért* (2011), *Kincs* (2011), *A megálmódott világ* (2011), *A kincs 2* (2012), *Bolda, az utolsó igazi sámán* (2012), *Az Élet színpadán* (2013), *A boldogság nyomában* (2014), *Isten tenyerében* (2014). Elektronikus könyveim: *Felhők tetején* (2014), *A Csend hangjai* (2014), *Beértek a miértek* (2015), *Lélekszirmaim* (2011 elektronikus könyv), *Homokváram* (2010 elektronikus könyv), *Lillith-koszorú* (2010). Elérhetőségem: www.dezsoili.com.

Vehofsics Erzsébet: 1966-ban születtem Tapolcán. Ápolónőnek tanultam, ma is a szakmámban dolgozom egy idősök otthonában, Győrben.

Szeretek írni. Novellákat, ritkán verseket. Hőseim mindennapi emberek, akiket ritkán veszünk észre, mert beleolvadnak a mindennapokba, akiket nagyon lehet szeretni vagy gyűlölni, csak közömbösek nem lehetünk velük kapcsolatban. 2009-ben részt vettem a Magyar Író Akadémia kurzusán, azóta veszem komolyabban az írást. Néhány novellám szép eredményt ért el különböző pályázatokon.

A fényképezés a másik hobbim. Nem török babérokra, csak amolyan „szeretem-képeket” készítek, több-kevesebb sikerrel.

